ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΔΕΥΤΕΡΑ:

SIVE

GRÆCORUM EPIGRAMMATUM

Florilegium Novum.

Cum aliis Veterum Poematis, &c.

In usum Scholarum.

Londini, Ex Officina *J. Redmayne*. 1667

Ger. Joh. Voſsii de Poetis Latinis.

Cap. VII.

Si quis inter Græcos & Latinos Poëtas comparationem inſtituere volet, minimùm inventionis gloria debetur Græcis, quos ſibi imitandos propoſuerunt Latini. Præterea fatendum Latinos fere a Græcis vinci lepôre ; vincere gravitate : quia non bene conveniant gravitas & lepos: Romani autem graviores, eòque minùs culti ac lepidi.

Ἀνθολογία Δευτέρα.

I.

Ἡ ἄμπελος πρὸς τὴν τράγον.

Κἢν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔπι καρποφορήσω
Ὅσσον ἐπιστεῖσαί σοι, τράγε, θυομβρίῳ.

II.

Οἱ κῆρες ἄχει κῆρες κηρίσαντό μυ· ἀλλ' ἐκρέσθην
Ἄχει κῆρες καὐτὸς τοὺς κῆρες σὺν κηρέσας.

III.

Ὁ ζεὺς πρὸς τὸν Ἔρωτα· βέλη σὰ σὰ παῖ· ἀφελοῦμαι
Χὠ πανός· βρίθει, καὶ πάλι κύκνος ἔσῃ.

IV.

Σώματα πολλὰ τρέφειν καὶ δώματα πολλὰ ἀνιαίρειν
Ἀτρεμὸς εἰς πενίην ἐστὶν ἑτοιμοτάτη.

V.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος καὶ παίγνιον· ἢ μὴ παίζειν
Τὼ ἀσκοδὼ μεταθείς, ἢ φέρε δὸς ὁδωνας.

VI.

Εἰπὶς γηράσας ζῆν οὐ χρῆ. ἄξιός ἐστι
Γηράσκειν πολλῶν εἰς ἐτῶν ὁδηγίδας.

VII.

Ἠείθμει πολλὼ ὄλβῳ Ἀριστείδης ὁ πενιχρός,
Τὼ ὅτι ὡς πείμνην· τὼ βάσ' ὅς ἀγίλλω.

VIII.

Ἐπλάσθ' ἵν' ἐπὶ γῆς ἀνέμῳ πίτυς· εἰς τί με πόντῳ
Στέλλετε, ναυηγὸν κλῶνα σὺ ναυτιλίης;

IX.

Χρυσέ, πάτερ κολάκων· ὁδὼκης κὴ φρονπίδων ὕει,
Καὶ τὸ ἔχειν σε, φόβος· κὴμὴ ἔχειν σ', ὀδυνη.

X.

Ἔσην σὺ φόρμιγξι· κατηρείφθην ὑστὺ αὐλῷ
Θηβη· φιὖμύσης ἔμπαλιν ἁρμονίης!

XI.

Χρυσὸν ἀνὴρ δύρων ἐλιπε βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσόν,
Ὃν λίπεν, οὐχ δύρων, ἤψιν, ὃν δῦρε, βρόχον.

XII.

Ἐσβιστὶ τὸ λύχνον μωρός, ψυχῶν ὑπὸ πολλῶν
Δακνόμενος· λίξας, οὐκέτι μὲ βλίπετε.

XIII.

Ἐξ ὥρας μόχθοις ἱκανώτατα. αἱ δὲ μετ' αὐτὰς
Γράμμασι δεικνύμεναι ΖΗΘΙ λέγεται βροτοῖς.

XIV.

Ἀνέρα τὸν λιποπάγων ὑπὲρ νάβιο λιπαυγὴς
Ἦμι. πόδας χρήσας, ὄμμασιν χρησάμενος.

XV.

Εἰ ἔχεις εἰς τὸ φαγεῖν, κὴ πόθεν δρόμον ἀμβλὺς ὑπάρχεις
Τοῖς ποσὶ σκ τρῶμα, κὴ πτέρυξ τῷ σώματι.

XVI.

Ἐκ πρώτων πίπλεις δόμος Ἰνδικῶν; ἴχεο πέχνης.
Οὐ δύναται δυσφερὲς νύκτα καθηλιάσαι.

XVII.

Βήσας, εἰ φρένας εἶχεν, ἀπὴν χθὼ νεῦ σὺ ὑπ' ἀνοίας
Καὶ ζῆ κὴ πλουτεῖ, κὴ μεῖζω τὸν Πάρθον.

XVIII.

Τὰς πολιὰς βάψασα Θεμιστονόη πτερύγων·
Γήγνεται ἐξαπίνης οὐ νέα, ἀλλὰ ῥία.

XIX.

XIX.

Εἰς δυσώδη.

Εἰ με φιλεῖς, μισεῖς μι· κ᾽ εἰ μισεῖς σύ, φιλεῖς μι·
Εἰ δ᾽ ἐμὲ μὴ μισεῖς, φίλτατε, μή με φίλει.

XX.

Ἂν μὲν ἀπόντα λέγῃς με κακῶς πάντ᾽, οὐκ ἀδικεῖς μι
Ἂν δ᾽ παρόντα, καλῶς· οἶδα κακῶς με λέγων.

XXI.

Εἰκόνα Μωσθότε γράψας Διόδωρος, ἔφησε
Πλὴν ᾧ Μωσθότε πᾶσιν ὁμοιοτάτην.

XXII.

Οὐκ ἔκλυσεν Φοίβων μ᾽ οὐθ᾽ ἥψατο· ἀλλὰ συρίξας
Ἐμνήσθην αὐτῷ θωῦμα, κἀπέθανεν.

XXIII.

Εἰς ἰατρὸν κλέπτην.

Φαρμακίῃσι βόδων λίπεσιν κ᾽ χοιρομόροις ἔπρεσ
Τἄλλα δ᾽ πάντ᾽ αἴρει κ᾽ δίκαια φαρμακίων.

XXIV.

Ἵππον ὑποχόμμος μοι Ὀλύμπιος ἤγαγεν οὐρήν
Ἧς ὀλιγοδρομίαν ἵππος ἀπεκρίμασθ.

XXV.

Νυκτικόραξ ἄδει θανατηφόρον· ἀλλ᾽ ὅταν ἄσῃ
Δημόφιλος, θνήσκει κ᾽ αὐτὸς ὁ νυκτικόραξ.

XXVI.

Εἰς Ἀπαντόν, πότην.

Γράμμα τελευτὸν ἔχεις τὸ ποτικείμενον· ἴσθι ἀφέλης δὲ
Τοῦτό σοι, οἰκείων κλήσῃ ἀπαλῶς ὄνομα.

XXVII.

Εἰς φυλακὴν βληθείς ποτε Μάρκος ὁ ἀργός, ἔφησε
Οἰκῶν ἐξελθεῖν, ὁμολόγησε φόνον.

XXVIII.

Ἀμφίων κ᾽ Νιόβην ἠρχήσατο Μέμφις ὁ σιμός,
Ὡς ξύλινος Ἀμφίων· ὡς λίθινος Νιόβη.

XXIX.

Εἴη σοι χθὼν γῆς κοῦφη κόνις, εἰκτὴ Νέαιρε,
Ὅφρά σε ῥηϊδίως ἐξερύσωσι κύνες.

XXX.

Εἰκὼν ἡ Σίξτου μελετᾷ· Σίξτος δὲ σιωπᾷ·
Ῥῆσον ἔην εἰκών, ὁ δὲ ῥήσων εἰκὼν εἰκών.

XXXI.

Χαλκὸν ἔχων πᾶς οὐδὲν ἔχεις μάθε· πάντα δανείζεις·
Οὕτως οὐδὲν ἔχεις αὖθις, ἵν' ἄλλο ἔχῃ.

XXXII.

Πλοῦτον μὲν πλουτοῦντος ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητος·
Ὦ βίος κληρονόμοις πλούσιος, σοὶ δὲ πένης.

XXXIII.

Εἰ τὸ τρέφειν πώγωνα δοκεῖ σοφίαν τεκμαίρειν,
Καὶ τράγος οὐπώγων, εὐσταλὴς εἶ Πλάτων.

XXXIV.

Εἰ μοναχοί, τί βοσίδε; βοσίδε τε· πῶς πάλι μῆνοι;
Ὦ πλήθυς μοναχῶν, ψευσαμένη μονάδα.

XXXV.

Χαλὰν ἔχεις τὴν νῦν, ὡς τὴ πόδα· κοὐ γὰρ ἀληθῶς
Εἰκόνα τὴν αὐτὸς ἡ φύσις αὐτὸς ἔχει.

XXXVI.

Λυσιμελὴς Βάκχου καὶ λυσιμελὴς Ἀφροδίτης
Γεννᾶται θυμάτης λυσιμελὴς παιδάριον.

XXXVII.

Παμμῆτερ γῆ, χαῖρε· σὺ μὲν πάρος ἐβάρυν εἰς σε
Αὐσηρὸν καὶ τὴν νῦν ἐπέχοις ἀβαρής.

XXXVIII.

Εἰς Ἐπίκουρον καὶ Θεμιστοκλέα.

Χαῖρε Νεοκλείδα δίδυμον γόνος ὧν ὁ μὲν ὑμῶν,
Πατρίδα δουλοσύνας ῥύσατ'· ὁ δ' ἀφροσύνας.

XXXIX.

XXXIX.

Ἀπὸ τῶ ἐν Θερμοπύλαις θανόντων.

Ὦ ξεῖν', ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε
Κείμεθα, τοῖς κείνων πειθόμενοι νομίμοις.

XL.

Τύμβον Ἀλεξάνδροιο Μακηδόνος ἂν σέ τις εἴρῃ,
Ἠπείρους κείνε σῆμα λέγ' ἀμφοτέρας.

XLI.

Ζωλὼ συλήσας, δῶρῃ ἔφον· ἀλλά με κρύπλεις,
Οὐ θάπλεις. τοίη κ' αὐτὸς ὄναιο τάφε.

XLII.

Ὀδυπόρε καὶ μισάνθρωπε.

Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐστὶ) τί θηρὸς ἢ σκότος ἐχθρόν;
Τὸ σκότος· ὑμῶν γὰρ πολέμιος εἶν ἀίδης.

XLIII.

Ὡς λέγει τοῦ αὐτοῦ Τίμωνος.

Μὴ χαίρειν εἴπῃς με, κακὸν κάρτα· ἀλλὰ πάρελθε
Ἴσον ἐμοὶ χαίρειν ἐστί, τὸ μή σε γελᾶν.

XLIV.

Ἐξηκοντούτης Διονύσιος ἐνθάδε κεῖμαι·
Ταρσεύς· μὴ γήμας· ἄϊδε δ' μηδὲ ὁ πατήρ.

XLV.

Ἐπὶ τάφῳ δούλης.

Ζωσίμη ἡ πρὶν ἐοῦσα μόνῳ τῷ σώματι δούλη,
Καὶ τῷ σώματι νῦν οὐκέτι δουλοσύνῃ.

XLVI.

Λοῦλος ἀνὴρ οὗτος ζῶν ἦν ποτὲ· νῦν δὲ τεθνηκώς
Ἴσον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ δύναται.

XLVII.

Ἕκτωρ Αἰακοῦ ξίφος ἄπασεν· Ἕκτορι δὲ Αἴας
Ζωστὴρ· ἀμφοτέρων ἡ χάρις εἰς θανάτους.

XLVIII.

Νωνυγῦ ζῶφός εἰμι· ὁ δ' ἀντίον ἐσί γωργῦ·
Ὡς ἀλὶ κὴ γαίη ξωὸς ἐπεὶς Ἀΐδης!

XLIX.

Ὀκτὼ μὲ πήχεις ἄπεχε, τρηχεῖα θαλαττα,
Καὶ κύμαινε, βόα δ' ἠλίκα σοι δύναμις.

L.

Ἐσβίοθης γηρᾳὶ Σοφόκλεες, ἄνθρ ἀοιδῶν
Οἰνωπὸν Βάκχε βότρυν ἐρεπτόμρ.

LI.

Ἀπὸ Διοσκύρες.

Πάντα φέρω πορθμῆϊ· λέλοιπα δ' ὐδὲν ὑπὲρ γῆς·
Ἀλλὰ κύον σαίνοις Κέρβερε τ μὲ Κώα.

LII.

Εἰς Σκεπτικόν. Ἀθάλογ.

Κάτθανες ὦ Πύῤῥων; ἐπέχω. Πυμφόπτω μεῖα μοῖραν
Φῆς ἐπέχειν; ἐπέχω. Σκέψιν ἔπαυσε πάφ.

LIII.

Δῦλ Ἐπίκητ ἡγούμιν κὴ σᾶμ' ἀνάπηρ·
Καὶ πτίλων Ἰρ, κὴ φίλ ἀθανάτοις.

LIV.

Πλοῦτον, δίξο μάκαρ Δημόκριτον, ὥς κεν ἀνάστων
Λίην ἀμεσθήτων, κὴ γελάσοπα λάχοις.

LV.

Εἰς ἄγαλμα Διὸς Ἀπὸ Φειδίε.

Ἦ Θεὸς ἦλθ' ἐπὶ γῆν ἐξ οὐρανῦ, εἰκόνα δείξων,
Φειδία, ἢ σύ γ' ἔβης τ Θεὸν ὀψόμρ.

LVI.

Εἰς τ Μύρων βοῦν.

Βουκόλε, πὰν ἀγάλμα πόῤῥω νίμε, μὴ τὸ Μύρων
Βοίδιον, ὡς ἔμπνοον, ζυγὸ σιωξιλάσης.

LVII.

LVII.

Ἢ τὸ δέρας χαλκῷον ὅλον βοὶ ταῦρος ἐπικεῖται
Ἐκτόθεν, ἢ ψυχὴν ἔνδον ὁ χαλκὸς ἔχει.

LVIII.

Μόχε, τί μοι λαγόνεσι παθοσέρχῃ; πάπτε δ' μυκᾶ·
Ἃ τέχνα μαζοῖς ἔκ ἐνέθηκε χάλα.

LIX.

Πόρτιν τὴν δὲ Μύρων ἰδὼν τάχα ζῶντα βοήσεις,
Ἢ φύσις ἄπνοός ἐσιν, ἢ ἔμπνοον ἔπλιτο τέχνη.

LX.

Ἱππο κένταυρος.

Ἀνὴρ νόσφι ποδῶν, κεφαλῆς δ' ἄτερ αὖ ὅλος ἵππος.
Ἀνδρόθεν ἐκκέχυθ' ἵππος, ἀνέδραμε δ' ἱππόθεν ἀνήρ.

LXI.

Εἰς ἄγαλμα Νιόβης.

Ἐκ ζωῆς με Θεοὶ τεῦξαν λίθον, ἐκ δὲ λίθοιο
Ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν εἰργάσατο.

LXII.

Εἰς ἄγαλμα Κύπριδος.

Ἃ Κύπρις τὴν Κύπριν ἐνὶ Κνίδῳ, εἶπεν, ἰδοῦσα,
Φοῦ, φοῦ, ποῦ γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης;

LXIII.

Στήλη Νεμέσεως.

Ἡ Νέμεσις ἀθλίης τὸ πηχέι, τὸ τε χαλινῷ
Μήτ' ἄμετρόν γε ποιεῖν μήτ' ἀχάλινα λίγειν.

LXIV.

Τὸν Σάτυρον Διόδωρος ἐκοίμισεν, ἐκ ἐπόησεν.
Ἦν νύξης, ἐγρεῖς· ἄργυρος ὕπνον ἔχει.

LXV.

Κεκροπίδαι Διῒ τόνδ' ἔθεσαν δόμον, ὡς ἀπ' Ὀλύμπου
Νειατόμορος ποτὶ γῆν, ἄλλον Ὄλυμπον ἔχῃ.

LXVI.

Κερδαλέως δίζεσθε δόμους, ληΐστορες, ἄλλως·
Τοῖσδε γὰρ ἐν φύλαξ ἔμπεδος, ἡ πενίη.

LXVII.

Ἑπτὰ ἐριδμαίνουσι πόλεις περὶ μίζαν Ὁμήρου.
Σμύρνα, Χίος, Κολοφών, Ἰθάκη, Πύλος, Ἄργος, Ἀθῆναι.

LXVIII.

Εἰς εἰκόνα ῥήτορος ἀφυοῦς.

Τίς σε τὸ λαλέοντα τύπῳ ῥητῆρος ἔγαψε;
Σιγᾷς· λαλίεις; Οὐδὲν ὁμοιότερον.

LXIX.

Χαλκοτόπου τὴν Ἕρωτα μεταλλάξας, ἐποίησε
Τήμανον· οὐκ ἀλόγως, ὅτι καὶ αὐτὸ φλέγει.

LXX.

Αὐτὸν Πυθαγόρην ὁ Ζωγράφος οὐ μὲν φωνῆς
Εἵνεκ' ἄν· εἰ λαλέειν ἤθελε Πυθαγόρης.

LXXI.

Εἰς λέοντα.

Ὡραῖον ἀνέχουσα σοφὰ λίθος· ἀ δὲ τυθεῖσα
Γνώμων, ἀτλίῃ παντὶ μετεσδεμένα.

LXXIII.

Ὁ στέφανος περὶ χρῶτι μαραίνεται Ἡλιοδώρας·
Αὐτὴ δ' ἐκλάμπει τοῦ στεφάνου στέφανος.

LXXIV.

Εἰ μὴ γηράσκει τὸ καλόν, μιτάδος πρὶν ἀπέλθῃ·
Εἰ δ' οὐ μένει, τί φοβῇ τοῦθ', ὃ μένει, διδύναι.

LXXV.

Ἢ τὸ φιλεῖν δοκέουσα ψεύγεαι, Ἔρως, ὅλον· ἢ τὸ φιλεῖσθαι
Περθεῖς· ἢ λύσης τὸ πόθον ἢ κεράσῃς.

LXXVI.

LXXVI.

Κάλλος ἄνδρὸς χαρίεντος τέρπει μόνον, ὃ καπέχει δέ.
Ὡς ἄστρ' ἀγκίστρου νηχόμενον δέλεαρ.

LXXVII.

Ἦν ἐσίδω Θήραινα, τὰ πάντ' ὁρῶ· ἢν δ' ἃ πάντα
Βλέψω, τὴν δ' οὐ μή, ζυμπαλιν οὐδὲν ὁρῶ.

LXXVIII.

Πέμπω σοὶ μύρον ἡδύ· μύρῳ παρέχων χάριν, ὄν σοι
Αὐτὴ γὰρ μυρίσῃ καὶ τὸ μύρον δώσεται.

LXXIX.

Οἰνοπόλος Ξενοφῶν κενεὸν πίθον ἄνθετο Βάκχῳ·
Δέχνυσο σὺ δύμβιος· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχει.

LXXX.

Ἀνδρὶ μὲν ἀσκητῇ θεοὶ νόον οὐκ ἐφύτευσαν·
Ἀλλ' ἅμα τῇ φυσῇ καὶ νόον ἐκτίσαν.

LXXXI.

Ἀντίον ἠελίῳ σήσας ῥίνα καὶ στόμα χάσκων
Δείξεις τὰς ὥρας πᾶσι παιζεχόμυοις.

LXXXII.

Ἄνθρωποι δειλοί· ὅτ' ἐπίνομες· ἂν δ' ἁλιῶμεν
Ὀρθρου, ἐπ' ἀκλήτους ἤρεες ἐγειρόμεθα.

LXXXIII.

Ζεῦς κύκνος, παῦρος, Σάτυρος, χρυσὸς δ' ἔρωτα
Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης.

LXXXIV.

Αἱ βόες αἰλουρῇ Μάχῃ τῷ Καίσαρι χαίρειν·
Ἂν δὲ σὺ νικήσῃς, ἅμμες ἀποκτόμεθα.

LXXXI.

Εἰς Νιόβην.

Ὁ τύμβος οὗτος οὐκ ἔχει νεκρόν·
Ὁ νεκρὸς οὗτος οὐκ ἔχει τάφον.
Ἀλλ' αὐτὸς αὐτὸς νεκρός ἐστι καὶ τάφος.

LXXXII.

Ἀνθισπέφοιτα.

Πηνελόπη, τόδε σοι φάρος καὶ χλαῖναν Ὀδυσσεύς
Ἤνεγκεν· δολιχὸν ἐξανύσας ἀτραπόν.

LXXXIII.

Οἰδιπόδης κάσις ἰδὼν τεκέων, καὶ μητέρι πόσις
Γίγνετο καὶ παλάμης ἦν τυφλὸς οὐ σφετέρης.

I.

Τέσσαρές εἰσιν ἀγῶνες ἀν' Ἑλλάδα· τέσσαρες ἱεροί,
Οἱ δυο μὲν θνητῶν, οἱ δύο δ' ἀθανάτων.
Ζηνός, Ἀντοίδαο, Παλαίμονος, Ἀρχεμόρειο·
Ἆθλα δ' ἔσαν, κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς.

II.

Οὐκ ἀπὸ Μεσσάνας, σὸκ Ἀργόθεν εἰμὶ παλαιστής,
Σπάρτα μοι Σπάρτα κυδιάνειρα πατρίς.
Κεῖνοι τεχνάεντες ἔγωγε μὲν, (ὡς ἐπέοικε
Τοῖς Λακεδαιμονίων παισὶ) βία κρατέω.

III.

Μήτηρ ὤφελλε μέχρι μὴ πότμον ἑταίρων
Ἔκλαιεν, ὠδίνων μνήσιν ἀνηναμένη.
Καὶ γὰρ γνήσιον αἷμα διαφυλάσσει Λακεδαίμων
Ἀλκῇ μαρναμένων οὐ γενεῇ βρεφέων.

IV.

Εἰς Ξέρξην.

Τὸν γαίης καὶ πόντου ἀμειφθείσιν κελεύθοις
Ναύτιλον ἠπείρου πεζοπόρον πιλάγους.
Ἐν τριοδαῖς δειρῶσιν ἐκατονταέτιν ἔστεγεν Ἄρης
Σπάρτης· αἰχμωὶ δ' οὖρεα καὶ πελάγη.

V.

Οὐ πόλεμον δεδιὼς σὸκ ὤλεσα, νῦν ὑπὸ νούσου
Θλίβομαι, σὺ δ' ἰδὴν τηκεμὸν ὄλεο πολέμῳ·
Ἀλλὰ χαῖρε, ξεῖνε, ἵνα φάσγανον· ὡς γὰρ ἀρίστους
Θνήξομεν· ἀπρωτάμβολος καὶ νόσος ὡς πόλεμος.

VI.

Μακρὼν τείχη, Ζεῦ Ὀλύμπιε, ῥῆξε Φίλιππον
Ἀμβατὰ χαλκείας κλεῖσε πύλας Μακάρων.
Καὶ γὰρ χθὼν καὶ πόντος ὑπὸ σκάπτροισι Φιλίππου
Δέδμανται· λοιπὰ δ' ἃ θεὸς Ὄλυμπον ὁδός.

VII.

Οὐ στέργω βαθυλήϊκος ἠρούρας
Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, ὅια Γύγης·
Ἀνταρκὴς ἐραμαὶ βίος, Μακελίνᾳ·
Τὸ μηδὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν με τέρπει.

VIII.

Ἤλπεν ἐξ ἄκρης δόμου ἀθρόος, ἀλλ' ἐπὶ παιδὶ
Νηπιάχῳ, Ζεφύρου πολὺν ἐλαφρότερος.
Φείσατ' κυδροσύνης καὶ ἐρείπιον· ὦ μεγάλαυχοι
Μητέρες, ὠδίνων καὶ λίθος αἰθάπτεται.

IX.

Ἀπὸ γραμματικοῦ.

Ὄργανα μουσάων, τὰ πολύφωνα βουκόλια πωλῶ,
Εἰς ἑτέρας τέχνης ἔργα μετερχόμενος.
Πιερίδες, σώζεσθε· λόγοι, συμπάσομαι ὑμῖν.
Σιώπαξις γὰρ ἐμοὶ καὶ θανάτου παρέχει.

X.

Ἀπὸ Γραμματικῆς ἐξάντος τὴν Καθόλου.

Ταυθλόγων κωνώπων φεῦ πληθύος, καὶ ἀϊδήλων
Ξυσμῶσιν, λεπτὸς πὰς ἐκάπυξε δόναξ.
Ὀμμάτων μὲ κέκμηκε, πέναι, ῥᾳχὶς, ἰνίον, ὦμοι·
Ἦς ΚΑΘΟΛΟΥ ὑφέρω τὴν οὐ ὑπὸν καθόλου.

XI.

Τὸν λύκον ἐξ ἰδίαν μορζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλοντα·
Ἀλλά μ' ἀναγκάζει πορθμὸς ἀφεστιώτην.
Αὐξηθεὶς δ' ὑπ' ἐμοῦ καὶ ἐμοῦ πάλι θηρίον ἔσῃ·
Ἡ χάρις ἀλλάξῃ τὴν φύσιν ἡ δύναμις.

XII.

Ἐκ κυνὸς εἶλε κύων μιν· τί τὸ ξεῖνον; εἰς ἐμὲ θῆρες
Ὑγροὶ κοὐ πεζοὶ θυμὸν ἔχουσιν ἔνα.
Αἰθέρα λοιπὸν ἔχοιτε λαγοί, βατόν· ἀλλὰ φοβοῦμαι
Οὐρανέ, κὴ σὺ φέρεις ἀστερόεντα κύνα.

XIII.

Τρεῖς ἰδίων δεκάδας, τριάδας δύο, μίτρον ἔθηκαν
Ἡμετέρης βιοτῆς μόνιπες αἰθέριοι.
Ἀρκοῦμαι τούτοισιν· ὁ γὰρ χρόνος, ἄνθος ἄρειον
Ἡλικίης· ἔθανεν χὠ τριγέρων Πύλιος.

XIV.

Εἰς ἐυμορφον κολυμβῶσαν.

Ἀ Κύπρις πρώαν γυμνάν σε βάσαν ἰδοῦσα
Φεῦ, φεῦ, πῶς σαγόνων ἐκπόθεν οὐρανίων
Ζηλώσας ὠδῖνα θαλάσσιον ὁ θρασὺς ἄλμαν
Νῆλος ἀπὸ γλυκερῶν Κύπριν ἀπῆκε βύθων;

XV.

Πολεμαίη.

Οἶδ' ὅτι θνατὸς ἐγὼ κὴ ἐφήμερος· ἀλλ' ὅταν ἄρσην
Μαστεύω πυκινὰς ἀμφιδρόμους ἕλικας,
Οὐκέτ' ἐπιψαύω γαίης ποσίν· ἀλλὰ παρ' αὐτῷ
Ζηνὶ διοτρεφέος πιμπλαμαι ἀμβροσίης.

XVI.

Εἷν ἑνὶ κινδύνῳ ἔφυγον δύο Μυρτίλος ὅπλῳ,
Τὸν μὲν, ἁρπεύσας τὸν δέ, ἐπιπταμένους.
Ἀργίσης ὅτ' ἔδυστι νεὸς τρόπιν ἀστίδα δ' ἔχον
Σαθεὶς κἀπελιμένιον ὕδατι κὴ πελάγει.

XVII.

XVII.

Αἱ νύμφαι τ' Βάκχον, ὅτ' ἐκ πυρὸς ἄλαθ' ὁ κοῦρος,
Νίψαι, ὑπὲρ πέφρης ἄρτι κυλιόμενον.
Τοιοῦτος καὶ νύμφαις Βρόμιος φίλος· ἢν δ' ἴνις ἔργῃς
Μίτηλαξ, δέξῃ πῦρ ἔτι καιόμενον.

XVIII.

Ἦν νέος, ἀλλὰ πένης, νιφοῦν γηρᾶν τολυσιτος εἰμι
Ὦ μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις.
Ὅς τότε μὲν χρῆναι δυνάμην, ὁπότ' οὐδὲν εἶχον.
Νῦν δ' ὁπότε χρῆναι μὴ δύναμαι, τότ' ἔχω.

XIX.

Εἰς Ἄργον.

Ἦ πρὶν ἐγὼ Περσῆος ἀκροπτόλιος αὐλιόοιο,
Ἢ πικρὸν Ἰλιάδαις ἀστερα θρεψαμένη
Αἰπολίοισιν ἔναυλον ἐρημαίοισιν ἀνείμην,
Τίσασα Πελίαο δαίμοσιν ὀψὲ δίκας.

XX.

Ἦ τὸ πρὶν εὐχήσασα πολυ χρύσοις ἐπ' ἐρατεῖς
Ἢ Νέμεσιν δεινὴν οὐχὶ κύσασα Θεόν,
Μίσθια νῦν ἀπαθέσι πενιχροῖς πλώσματα κρούει,
Ὀψὲ γ' Ἀθηναίη Κύπριν ἐληΐσατο.

XXI.

Ἀρχὸς Ἀχαιμενίδας γλυκέι νῦν δ' Μενίππε
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρης βήσεται εἰς ἕτερον
Καὶ γὰρ ὀπαδὸν ἔχειν μέ ποτ' ἄφετο, κ' πάλιν οὗτος
Οἰεται. ἐμὶ δ' ὅλως οὐδενός, ἀλλὰ τύχης.

XXII.

Ἐκ πυρὸς Ἰλιακοῦ, δοράτων μέσον ἥρπασεν Ἥρως
Αἰνείας ὅσιον παιδὶ βάρος, πατέρα,
Ἔκλαγε δ' Ἀργείοις, μὴ ψαύετε. μικρὸν ἐς Ἄργος
Κέρδος, ὁ γηραλέος τῷ δ' φέρθη μέγα.

XXIII.

Εἰ τὸ μέλειν δώσεταί τι, μεμέλημα καὶ μελέτω σοι·
Εἰ δὲ μέλει πρὸς σοῦ δαίμοσι, σοὶ τί μέλει;
Οὔτε μεμνήσεις δίχα δαίμονος, οὔτε ἀμελήσεις·
Ἀλλ' ἵνα σοι μέλῃ, δαίμονι τοῦτο μέλῃ.

XXIV.

Παροιμιαζόμενος εἰς τὴν Κωμαγηνήν.

Ὦ τλῆμον Κωμαγηνὲ καὶ ἐν ζωῇσι καὶ ἀπιλήτῳ,
Ὡς αἰεὶ κάπῃ ἐῇμασι καὶ κοπίοισι.
Πρόσθε μὲν ἐν πολέμοισι τεὴ πίστις μαιμαμένη χερί·
Νῦν δὲ σ' ὁ γραμματικὸς καὶ ποδὸς ἐστέρισε.

XXV.

Ῥύγχος ἔχων ξιφοειδὲς, Ὀλυμπικέ, μήτ' ἐπὶ κρήνῃ
Ἔλθῃς, μήτ' ἐνόρει πρὸς τὸ διαυγὲς ὕδωρ.
Καὶ σὺ γὰρ ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἐναργὲς
Τεθνήξῃ, μισῶν σεαυτὸν, ἕως θανάτου.

XXVI.

Ἰχθὺς ὁ χρυσοῦς Σωσίπολις σὸν ἀγορεύει·
Πρῆγμα σοὶ ἔχει πολλὸν ἐξ ἁλὸς εὐβοσίην.
Οὐ λίνον, οὐ κάλαμον προσιόντων· τῇ ῥινὶ δὲ προθεὶς
Ἄγκιστρον, σύρει πάντα τὰ νηχόμενα.

XXVII.

Ξενογένης οἰκῶν κατεκαίετο, πολλὰ σοὶ ἐμόχθει
Ἐκ θυείδων ζητῶν αὐτὸν ὑπερχαλάσαι.
Ἱκετία συμπήξας οὐκ ἔφθανεν· ὀψὲ σοὶ ἐπιγνούς,
Τὸν ῥῖν' Ἀντιμάχου κλίμακι θεὶς, ἔφυγε.

XXVIII.

Οὐ δύναται τῇ χειρὶ Πρόκλος τὸν ῥῖν' ἀπομύσσειν,
Τῆς ῥινὸς γὰρ ἔχει τὸν χέρα μικροτέρην.
Οὐδὲ λέγει, Ζεῦ σῶσον, ἐὰν πλαγῇ· ἃ γὰρ ἀκούει
Τῆς ῥινός, πολὺ γὰρ τῆς ἀκοῆς ἀπέχει.

XXIX.

XXIX.

Γράψας Δουκαλίωνα, Μνέσρατε, καὶ Φαέθοντα
Ζητεῖς, τίς τούτων ἄξιός ἐστι τύπος.
Τοῖς ἰδίοις αὐτοὺς τιμήσομεν· ἄξιος ὄντως
Ἔστι πυρὸς Φαέθων, Δουκαλίων δ' ὕδατος.

XXX.

Ὁρθῶσαι τὸν κυρτὸν ὑποχόμβος Διόδωρον
Σωκλῆς, τετραπέδοις τρεῖς ἐπέθηκε λίθοις
Τοῦ κυρτοῦ τιβαροὺς ἐπὶ τῷ ῥάχει· ἀλλὰ πιεσθεὶς
Τίθησιν· γίγνεται δ' ὀρθότερος κανόνος.

XXXI.

Πέντ' ἰατρὸς Ἀλεξις ἀμ' ἔκλυσε, πέντ' ἐκάθηρε,
Πέντ' ἴδεν ἀῤῥώστους, πέντ' εἰς χρίστε πάλιν
Καὶ πᾶσιν μίανυξ, ἓν φάρμακον, εἷς σορὸς ἠγός,
Εἷς πάφος, εἷς ἀΐδης, εἷς κοπετὸς γέγονεν.

XXXII.

Παὶ φιλοσιμίλυλί κ' οὐρεσῳοίπαισι νύμφαις,
Καὶ Σατύροις ἱερᾶς τ' ἐνέδυν Ἀμαδρυάσι,
Σὺν κυσὶ καὶ λόγχαις ζωῖς πολὺν συεφοντίσι, Μάρκος
Μηδὲν ἐλὼν, αὐτοὺς πυὸς κύνας ὠκρίμασε.

XXXIII.

Τὸν μικρὸν Μάκρωνα θέρος κοιμώμενον οὖρών,
Εἰς τρώγλιον μικροῦ δ' ποδὸς εἴλκυσε μῦς·
Ὃς δ' ἐν τῇ τρώγλῃ ψαλὸς τὸν μῦν ἀπεπνίξας,
Ζεῦ πάτερ, εἶπεν, ἔχεις δεύτερον Ἡρακλέα.

XXXIV.

Εἶχε Φίλων λέμβον σωτῆρα χαν· ἀλλ' ἐν ἐκείνῳ
Ζαθὴν· νῦν δὲ Ζεὺς αὐτὸς ἴσως δύναται·
Οὔνομα γὰρ μόνον ἴσῳ Σωτὴρ εἶχος· οἱ δ' ἐπιβάντες
Ἔσωσαν ἢ παρὰ γῆν ἢ παρὰ Περσεφόνην.

XXXV.

XXXV.

Αἰεὶ ϑηελέον ἦϑα, Πολύκλειτε· νῦν ϑ' ἁπαλοῖς
Ἐξαπίνης ἐλάνῃ λυσσομανὶς ἢ κακόν.
Αἰνά μοι δοκέεις κακὸς ἔμμεναι· οἷον ἐλίγχει
Τὸν τρόπον· οὐκ ἐλάνῃ νῦν κακὸς, ἀλλ' ἐφάνης.

XXXVI.

Σφάλλομαι ἀκρήτῳ μεμιϑυσμένος· ἀλλά τις ἄλλο
Σώσει μ' ὀκ Βρομίῳ γῆρα σαλοῦμενον;
Ὡς ἄδικον Θεὸν οὖρον, ὃς οὐκέτι αὐτὸς ἐγώ σε
Βάκχε φίλων, τὸ σὸν τ' ἄμπαλι παρφέρομαι;

XXXVII.

Οὔ μοι Πληϊάδων φοβερὴ δύσις, οὐδὲ Βοώτου
Ὀρνύμενον ζοφερῷ κύμα ϑοὴ σκοπέλῳ·
Οὐδ' ὅταν ἀστράπτῃ μέγας ἐρεμνός, ὡς κακὸν ἄνδρα
Ταρβῶ καὶ μύϑων μνήμονας ὑδροποτῶ.

XXXVIII.

Οἴει τ' πώγωνα φρενῶν ποιητικὸν εἶναι
Καὶ λιὰ ϛοῦτο τρίφεις, φίλτατε μισοϛόλων.
Κεῖρον, ἐμοὶ πειϑεύς, ταχέως· οὕτω γὰρ ὁ πώγων
Θηρίων ποιητὴς, οὐχὶ φρενῶν γίγνεται.

XXXIX.

Ἑρμαίοις, ἡμῖν Ἀφροδίσιος· ἐξ ἑνὸς οἶνε
Ἄιρων, ϖϖοσκόψας πίϑος ἔϑηκε μέγα·
Οἷνος καὶ Κένταυρον ἀπώλεσεν· ὡς ὄφελεν ϑ'
Χ' ἡμᾶς· νῦν δ' ἡμεῖς τοῦτον ἀπωλέσαμεν.

XL.

Πλουτεῖν φασί σε πάντες, ἐγὼ ϑ' σέ φημι πένεσϑαι
Χρῆσις γὰρ ϖλούτου μόρτυς, Ἀπολλόφανες.
Ἂν μετέχῃς αὐτῆς σύ, σὰ γίγνεϑ'· ἂν ϑ' φυλάσσῃς
Κληρονόμοις, λὸπὸ νῦν γίγνεϑ' ἀκόντεσσι.

XLI.

Ἐχθὲς δειπνήσας τράγεον πόδα, καὶ δεκαταῖον
Καυναβίνης κρέμβης μήλινον ἀσσάραιον.
Εἰπεῖν τ' καλέσαντα Φυλάκτορμον· ἔστι γὰρ ὀξύς.
Καὶ φόβῳ ἐχ ὁ τυχών, μή με πάλιν καλέσῃ.

XLII.

Μῦν Ἀσπλήπιάδης ὁ φιλάργυρος εἶδεν ἐν οἴκῳ·
Καὶ, τί ποιεῖς, φησίν, φίλτατε μῦ, παρ' ἐμοί;
Ἠδὺ δ' ὁ μῦς γελάσας, μηδέν, φίλε (φησὶ, φοβηθῇς·
Οὐχὶ τροφῆς παρά σοι χρήζομαι, ἀλλὰ μονῆς.

XLIII.

Εἶναι μὲν Κωϊκήν σε, Μενέκρατες, καὶ νυπόδητον,
Καὶ ῥιγοῦν, ἐδεὶς ἀντιλέγει καθόλα.
Ἂν δ' παραρεπίζῃς ἄρτυς καὶ κλάσματ' ἰδωδῆς
Καὶ γὼ ῥάδδον ἔχω καὶ σε λέγουσι κύνα.

XLIV.

Εἰς Θεμίστιον τὸν φιλόσοφον χρυσόμορφον
Ὕπαρχον.

Ἄντυγος ἐξανίης ὑπερήμορος, ἐς πόθον ἦλθες
Ἄντυγος ἀργυρέης· αἶχος ἀπειρέσιον!
Ἦ θά ποτε χρείσσων, ἀϋθὶς δ' ἐχθρὸς πολὺ χείρων·
Δοῦρ', ἀναβῆθι κάτω· νῦν γὰρ ἄνω κατιβής.

XLV.

Κλεινὸς Ἰαλύσης θνητός, λέγε· Γαμβρὸς ἀνάστης·
Θνητὸς ὅμως· Γενεῆς ἄνθος Ἀναστασίης·
Θνητῶν κἀκείνων· Βίον ἐνδικος· Οὐκέτι τοῦτο
Θνητὸν ἔφης· ἀρετὴ κρείττονές εἰσι μέρος.

XLVI.

Μὴ μέτρει Μάγνητι τὸ πηλίνον οὔνομα τύμβῳ
Μηδὲ Θεμιστοκλέους ἔργα σε λανθανίτω·

Τεκ-

Τεκμαίρε Σαλαμῖνι καὶ Αἰακίδαι τὴν Φιλόπατριν
Γνώσῃ δ' οὐ τάττων μείζονα Κεκροπίης.

XLVII.

Ἀστέρας εἰσεθρεῖ Ἀσῆς ἱμός· αἴθε γανοίμην
Οὐρανός, ὡς πολλοῖς ὄμμασιν εἰς σὲ βλέπω.
Ἀσῆς πρὶν μὲ ἔλαμπες σὺν ζωοῖσιν Ἐῴῃ.
Νῦν δ' θανών, λάμπεις Ἔσπερος ἐν φθιμένοις.

XLVIII.

Νιόβη ἐπὶ Χάρωνα.

Μύρεαν σὺν τέκνοις νεκυοστόλε δίξό με πορθμῷ,
Τὴν λάλον· ἀρκεῖ σοι φέρτερος ὁ Ταντα λίδης.
Πληρώσει ψαφὴ μία σὸν σκάφος· εἰσὶ δὲ κώφαι
Καὶ κώφας, Φοίβε σκῦλα καὶ Ἀρτέμιδος.

XLIX.

Παῖδά με πενθαίτερον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα
Νηλειὴς Ἀΐδης ἥρπασε Καλλίμαχον.
Ἀλλά με μὴ κλαίοις· καὶ γὰρ βιότοιο μετέσχον
Πάντα, καὶ πάντων ἐς βιότοιο κακῶν.

L.

Δοῦλος ἐγώ, ναὶ δοῦλος· ἐλευθερίῃ δή με τύμβῳ,
Δέσποτα Τιμάνθη, τὸν σὸν ἔθηκε τροφέα.
Εὐαίων, ἀσινῆ τείνοις βίον· ὣς δὲ καὶ ὑπὸ γῆρως
Πρὸς μὲ μάλης, σὸς ἐγὼ Δέσποτα καὶν Ἀΐδῃ.

LI.

Σῆμα τόδ' Αἴαντος Τελαμωνίου, ὃν κλάνι μοῖρα
Αὐτοῦ χρησαμένου καὶ χερὶ καὶ ξίφεϊ.
Οὐδὲ γὰρ ἐν θνητοῖσι δυνήσεσθ' ἀμφαφάασθαι
Εὐρέσθαι Κλωθὼ τῷδ' ὑπερόν φονέα.

LII.

Μή με θάψῃ σύγκτιστε ξὺν Ἕκτορι· μηδ' ὑπὸ τύμβῳ
Μίσγεο τὸν πάσης Ἑλλάδος ἀντίπαλον.

Ἰλιὰς, αὐτὸς Ὅμηρος ἐμοὶ ζαφὼ, Ἑλλὰς, Ἀχαιοί
Φοίνικες· ζώοισι πᾶσιν ἐχθυνύμεθα.

LIII.

Ἄγριός ἐστι Χάρων· πολίου ἥπιος· Ἥρπασεν ἤδη
Τὸν νέον· ἀλλὰ νέῳ τοῖς πολιοῖσιν ἴσον.
Τερπωλῆς ἀπέπαυσεν· ἀπεσφέλιξε δ' μόχθων.
Οὐκ ἐνόησε γάμους· οὐδὲ γάμων ῥᾳδίως.

LIV.

Εἰπὲ Κύον, πίνῳ ἀνδρὸς ἑφεπὼς σῆμα φυλάσσεις;
Τοῦ κωφός· Ἀλλὰ πίς ἦν οὗτος ἀνὴρ ὁ Κύων;
Διογλῶς, Γένος εἰπέ Σινωπεύς· Ὅς πίθον ᾤκει;
Καὶ μάλα· νῦν δ' θανὼν ἀστέρας οἶκον ἔχει.

LV.

Γυμνικὸν αὖ ποτ' ἀγῶνα θεώμενον, Ἠλεῖε Ζεῦ,
Τὸν σοφὸν ἄνδρα θαλλῷ ἥρπασας ἐκ σταδίου.
Αἰνέω ὅτι μὲν ἐγχὺς ἀπήγαγες· ἦ γὰρ ὁ πρίσβυς
Οὐκέθ' ὁρᾶν ἐδύνατο γῆς ἀστέρας ἠδύματα.

LVI.

Οὐ μόνον ἐμψύχων ἀπέχεις χέρας· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
Τίς γὰρ ὃς ἐμψύχων ἤψατο, Πυθαγόρη;
Ἀλλ' ὅταν ἐψηθῇ τι, καὶ ὀπτηθῇ καὶ ἁλισθῇ,
Δὴ τότε καὶ Ψυχὴν μὴ ἔχον ἐσθίομεν.

LVII.

Ἡράκλειτος ἐγὼ· τί με, ὦ κάτω εἵλκετ', Ἄμυσοι;
Οὐχ ὑμῖν ἐπόνουν, οἷς δ' μ' ἐπίσταμβοις.
Εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος τερσμυλέοι, οἱ δ' ἀναρίθμοι
Οὐδείς· Ταῦτ' αὐδῶ καὶ παρὰ Φερσεφόνῃ.

LVIII.

Ἤθελες, ὦ Ζωΐλε, καλὸν ἤθελες, ἄνδρα τύραννον
Κτείνας, ἑλκύσαι δυλοσύνης Ἐλέαν.
Ἀλλ' ἰδάμης· δὴ γάρ σε λαβὼν ὁ τύραννος ἐν ὅλμῳ
Κόψει· τί δῆτα λέγω; σῶμα γὰρ οὐχί δ' Σε.

LIX

LIX.

Εἶπας Ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὡ μεγαλιώτης
Ἦλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς ἅλαδε.
Ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτῳ κακόν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Εἶν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

LX.

Οὔμματα μὲν κούρης μέλις ἡ γραφίς· οὔτε ἓ χαίτην
Οὔτε σέλας χροιῆς ἄκρεον ἀπεπασάσθε.
Εἴης μαρμαρυγὼ δυώτατα φαιδροτάτη γράψαι,
Μαρμαρυγὼ γράψαι κὴν Θεοδωρίδος.

LXI.

Εἰς Ἴκαρον ὑγρὸν λοιτρῶντα.

Ἴκαρε, κηρὸς μὲν σε διώλεσε· νῦν ἓ σε κηρὸς
Ἤγαγεν εἰς μορφὼ αὖθις ὁ Χαλκηνίτης.
Ἀλλ' ἄγε, μὴ πτερὰ πάλιν κατ' ἤερα, μὴ τὸ λοιτρόν
Ἠερόθεν πίπτων Ἰκέλιον πελάσῃς.

LXII.

Εἰς εἰκόνα Φιλοκτήτου.

Ἐχθρὸς ὑπὲρ Δαναοὺς πλάσῃς ἐμός, ἄλλος Ὀδυσσεύς,
Ὅς μ' ἔμνησε κακῆς οὐλομένης τε νόσου.
Οὐκ ἔρχει πάτρη, πρῦμνα, λύρην, ἕλκος, ἀνίη·
Ἀλλά μ' ὑπὲρ χαλκὸν τὸν πόνον ἐργάσατο.

LXIII.

Τόλμαν Ἀλεξάνδρου καὶ ὅλαν ἀπεμόξατο μορφὴν
Λύσιππος· πῦ ὀδὲ χαλκὸς ἔχει δυνάμιν;
Ἀνδρὸς γὰρ μὲ ἔοικεν ὁ χάλκιος, ἐς Δία λάσιον,
Γᾶν ὑπὸ ἐμοὶ πήγιμον, Ζῆν· σὺ δὲ Ὄλυμπον ἔχε.

LXIV.

Αἰεὶ Λεπτίνου πόντος βαρύς· εἰκόνα κῦμα
Ἔκλυσε, καὶ κλύδων τὸν τύπον ἠφάνισε.
Τί πλέον; εἰν ἐπέεσιν Ὁμηρείοις γὰρ ὁμοίη
Εἰκὼν ἀφθάρτοις ἐγγράφεται σελίσι.

LXV.

Παλλὰς τὴν Κυθέρειαν ἔνοπλον ἔσπιν ἰδοῦσα,
Κύπρι, θέλεις οὕτως εἰς κρίσιν ἐρχόμεθα;
Ἡ δ' ἀπαλὸν γελάσασα, τί μοι σάκος ἄντιον ἄρειν;
Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω.

LXVI.

Εἰς τὸ κενὸν μὲ τέθεικε νόμος χάλκειον, ὃδε Πέλλιππον
Εὐτυχίδης ξαρῶν κλημακίδων φύλακα,
Καὶ τρεῖς βλῆμα κρημνὸν βαθύν· ὃς δ' ἂν ἐπέλθῃ
Οὐδὲν ἔχοι πλέψας τλὴν ἐμὲ τὸν φύλακα.

LXVII.

Ἠπτὴρ μερόπων Ἱπποκράτες, ἀλλὰ καὶ ἵππων
Σῶσανδρε, κρυφίης ἴσος ἀκεσορίης.
Ἢ τέχνῃ μετάμειψον ἢ οὐδὲν μηδὲ κλείθω
Ἄτερ σὺ τέχνης ἧς ἕτερ κρατέει.

LXVIII.

Ἔφησεν Περίανδρος Ἀρίονι εἰκόνα ταύτην,
Καὶ τὸν ἀποκυμάνω σιώδρομα τηξάμενον
Εἰνάλιον θελξῖνα· λέγει δ' ὁ τῶ Ἀρίονι μῦθος
Κτεινόμεθ' ἀνθρώποις, ἰχθύσι σωζόμεθα.

LXIX.

Καὶ πυρὶ καὶ ριφεῖν με καὶ εἰ βάλοιο κεραυνῷ.
Βάλλε, καὶ εἰς κρημνοὺς ἕλκε καὶ εἰς πελάγη.
Τὸν γὰρ ἀπαυδήσαντα πόθοις, καὶ ἔρωτι δαμέντα,
Οὐδὲ Διὸς τρυχὰ πῦρ ἐπιβαλόμενον.

LXX.

Παιμβὶς σὸν ἔργον· τὸ μὴ ὄνυμα καλὸν ἀκούσας
Ὠϊσάμιλλον· σὺ δ' μοι πικρότερη θανάτου.
Καὶ φεύγεις φιλέοντα καὶ οὐ φιλέοντα διώκεις
Ὄφρα πάλιν κεῖνος καὶ φιλέηται φύγῃς.

LXXI.

Ψυχή μοι θρασύκαρδε φόβον Ἡλιοδώρας,
Δάκρυσι καὶ ζήλῳ τὸν πρὶν ἐπισπομένη.

Φησὶ μὴν ἀλλὰ φυγεῖν ἑ μοι θέντα· ἡ γὰρ ἀναιδὴς
Αὖτη καὶ πολλῷ καὶ πολλέγυσται φιλεῖ.

LXXII.

Ὀξέσι λαχνήεντα δέμας κέντρεσιν ἐχίνου
Ῥαιστάζων, γλυκερῶν σύντροφα θηλοπάδων,
Σφαιρηδὸν στεφυλῇσιν ἐπιτρωχάοντα δεκούσας
Κώμαυλον βρομίῳ ζωὸν ἀπεκρέμασε.

LXXIII.

Πανὶ βίττων χίμαρον, νύμφαις ῥόδα, θύρσε λυαίῳ
Τέρστον ὑπ' οὐπιτάλοις δῶρον ἔθηκε φόβας.
Δαίμονες ἀλλὰ δέχεσθε κεχαρμένοι· αὔξετε δ' αἰεί,
Πάν, ἀγέλην· Νύμφαι, πίδακα· Βάκχε, γάνος.

LXXIV.

Ἡ σοφὰ μὲν γελάσασα καθ' Ἑλλάδα, ἡ τὰ Ἐρώτων
Ἑσμὸν ἐνὶ πτερύγεσσιν ἀεὶν ἔχουσα νέων
Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον· ἐπεὶ θεὸν μὲν ὀπωπὰς
Οὐκ ἐθέλω· εἴη δ' ἦν πάρος ἡ δυώδεκα.

LXXV.

Γνωτῶν τρισσατίων ἐκ τρισσατίης λίνα θήρης
Δέχνυσο, Πάν· Πίτυος σοι γὰρ ἀπὸ πτερύγων
Ταῦτα φέρει θηρῶν, Δᾶκις· Κλείτωρ δ' ἁλάστης·
Καὶ σφι δύς δύσερξιν ἕρμα, γαῖαν, ὕδωρ.

LXXVI.

Γλαύκῳ, καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρηνίδῃ, καὶ Σαμόθρηξι θεοῖς
Σωθεὶς ἐκ πελάγους Λυκίλλιος ὧδε κέκαρμαι
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

LXXVII.

Τοὺς θυρεοὺς ὁ Μολοσσὸς Ἰτωνίδι δῶρον Ἀθάνᾳ
Πύρρος ἀπὸ θρασέων ἐκρέμασεν Γαλατέων.
Πάντα δ' Ἀντιγόνᾳ καθελὼν τρόπον· ἐ μέγα θαῦμα
Αἰχμητὴ καὶ νεῦ καὶ πάρος Αἰακίδαι.

LXXVIII.

Ἠ κῆρυς ἀμφοτέρην ἔλαχον χάλεν· εἰμὶ δ' ὀρωρὼς
Καὶ πεπνὴ φιλίοις κὴν φόβῳ ἀντιπάλοις.
Ἐκ δ' πυλαιμφρίῳ Πείσων μ' ἔχῃ· ἔπξιπεν ἄλλας
Οὔτε κῆρυς χαίζαις, οὔτε κόμμι κόρυθι.

LXXIX.

Αὐτὸν Πορφύριον μὲν ἀπηκριβώσατο χαλκὸς
Ὁ ταλάσης, ἔμπνυν οἷα τυπωσάμενος.
Τίς δ' χάριν, πῆς ἄεθλα, πῆς ἔνθεα δῆνεα τέχνη
Τοὔξει κὴν νίκλῳ ὕπτ' ἀμειβομένῳ;

LXXX.

Ἀσβολίης, δύσιός τε, μεσημβρίης τε κὲ Ἄρκτε
Σὸς θρόμος ὑψιφανὴς ἀμφιβέβηκεν ὄρος.
Ἄφθιτε Κωνσταντῖνε γανεῖν δ' σε μή τις σύεται
Τῶν γὰρ ἀνικήτων ἄπτιτα οὐδ' αὖδης.

LXXXI.

Ἐπὶ πολυταλάνοις κατ' Ὀλύμπιον ἀστέρες οὐδόν,
Μήνη, Ζεύς, Ἄρης, Παφίη, Κρόνος, Ἥλιος. Ἑρμῆς.
Ὅσσοις ἀπ' αἰθερίου μεμιγίσμεθα πνεύματος ἕλκην
Δάκρυ, γέλωτα, χολήν, γένεσιν, λόγον, ὕπνον, ὄρεξιν.

LXXXII.

Ἃ δὴ ἐγὼ ἀ ταλάμων Ἀρεὶ παρὰ τῇδε κάθημαι
Αἰαντος τύμβῳ, κεκραμμένα πολεμίοις,
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα· ὡς παρ' Ἀχαιοῖς
Ἀδελφεὸν ἀπάτα κρεῖσσον ἐμοῦ κέκευθε.

LXXXIII.

Ἀνδρὸς ἀειστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῇ ἐφ' ἑαυτοῦ
Ἱππίου Ἀρχιδίκου ἥδε κέκευθε κόνις.
Ἣ παιδός τε κὴ ἀνδρός, ἀδελφῶν τ' οὖσα τυραννων
Παίδων τ', οὐκ ἤρξη νοεῶν ἐς ἀπαθαλίην.

LXXXIV.

Τῆνος ὅδε Ζιλίων Κίπιος φίλος, ὃς ποτ' Ὄλυμπον
Ἔθραμε, τὸν Ὄσσῃ Πήλιον ἀνθέμενος,

Οὐδὲ

Οὐδὲ πὰγ Ἡρακλῆϊ ἄεθλια· τλὼ ἦ ποτ' ἄφαρ
Ἀτραπιτὸν μύνας οὖρι σαοφρεσύνας.

LXXXV.

Ἀ Κύπρις Μούσαισι· Κορίσια, ζὼν Ἀφροδίταν
Τιμᾶτ'· ἢ τὸν Ἄρην ὔμμιν ἰφθωλίσομαι.
Αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν· Ἄρει τὰ γωμύλα ταῦτα·
Ἡμῖν ἁ πάπαισα τοῦτο τὸ παιδάριον.

LXXXVI.

Ἱππώων μύρμηκι Μενέστρατος ὡς ἐλέφαντι
Δύσμορος ἐξαπίνης ὑπλος ἐξεύρη.
Λακπαθεὶς οἷ ὡς ἔχε τὸ καίριον, Ὦ φθόνε, φησί·
Οὕτως ἱππώων ὤλιβε καὶ Φαέθων.

LXXXVII.

Αἰνιγματώδη.

Εἰς ἔσοπτρον.

Ἂν μ' ἐσίδῃς, καὶ ἐγώ σε· τί με βλεφάρισι δέδρηκας;
Ἀλλ' ἐγὼ ἁ βλεφάρις· ἁ γὰρ ἔχω βλέφαρα.
Ἂν δ' ἐθέλῃς, λαλέω φωνᾶς δίχα· στὶ γὰρ ὑπάρχει
Φωνή· ἐμοὶ δ' μάτλω χείλη· ἀνοιγόμθα.

LXXXVIII.

Εἰς δέλτον.

Τ' ὕλη μὰν με ἔλικτεν, ἀμαυούργα δ' σιδηρός·
Εἰμὶ δ' μυσίαν μυτικὰν ἀμδοχίον.
Κλειομένη σιγῶ· λαλέω δ' ὅταν ἀπτίξῃς μ'·
Κοινωνὸν τὸν Ἄρη μοῦνον ἔχοισα λόγων.

I.

Ὄσσοι δὴ Ἀρίης ἀ Μενελέω ἀ κατελέγχει
Περσέα σὺν κτεῖνῳ Ταρσὲ Κίλισσα πόλι.
Τοῖοι γὰρ παιδὸς πλανοὶ πόδες· ὑσὶ δ' ἂν ἐμείνᾳ
Οὐσὶ αὐτὸς Περσεὺς νῶτον ἔδειξε θεῶν.
Ἢ γὰρ ἐφ' ὑπαλήγων ἢ τέρμασι εἶδέ πς ἄκρης
Ἡίθεον· μέσσῳ σὶ ἄποτ' ὀφθαλμῷ.

II.

Πηρὸς ὁ μὲν γνίοις, ὁ δὲ ἄρ' ὄμμασιν. ἀμφότερος δὲ
Εἰς αὐτοὺς ἡ τύχης ὑπόδιες ἠρήνισεν.
Τυφλὸς γὰρ λιπόγνιον ἐπωμάδιον βάρος αἴρων
Ταῖς κείνης φωναῖς ἀτρεκὲς ὡρθοβάτει.
Πάντα δὲ ζωὸν ἐδίδαξε πικρὴ πάντολμος ἀνάγκη
Ἀλλήλοις μερίσαι τ' οὐλίπες εἰς ἔλεον.

III.

Φοῖβε Λάκων ποτὲ δῆρις ὑπαυπάσασα δὲ μήτης
Εἶπε, κατὰ στέρνων ἄορ ἀναχρμψίη.
Ζώων μὲν, σέο μᾶτερ Ἀμφιτρὲς αἰχος ἀνάπλεις·
Καὶ κρατερᾶς Σπάρτας πάτρια θεσμὰ λύεις.
Ἢν δὲ θανὴς παλάμῃσιν ἐμαῖς, μήτης μὲν ἀκούσω
Δύσμορος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ πατρίδι σωζομένα.

IV.

Πυλὸ Λεωνίδεω κατιδὼν δέμας αὐτοδάϊκτον
Ξέρξης, ἐχλαύνε φάρεϊ πορφυρέῳ.
Καίπερ νεκύων δὲ ἴχνησεν ὁ παῖς Σπάρτας μέγας ἥρως,
Οὐ δέχομαι πεσόντως μισθὸν ὀφειλόμενον.
Ἀσπὶς μοι τύμβῳ κόσμος μέγας· ἔρρε τὰ Περσῶν.
Ἤλθον κ' εἰς Ἀΐδαν ὡς Λακεδαιμόνιος.

V.

Μήτε βαθυκτάνοιο τύχης κυφίζεσθαι ῥοιζῷ,
Μήτε σέο γναμψῃ φρενὸς ἐλαύνεσθαι.

Πᾶς γὰρ τὰ᾽ ἀσαφέεσσι βίῳ πολεμίζεϳ ἄνθρωϊς,
Τῇ κὴ τῇ θαμινὰς ἀνὰμεθελκόμενος.
Ἡ δ᾽ ἀρετὴ σαφερόν τι κὴ ἄτρεπτον ἧς ἔπι μοῦνος
Κύμβα θαρσαλέας πάντα τόρει βιότε.

V I.

Ἐλθὼν εἰς Ἀΐδαο, ὅτε δὴ σοφὸν λῶυσε γῆρας
Δεινόμαχος ὁ Κύων Κρητῖσον ἰδὼν ἐγέλα,
Καὶ φράσας ὁ γέρων τὸ τριβώνιον ἐγγὺς ἐκείνε
Τοῦ πολιὼ ἐκ ποταμοῦ χρυσὸν ἀφυσαμένε,
Εἶπεν, ἐμοὶ κὴ νεῶ πλείαν τύπε· ὅσσα γὰρ εἶχον
Πάντα φέρω σεῦ ἐρῶϊ, Κρητῖσε· σὺ δ᾽ οὐδὲν ἔχεις.

V I I.

Ἤμιλλ᾽ ἀχρεῖον κάλαμον φυτὸν· ἐκ γὰρ ἐμεῖο
Οὐ σῦκ᾽ οὐ μῆλον φύεται, οὐ σταφυλή.
Ἀλλά μ᾽ ἀνὴρ ἐμύησ᾽ Ἑλικαονίδα, λεπτὰ τορήσας
Χείλεα, κὴ στενὸν ῥοῦν ἐκτορυσάμενον.
Ἐκ τοῦ ἰοῦτε πίοιμι μέλαν ποτὸν, ἔνθε οἷα
Πᾶν ἔπος ἀφθέγκτῳ τῷδε λέγω στόματι.

V I I I.

Εἰνοδίῳ κορύλῳ με παρερχομένοις ἐφύτευσαν
Παισί, λιθοβλήτε παίγνιον ἐυσκίης.
Πάντας δ᾽ ἀκρεμόνας τε κὴ σύδαλέας ὀρθαμένης
Κέκλασμαι, πυκιναῖς χερμάσι βαλλομένη.
Δένδρεσιν οὐκαρποῖς οὐδὲν τελέον. ἢ γὰρ ἔγωγε
Δυσθαίμων ἐπ᾽ ἐμοὶ ὕβρεν ἐκαρποφόρεν.

I X.

Ἰστυπὶς Διὸς ὄρνις ἐπίσατο Κρῆσσα φαρέτρης,
Οὐρανόθεν πτέρῳ τόξον ἀμυνόμενος.
Κῶνον δ᾽ οὐθὺς ἄκοντι παλιντρομέοντι κατ᾽ ἀκτὰς
Ἠερόθεν πίπτων δ᾽ ἔκτανεν ὡς ἔθανεν.
Μηκέτ᾽ ἐφ᾽ ὑμετέροις ἀψοσθένεσι, κλῆτες, ἐΐσῃς
Ἐυχεῖσθ᾽, ὑμνείσθω κὴ Διὸς ὄρτυχίη.

X.

X.

Δορκάδος ἀρτιτόκοιο πεπυκτήρεον οὖθαρ
Ἔμπλειον εἰδῦσα· πικρὸς ἔπυφεν ἔχις.
Νιβρὸς δ' ἰομιγῆ θηλὴ πάσε κἠμὶ τὸ δυσαλθὲς
Τρώματος ἐξ ὁλοοῦ λυγρὸν ἄβρωξε γάλα.
Ἄδλῳ δ' ἠμάξαντο· καὶ αὐτίκα νηλεὶ μοίρῃ
Ἦν ἔπορεν ζαμενὴς μασσὸς ἀφῆλε χάριν.

XI.

Ταῦροι περὶ τένοντες, ἀρτεμὲς τῆρες ἀρούρης
Εἶν ἀλὶ τοὺς ζαμὴς ἀντέχομεν καμάτους.
Αὔλακα τὴν ἀσίδηρον ἐν ὕδασιν ἑλκόμεν ἄμφω
Μακρὸν πειῶν χοῖνιν ἄμμιν σαγηνοδέτην.
Ἰχθύσι δ' ἐκ ταχέων λατρεύομεν οἱ παλαιγενέι,
Ἤδη καὶ πλάγιοι καρπὸν ἀρῶσι βόες.

XII.

Οὔριος ἐξ ὑπάτοιο λαγὼς πέσεν ἔς ποτε βένθος
Ἐκφοβηθεὶς μεμαὼς τρηχὺ ὀδόντα κυνός.
Ἀλλ' ὁσίη ὡς ἤλυξε κακὴν μόρον· αὐτίκα γὰρ μιν
Εἰνάλιος μορφὴν πώματος ὠρφάνισε.
Ἐκ πυρὸς, ὡς αἶνος, πέσες ἐς φλόγας. ἢ ῥά σε δαίμων
Κὴν ἁλί, κὴν χέρσῳ θρέψει κυνέοισι βορήν.

XIII.

Παμφάγος, ἑρπυστὴς κατὰ δώματα, λιχνοβόρος μῦς
Ὄψιον ἁρπήσας κείλεσι πεπλαμένον,
Πώγωνος διερῆο νόθῳ ὠδάξατο σάρκα,
Αὐτίκα δ' ἐφραγθεὶς ἐπλατάγησε δόμος.
Ἠέμαθεν δ' ὀδυνάασιν· ὁ δ' ἐν κλειθροισιν ἀφύκτοις
Ληφθείς, αὐτοφόνον πότμον ἐπαυάσατο.

XIV.

Εὔκολος Ἑρμείας, ὦ ποιμένες, ἤν τε γάλακτι
Χαίρων καὶ δρυΐνῳ ἀπενδόμενος μέλιτι

Ἀλ-

Ἀλλ' οὐχ Ἡρακλέης· ἑνα γ' ἦλθον ἢ πάχυν ἄρνα
Αἰτεῖ· καὶ πάντως ἐν θυρῶ σκλίνεται.
Ἀλλὰ λύκος ἔργει· τί γ' τὸ τωλέον; εἰ τὸ φυλαχθέν
Οἶμυ, εἶπε λύκοις, εἶθ' ὑπὸ σοῦ φυλακῶ.

XV.

Εἰπέ ποτ' Εὐρώπας ποτὶ τὰν Κύπριν· ἢ λάβε τύχη,
Ἢ ξίδι τᾶς Σπάρτας· ἢ πόλις ὀπλομαχεῖ.
Ἀ δ' ἀπαλὸν γελάσασα, Καὶ ἔστομαι αἶεν ἀτυχής,
Εἶπε, καὶ οἰκήσω τὰν Λακεδαιμονίαν.
Χ' ἁ μὲν Κύπρις ἄνοπλος· ἀνεμώδεες οἱ γ' λέγυσι
Ἴσαρες, ὡς ἀμῖν χ' ἁ θεὸς ὁπλοφορεῖ.

XVI.

Κοινῇ πὰρ κλισίῃ λῃσταρχικὸς ἠδὲ φερεσπλὴξ
Κείμενοι, ἀλλήλων νῶτον ἀπεσκέδασαν.
Ἐξέθορε κλίνης γὰρ ὁ βλημένος ὑπὸ λύσσης
Καὶ τ' ἀναιδοθίζων παντὸς ἴτυψε μέλος·
Πληγαὶ δ' ἀμφοτέροις ἰάνοντ' ἄκος· ἦς ὁ μὲν αὐτῶν
Ἔχιτρ· τ' δ' ὕπνῳ πυλὺς ἔρυψε κάπος.

XVII.

Γράμμα τόδ' Ἀρήτοιο διαπρύσιος· ὃς ποτε λιπτὴ
Φρυγίδι δυσμούς ἀστέρας ἐφράσατο.
Ἀπλανέας τ' ἄμφω καὶ ἀλήμονας, οἵσιν ἐναργής
Ἀλλόμενος κύκλοις ἀρχὸς ἐνδέδεται.
Αἰνείαθ' ἡμῶν ἔργον μέγα, καὶ Διὸς εἶναι
Δύστερος, ὅστις ἵκηι· Ἄστρα φαεινότερος.

XVIII.

Θεσμόλυκος Πείσωνι τὰ πτυχήεντα κύπελλα
Πέμπε· χωρεῖ δ' ἀργυρὸν ἀμφότερα.
Δοιὰ γὰρ ὧν σφαίρης τετμήμεθα· καὶ τὸ μὲν ἡμῶν
Τοὺς νότους· τὸ δ' ἔχει πείρατα τῶν βορίην.
Ἀλλὰ συμηκίτ' ἐς Ἄρκτον ἐπίβλεπε· διὰ δ' ἐν ἀμφοῖν
Μίσγα πάν, ἄβρει πάντα τὰ φαινόμενα.

XIX.

Κωμάζω, χρυσείην ἐς ἐσπερίην χορὸν ἄστρων
Λεύσσων, ἀνθ' ἁλίων λαὸν ἐβάρυνα χορῶν.
Στέψας ἀνθεβόλον πρωτὸς τρίχα, τὴν κελαδεινὴν
Πηκτίδα μυσαπόλοις χερσὶν ἐπηρέθισα.
Καὶ πέδε φᾶσ' ἔυκοσμον ἔχω βίον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
Κόσμῳ ἄνδρα λύρης ἔπλετο καὶ σοφίης.

XX.

Ἀβάλε χειμερίην με καταίκλυσε κύματα πόντε
Δειλαίην, νεκύων φόρτον ἀμειψαμένην.
Ἀιδόμαν σωθεῖσα τὰ μοι τελέσειεν ὄρμον ἱκέσθαι,
Δούρατα φωτῶν πείσματα δησαμένην.
Κωκυτῷ με λέγοιτε βαρὺ σκάφος ὤλεσε φῶτας
Ὤλεσε ναύηγὸν ἣ εἰσὶν ἔσω λιμένος.

XXI.

Ὀλίγοις ἀμείψητε πελάγεσι νήσασα κέλσθην
Καὶ τρισὶν ἡμέρης πλεύμασι νηξαμένη,
Ἤν ὁ μέλας οὔτ' οὖρος ἐπόντισεν, οὔτ' ἐπὶ χέρσου
Ἤλασε χειμερίων ἄγγελον οἶδμα νότων.
Ἐν πυρὶ νῦν ναύηγος, ἰὼ χθονὶ μέμφομ' ἀπίστῳ
Νῶν ἁλὸς ἡμιτέρης ὕδατα διζομένη.

XXII.

Εἰς οἶνον ἀπὸ κελεθοῦς.

Τίς; πόθεν εἰς Διόνυσε; μὴ γάρ τ' ἀληθέα Βάκχον
Οὔ σ' ἐπιγινώσκω· τὸν Διὸς οἶδα μόνον.
Κέντρον νέκταρ ὄδωδε· σὺ δ' ἦ πάγκλ. ἦ ῥά σε Κελτοὶ
Τῇ πενίῃ βοτρύων, τοῦξαν ἀπ' ἀσταχύων.
Ταῦ, σὲ χρὴ καλέειν Δημήτριαν, οὐ Διόνυσον,
Πυρογλυφῆ μᾶλλον καὶ βρέμον, οὐ Βρόμιον.

XXIII.

Ἀντοῖς σὺν κίχλησιν ὑπὲρ φραγμοῖο διαχθεὶς
Κόσυφος, ἠερίης κόλπον ἴδεν πτελέης.

Καὶ τὰς μὲν στυγερὴν ἀνέκφορον ἄχθος ἄγουσι
Τὸν δ' μόνον πλεκτῶν ἄψυδρ μεθέπει λίνων.
Ἱερὴν ἀοιδοπόλων ἐτήσιος ἡδονὴ ἄρα πολλή
Καὶ κωφαὶ λιγυρῶν φρενὸς ἔχουσι πύλαι.

XXIV.

Ἀτὰρ κέρας, μελίφρεπτε, λάλον λάλον ἀμπάξασα
Τέτηκα, πλανοῖς δαῖτα φέρεις τέκεσι.
Τὸν λάλον ἀ λαλέουσα τ' ἐυπλόκαμον ἀ πλεκέουσα
Τὸν ξένον ἀ ξεινὰ' ἀελλὸν ἠελιά.
Οὐχὶ πάχος ῥίψεις; οὐ γὰρ θέμις οὐδὲ δίκαιον
Ὄλυθ' ὑμνοπόλας ὑμνοπόλοις γόμοις.

XXV.

Ἡ πάρος δύσθρησι λιβαζομένη στομάχῃσι
Πτωχὴ νῦν νυμφῶν μέχρι κὴ εἰς σκήνα.
Λυθράδεις γὰρ ἐμῇσιν ἐνίψατο νάμασι χεῖρας,
Ἀνδροφόνος, κηλῖδ' ὕδασιν ἐγκεράων.
Ἐξ οὗ μοι κῆρες φύγεν ἅλιον· εἰς ἕνα Βάκχον
(Εἰπεῖν) νύμφαι μισγόμεθ' ὤκ ἐς Ἄρη.

XXVI.

Ἀνδρομάχης ἔπι θρῆνον ἀκούομεν, εἰσέτι Τροίῃ
Δερκόμεθ' ὤκ βάλβην πᾶσαν ἐρειπομένην.
Καὶ μόθον Ἀιάντειον ὑπὸ στεφάνῃσι πόληος,
Ἠδὲ τ' ἐξ ἵππων Ἕκτορα συρόμενον,
Μαινίδιον δ' ἐμὲ μοῦσαν, ὃν οὐ μία πατρὶς ἀοιδὸν
Κοσμεῖται, γαίης δ' ἀμφοτέρης κλίμακα.

XXVII.

Οὐκέτι πυρσωθεὶς ὁ φαραγγομάχας ἐπὶ δῆριν
Ἄρχιτος ὀρμαίνει μυελόδρυς ἐλέφας·
Ἀλλὰ φόβῳ στίλας βαθυὺ αὐχένα πρὸς ζυγοδέσμους
Ἄντυγα διφρυλκεῖ Καίσαρος οὐρανίου.
Ἔγνω δ' εἰρήνης κῆρ χάρεν, ὄρεσιν ῥίψας
Ἄρεος, ἐννομίης αἰζηὸς παπύρου.

XXVIII.

Ξεῖνοι, τὴν ἐλθόντα σὺν ἐμὲ πτόλιν, Ἴλιον ἱερήν,
Τὴν πάρος ἀσπύργητος ἐοῦσαν κλειτὴν ἀνδράσιν,
Ἀϊδωνεὺς ἔφερε κατεδήδοκεν· ἀλλὰ σὺν Ὁμήρῳ
Κεῖμαι, χαλκείων ἕρκος ἔχουσα πυλῶν.
Οὐκέτι με σκάψει τριοφθόρος ἄρουρα· Ἀχαιῶν
Πάντων δ' Ἑλλήνων κείσομαι ἐν στόμασι.

XXIX.

Ἕκτορ, ἀρήϊον αἷμα, κατὰ χθονὸς εἴκυρ ἀκούεις,
Χαῖρε, καὶ ἀμπνεύσειν βαιὸν ὑπὲρ πατέλδος.
Ἴλιον οἰκεῖν, κλεινὴ πόλις, ἄνδρας ἔχουσα
Σοῦ μὴ ἀφαυροτέρους, ἀλλ' ἔτ' ἀρηϊφίλους.
Μυρμιδόνες δ' ἀπόλοντο· πιεῖσαν καὶ λίγ' Ἀχαιοὶ
Θεσσαλίῃ κεῖας πᾶσαν ὑπ' Αἰακίδαις.

XXX.

Παισὶν ἐπὶ σοφτέρσις ἤδη τρίζον ἐν πυελὶ μήτης
Θεῖσα, καὶ ἀπλήστῳ δαίμονι μεμφομένη,
Τέτρατον ἄλγος ἔπεκτε, καὶ οὐκ ἀνέμεινεν ἀδῖνας
Ἐλπίδας, ἐν δ' ἡ πυελὶ ζωὸν ἔθηκε βρέφος.
Οὐ θρέψα, λέξασα· τί γὰρ πλέον αἰ δὲ μάσται
Κάμνετε; κιρδίων πένθος ἀμηχανέτερον.

XXXI.

Οὗτος ὁ νεῶ βέλπτος Ὀλυμπικὸς εἶχε θεάτας
Ῥῆνα, χρύσιον, ὀφρυώ, ὠκέα, βλέφαρα.
Εἶτ' ἀπογραψάμενος πύκτης ἀπλάλεκε πάντας,
Ὡς οὐ τὰ πατελκῶν μηδὲ λαβεῖν τὸ μέρος.
Εἰκόνιον γὰρ ἀδελφὸς ἔχων σθεναινόχον αὐτοῦ
Καὶ κέκελυτ' ἀλκότατος, μηδὲν ὀμοῖον ἔχων.

XXXIII.

Πρὸς τὰ μόνια Ὄλυμπον Ὀνήσιμος ἦλθ' ὁ παλαιστής,
Καὶ πένταθλος Ὑλας καὶ σταδιοδρόμος Μενεκλῆς.

Τὶς

Τίς μέλλει νικᾶν αὐτῶν τ' ἀγῶνα, θέλοντες
Γνῶναι· κἀκεῖσε τοῖς ἱεροῖς ἐνιδὼν,
Πάντες, ἔφη, νικᾶτε· μόνον μήτις σε παρέλθῃ,
Καὶ σε παρφρίψῃ, καὶ σε παρατροχάσῃ.

XXXIII.

Εἰπὲ πόθεν σὺ μετρεῖς κόσμον καὶ πείρατα γαίης,
Ἐξ ὀλίγης γαίης σῶμα φέρων ὀλίγην;
Σαυτὸν ἀριθμησον πρῶτερον καὶ γνῶθι σεαυτόν·
Καὶ τότ' ἀριθμήσεις γαῖαν ἀπειρεσίην.
Εἰ δ' ὀλίγην πηλὸν τὸ σώματον ἐὸν καταριθμεῖς,
Πῶς δυνάσῃ γνῶναι τ' ἀμέτρων τὰ μέτρα;

XXXIV.

Τὸν κεφαλὸν βάπτεις, χῆρας ἢ σὸν ὕποτε βάψεις,
Οὐδὲ παρειάων ῥυτίδας ἐκλυσάσεις.
Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ καταπλάττῃς,
Ὥστε πρόσωπον ὃ κ' ἐκεῖ πρόσωπον ἔχειν.
Οὐδὲν γὰρ πλέον ἐστί· τί μαίνεαι; ὕποτε φῦκος
Καὶ ψίμυθος τούτῳ τὸν Ἐκείνου Ἐλένην.

XXXV.

Τοῦ γυμνοῦ ῥητῆρος ὁρῶ τὸν φῖνα, Μένιππε·
Αὐτὸς δ' ὑ μακρὸν φαίνεαι εἶναι ἔπι.
Πλὴν ἥξει μείνωμεν ὅμως· εἰ γὰρ πολύ, πέντε
Τῆς ῥινὸς σταδίους, ὅσσον, ἀπέχει.
Ἀλλ' αὐτὴ μὲ (ὁρᾷς) προπορεύεται· εἰ δ' ἐπὶ βυνὸν
Ὑψηλὸν σῶμεν, καὐτὸν ἐσψόμεθα.

XXXVI.

Εἴ με φιλεῖς, ἴργου με φίλει, καὶ μή μ' ἀδίκει σύ,
Ἀρχὴν δὲ βλάπτειν τὸν φιλέοντα θέμεν.
Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐγὼ πολὺ κρείσσονά φημι
Τὸν φανερὸν ἔχθραν τῆς δολερῆς φιλίης.
Φασὶ γὰρ κνήσασιν ἀλιπλανέεσσι χερείας
Τὰς ὑφάλους πέτρας τ' φανερῶν σπιλάδων,

XXXVII.

Ἀσκὸν τ' ἀνέμων ἔλαβέν ποτε δῶρον Ὀδυσσεύς
Πόντον ἐπιπλώων· χρῆμα γὰρ ἦν μέγα.
Ἀλλ' ἐμὲ Αἴολος οὕτως ἔχων ἀνέμων πλέον ἧτον
Οἴκιον ἐκπέμπει τ' ἀνέμων ταμίσας.
Πνεύμονά μοι πλεράσας φίλος ναὶ πνεύμονα πέμπεις.
Οὐ δυνάμην ἐ φαγεῖν θλιβόμενος ἀνέμοις.

XXXVIII.

Εἰ μὴ ἐπ' ἀτιμελάβης ἄγε) τραφθῆς ἢ κινομύας
Ἢ μύας, ἢ ψυλλῶν ἐπικὴν ἢ βατράχων.
Γάϊε· κ) σὺ φοβοῦ μὴ καί σέ τις ἐγκαταλίξῃ·
Ὡς ἂν τῆς ζώντων ἄξιον ὄντα μόχθης.
Εἰ δ' ἀρετῆς ἀνδρῶν ἄγε) τρατός, ἀτρέμας ἧσο,
Ῥαιμαίοις οὐδεὶς ἐσθὸς ἐρεύνης πόλεμος.

XXXIX.

Πάντα καθ' ἑσπερίαν ὀρχούμενος, ἓν τὸ μέγιστον
Τῶν ἔργων παρέδων νικάσας μεγάλως.
Τῷ μὲν γὰρ Νιόβῳ ὀρχούμενος, ὡς λίθος ἔσῃς·
Καὶ πάλιν ὢν Καπανεὺς ἐξαπίνης ἔπεσες.
Ἀλλ' ἐπὶ τῆς Κανάκης ἀφυῶς· ὅπ κ) ξίφος ὢν σοι,
Καὶ ζῶν ἐξῆλθες· τοῦτο παρ' ἑσπερίου.

XL.

Ψυχὴν μὲν γράψαι χαλεπόν, μορφὴν δὲ χαράξαι
Ῥᾴδιον· ἀλλ' ἐπὶ σοι τοὔμπαλιν ἀμφότερα.
Τὰς μὲν γὰρ ψυχὰς τὸ παράπροφον ἔξω ἄγυσα
Ἐν τοῖς φανεροῖς ἡ φύσις εἰργάσατο.
Τὸν δ' ἐπὶ τῆς μορφῆς δόκυνον κὴ σώματος ὕδωρ
Πῶς ἂν τις γράψαι, μηδ' ἰσιδεῖν ἐθέλαν;

XLI.

Οὐ τὸ λέγειν παροίμιος κὴ ἀττικὸ ῥήματα πέντε
Εὐζήλως ἐπὶ κὴ φρενίμως μιλτιάδην.

Οὐδὲ

Οὐδὲ γὰρ εἰ κἀρχαῖρε, κὴ εἰ κναιβεῖ, τό τε σίζει,
Καὶ κελκύρυζε, λίγεις· οὐθὺς Ὄμηρος ἴση.
Νεωῖ ὑποκῆαι δεῖ τοῖς ῥήμασι, κὴ φρένσιν αὐτῶν
Ἔναι κοινοτέρων, ἄστε νοεῖν ἃ λίγεις.

XLII.

Ἤθελον ἂν πλυτεῖν ὡς πολύσιος ὧ ποτε Κροῖσος,
Καὶ βασιλεὺς εἶναι τῆς μεγάλης Ἀσίης·
Ἀλλ' ὅταν ἐμβλίψω Νικάνορα τ' σορκτηγόν;
Καὶ γιῶ ωεθς τί ποιεῖ ταῦτα τὰ γλαυκόκμα.
Ἀκτὺό πι πίσας, κὴ ταῖς κοτύλαις ὑποβρίξας
Τὼ Ἀσίαν πωλῶ ωεθς μύρα κὴ στφάνες.

XLIII.

Καὶ πίνε κὴ τέρπε Δημόκρατες· ἃ γὰρ ἐς αἰεὶ
Πιόμεθ', οὐδ' αἰεὶ τέγλιος ἐξόμεθα.
Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα κὴ μυρίσωμεθ
Ἀστύς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέρες.
Νεωῖ ἐν ἐμοὶ πίτω μίθυ τὸ πλέον ὁσία ζωμό.
Νεκρὸ ὃ Δυκελίων αὐζὶ κφτικλυσάτω.

XLIV.

Θνήσκων Ἑρμοκράτης ὁ φιλάργυρος ἐν Ἀφθήκαις
Αὐτὸν τ' ἰδίαν ἔγραφε κληρονόμον.
Ψηφίζων δ' ἀνέκειθ', πόσον δώσει ἐλεγρθείς
Ἰητροῖς μισθούς, κὴ τί νοσῶν θανατᾷ·
Ὡς δ' εὗρε πλείω δραχμὼ μίαν ὧ Ἀφσωθῆ,
Λυσιτελεῖ θνήσκειν, εἶπε· κὴ ἐξεπάγη.

XLV.

Ὄρνι Διὸς Κρονίδαο Ἀφάκβρι, πῦ χάλιν ἴσας
Γοργὸς ὑπὲρ μεγάλα τύμβον Ἀλεξομένδυς;
Ἀλλ' ἐλλω μερόπεσσιν, ὅθ' ὕπνεκεν ὅσσον ἄελπτος
Οἰωνῶν ῥυόμαν, τόσσον ὀδ' ἠέλεων.
Δειλαί τοι δειλοῖσιν. ἐφεδρήσασι πόλεμοι·
Ἄμμις δ' ἀτρέσσις κνεφάσι τιρπόμεθα.

XLVI.

Εἰς Θεμιστοκλέα.

Ἀπὸ πάφε λιτῆο θὲς Ἑλλάδα, θὲς σ' ἐπὶ ταύτᾳ
Δύρασα, βαρβαρικῆς σύμβολα ναυφθορίας.
Καὶ τύμβῳ κεκπῖδα φέρεφε Περσικὸν Ἄρη,
Καὶ Ξέρξῃ· τέτοις θάπλε Θεμιστοκλέα.
Σπελὰ σ' ἀ Σαλαμὶς ἐπικείσετ', ἔργα λέγοσα
Τἀμά· τί με σμικρῆς τ' μέγαν ἐπῄνεσε;

XLVII.

Τὰν Πιπάνων Θρασύβελο ἐπ' ἀσπίδο ἤλυθεν ἄκνις
Ἑπτὰ πὸς Ἀργείων τραύμασι δεξάμεν.
Δεικνὺς πρόθια πάντα· τ' αἱμασόεντα σ' ὁ πρέσβυς
Παῖδ' ἐπὶ πυρκαϊῆς Τύννιχο εἶπε λαθείς.
Δειλοὶ κλαίεσθασαν· ἐγὼ δ' σε, τέκνον, ἄδακρυς
Θάψω, τ' κ' ἐμάν, κ' Λακεδαιμόνιον.

XLVIII.

Αἴλιο ὁ θρασύχειρ, Ἄργος πέμπε, ὀψὲ διάσας
Αὐχένα χρυσοδέτοις ἐν πολέμοι σεφάνοις,
Τηξιμελεῖ νόσῳ κεκλιμένο, ἕδραμε θυμὸς
Εἰς πρότερον ἔργων ἄρσενα μαρτυρίων.
Ὥσε δ' ὑπὸ σπλάγχνοις πλατὺ φάσγανον, ἓν μόνον εἰπών,
Ἄνδρας Ἄργος κλεινὸ, δειλοτέρους ἢ νόσο.

XLIX.

Οἱ δ' τελεκήσοι, Σπάρτα πατρί, τῆς σωαελήθμοις
Ἰναχίδαις Θυρέαν ἀμφὶ μαχεσάμενοι,
Αὐχένας ἐ φρίψαντες, ὅπα ποδὸς ἴχνια πρῶτον
Ἡρμόσαμεν, ταύτᾳ κ' λίπομεν βιοτάν.
Εἰ δέ πς Ἀργείαν ἔφυγεν μόρον, ὧ ἀπ' Ἀδράστ
Σπάρτᾳ δ' ἐ τὸ θανεῖν, ἀλλὰ φυγεῖν, θύνατο.

L.

Γήρᾳ κ' πενίᾳ τετρυμένο, κὐ ὀρίζητο
Οὐδενὸς ἀνθρώπω δυσχίης ἔρανον,

Τοῖς τρομερῆσι κώλοισιν ὑφήλυθον ἀρέμας τύμβον,
Εὖρον ὀιζυρῆ τέρμα μάλις βιότου.
Ἠλάχθη δ' ἐπ' ἐμοὶ νεκύων νόμος. οὐ γὰρ ἔθηκαν
Πρῶτον, ἔπειτ' ἐπάφλω, ἀλλὰ ζαφελὲς ἔθανον.

LI.

Ναυηγὸν με δέδορκας ὃν ἡ κλείνασα θάλασσα
Γυμνῶσιν πυμάτῳ φάρει ἠδέσατο.
Ἀνθρωπος παλάμῃσιν ἀτερβήϊος μ' ἀπέδυσε,
Τόσσον ἄγος βαστὸς κέρδεος ἀμφέμυκε.
Κεῖνο μὲν ἐνδύσαιτο καὶ εἰν Ἀΐδαο φέρητι,
Καί μιν ἴδοι Μίνως τυμὸν ἔχοντα φάρος.

LII.

Γρωϊκὰ μὲν πρέσβιν, τὸν ἁλιτρύτᾳ ἀπὸ κύμβης
Ζῶντα, καὶ ἀγκίστρῃς καὶ μογέοντα λίνοις,
Ἐκ δεινῆ πτυχέῃ νότος κατέδυσε θάλασσα,
Ἔβρασε δ' εἰς κραναὴν πρῴϊον ἠϊόνα
Χεῖρας ἀποβρωθέντα· τίς ὁ νόος ἰχθύσιν εἶπεν
Ἔμμεναι, οἳ μογέας, οἷς ὀλέκοντο, φάγειν;

LIII.

Ἡ μία καὶ βιότοιο καὶ αἰδόος ἤγαγεν ὄπιν
Ναῦς Ἱερακλείδαν, κοινὰ λαχοῦσα τέλη.
Ἔπτειρεν ἰχθυβολοιοῦσα, κατέφλεγε πτηνιῶσα·
Σύμπλοος εἰς ἄγρην, σύμπλοος εἰς ἀΐδην.
Ὄλβιος ὁ γελπὺς ἰδίῃ καὶ πόντον ἐπέπλει
Νηΐ, καὶ ἐξ ἰδίης ἔδραμεν εἰς Ἀΐδαν.

LIV.

Ἠπείρῳ μ' ἀπέδυσε νίκην τρηχεῖα θάλασσα
Σύρτις καὶ τέφρης λοιπὸν ἔπι σκύβαλον.
Καὶν ἀϊδὴς ναυηγὸς ἐγὼ μόνος, οὐδ' ἐπὶ χέρσου
Εἰρήνην ἔχω. φεῦ πολέμης ἀπλάδες.
Ἢ τύμβους κρατεῦσα καὶ ὕδατος, ἢ περιδύσα
Γαίη, τὴν κοίνης μηκέτι κλίπτε νίκην.

L V.

Ἐκ γαιωμυελίης Ἐτεοκλέα πόντος ἐλπὶς
Ἔλκυσεν, ὀθνείης ἔμπορον ἐργασίης.
Νῶτα δ' Τυρσηνὴς ἐπάτευν ἁλός· ἀλλ' ἅμα νηῒ
Πρηνιχθείς, κείνης ὕδασιν ἐγκατέδυ.
Ἀθρόον ἰμβρίσαντος ἀήματος· ἐκ δ' ἄρ' ἀλωὰς
Ὠὐτὸς ἐπιπνείῃ κ' εἰς ὀδόνας ἄνεμος.

L VI.

Οἰκοφθὴς ἄιλλος ἐμὲ πέρδικα φαγήσας
Ζώειν ἠμετέρης ἔλπεο σὺ μιχάρδις.
Οὔ σε, φίλη πέρδιξ, φθήμεθ' ἀγέρασον ἐάσω,
Ἀλλ' ἐπί σοι κλαυσὶν τὸν σέθεν ἀντιδίλιον.
Ψυχὴ γὰρ σέο μᾶλλον ὀλίνεται, εἰσόκε ῥίξω
Οὐδ' ἐπ' Ἀχελῶιον Πύῤῥου ἔγχος ἄφω.

L VII.

Νεῶν πλέον ἢ τὸ πάροιθε πύλας κραταιγὸν βιαίῃς
Οὔμμασιν ἀχρύπνοις τειοτὲ φύλακος κύων.
Εἰ γὰρ φῶτας ἔλειπον ἀλυσκάζοντα ἰάμβαν
Ἄγγελον Ἀρχιλόχῳ φῦλον Λυκαμβιάδεω·
Πῶς κεν ἂν θωλίποι σκοπὸν πυλεῶνας ἀναύλων
Νεκρὸς ἅπας, φούγων ἔγχεος ἐπισσυλίης;

L VIII.

Σῆμα τόδ' Ἀρχιλόχου παραπόντιον, ὃς ποτε πικρὸν
Μοῦσαν ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλῳ,
Αἱμάξας Ἐλικῶνα τ' ἠμειρόν· οἶδε Λυκάμβης
Μυρόμβῳ τειοτῶν ἅμματα δυζατέρων.
Ἠείμεν δὴ παράμεινον ὁδοιπόρε· μήποτε τοῦδε
Κινήσῃς τύμβου σφῆκας ἐφιζομένους.

L IX.

Εἰ καὶ δακρυόεις, Εὐριπίδη, εἶλέ σε πότμος
Καὶ σε λυκορβιαστὴς δεῖπνον ἔθηκε κακὸς,

Τὸν

Τὸν σιλωῆ μελίζηρων ἀηδόνα, κόσμον Ἀθηνῶν,
Τὸν σοφίῃ τραγικῇ μιξάμβων χάριτα,
Ἀλλ' ἐμβλες πλαῶον ὑπ' ἠέλιον, ὡς ἂν ὁ λάτρις
Πιερίδων, ναίης ἀγχόθι Πιερίδων.

LX.

Μνᾶμα μὲν Ἑλλὰς ἅπασ' Εὐριπίδῃ, ὀστέα δ' ἴσχει
Γῆ Μακεδών, ἡ καὶ δέξατο τέρμα βίου.
Πατρὶς δ' Ἑλλὰς Ἀθηναῖα· πλείστας δ' ἐνέπασε
Τέρψας, ἐκ πολλῶν καὶ τὸ ἔπαινον ἔχει.
Οὐ σὸν μνῆμα τόδ' ἐς Εὐριπίδη, ἀλλὰ σὺ τοῦδε.
Τῇ γὰρ σῇ δόξῃ μνῆμα τόδ' ἀμπέχεται.

LXI.

Λατύπου Ἀρχιτέλης Ἀγαθάνορι παιδὶ θανόντι
Χερσὶν ὀϊζυραῖς ἡρμολόγησε τάφον·
Αἰ, ἀὶ πάτερ ἐκεῖνον, ὃν οὐκ ἐκόλαψε σιδήρου
Ἀλλ' ἐπάκη πυκινοῖς δάκρυσι τεγγόμενον.
Φοῦ! σήλη φθιμένῳ κούφη μένε· κεῖνος ἵν' εἴπῃ,
Οὕτως πατρὸς χεὶρ ἐπέθηκε λίθῳ.

LXII.

Διογνώστου τόδε σῆμα σοφοῦ κυνός, ὃς ποτε θυμῷ
Ἄρσενι γυμνήτῃ ἐξεπόνησε βίον.
Ὦ μία τις πήρα, μία δικτυόεις, εἷς ἀμὶς ἐφοίτα
Σκίπων αὐθέκτης ὄπλα σοφροσύνης.
Ἀλλὰ τάφῳ τοῦδ' ἐκτὸς ἴτ' ἄφρονες· ὡς ὁ Σινωπεὺς
Ἐχθαίρει φαῦλον πάντα καὶ εἰν ἀΐδῃ.

LXIII.

Ἀνθολίνη, δύσες, κόσμε μίτρα, καὶ τὰ Νέρωνος
Ἔργα δι' ἀμφοτέρων ἵκεο γῆς περάτων.
Ἥλιος Ἀρμαμίῳ ἀνιὼν ὑπὸ χερσὶ δαμεῖσαν
Κείνου, Γερμανίῳ δ' εἶδε καταρχόμενος.

LXIV.

Οὗτος ὁ Κερδπίδαισι βαρὺς λίθος Ἄρεϊ κεῖμαι·
Ξεῖνε, Φιλιππίης σύμβολον ἠνορέης.
Ὑβρίζων Μαραθῶνα καὶ ἀγχιάλῳ Σαλαμῖνι
Ἔργα, Μακηδονίοις ἔγχεσι πεκλιμένα.
Οὔμοι νῦν νέκυας, Δημοσθένες· οὐπὶ ἐγώγε
Καὶ ζωοῖς ἴσαμαι καὶ φθιμένοισι βαρύς.

LXV.

Δίρκεα μυελόμοχθε τοὺς Ἡρακλες ἀγῶνας,
Οὓς πλὰς ἀθανάτων οἶκον Ὀλυμπον ἔβης.
Γηρυόνιλο, κλυτὰ μῆλα, μέγαν πόνον Αὐγείαο,
Πάλλες, Ἱππολύτιλο, πολυκάρηνον ὄφιν,
Κάπρον, θαὐκλῆες, Χάλκα κυνα, θῆρα Νεμείης,
Οἰωνούς, ταῦρον, Μαινκλίλιο ἔλαφον.

LXVI.

Ὤλεσα τ' Νεμέας θῆρ' ἄπλετον· ἄλισα δ' Ὕδριλο
Καὶ ταῦρον, κάπρε δ' ἀμφεπίναξα χθονα.
Ζωσῆρ' ἐλκάσας, πάλες Διομήδι εἵλον,
Χρύσεα μῆλα, κλαύσας Γηρυόνιλο, ἔλαβον.
Αὐγέαν ἐδάιλο· κεμὰς ὑ φύγεν· ἔκτανον ὄρνις.
Κέρβερον ἠγαγόμιλο· οὐπὶς Ὄλυμπον ἔχω.

LXVII.

Χειρ μι Πολυκλείτα Θασίη κάμε· εἰμὶ δ' ἐκεῖνο
Σαλμωνεύς, βροντᾶις ὃς Διὸς ἀντεμάνιλο.
Ὅς μι κὴ ἐν ἀίδη πορθεῖ πάλι, κὴ μι κεραυνοῖς
Βάλλει, μισῶν μι κ' ὑ λαλέοντα τύπον.
Ἴσχε Ζοῦ πρηστῆρα, μέθες χόλον· εἰμὶ γὸ ἄπνος
Ὁ σκοπὸς· ἀψύχοις εἰκῆσι μὴ πολέμι.

LXVIII.

Κολχίδα τὼ ἐπὶ παισὶ ἀλάστορα, τραυλὲ χελιδών,
Πῶς ἔφλης τεκέων μαῖαν ἔχειν ἰδίων;

Ἧς ἐπὶ καυθὸς ὕφαιμον ἐπαρπάπτει φόνιον πῦρ,
Καὶ πολιὸς ῥυὼν ἀφρὸς ἄπο ξυλάει.
Ἀρπβρεχὴς ὁ σίδηρος ἐφ' αἵματι φοῦρε παιάλη
Μητέρα· κἀν κηρῷ ὅσοι ἐπι πεκνοφονεῦν.

LXIX.

Τὰν ἀναδυομένων ἀπὸ μαστέρων ἄρπι θαλάσσας
Κύπριν, Ἀπελλείης μάχλον ὄρευ γραφίδων.
Ὡς χερὶ συμμάρψασα λιβερτίνον ὕδατι χαίτας,
Ἐκθλίβει νοτερῶν ἀφρὸν ἀπὸ πλοκάμων.
Λυταὶ νιῶ ἐρίουσιν Ἀθηναίη τε κὴ Ἥρη
Οὐκέτι σοι μορφᾶς εἰς ἔριν ἐρχόμεθα.

LXX.

Λαμπάδα θεὶς κὴ τόξα βοηλάτην εἵλετο ῥάδδον
Οὐλὸς Ἔρως. πήρῃ δ' εἶχε κατωμαδίῃ.
Καὶ ζεύξας παλαιργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων
Ἔσπειρεν Δηοῦς αὔλακα πυρφόρον.
Ἔπι δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διὶ πῆσεν ὀρούρας,
Μή σε τὸ Εὐρώπης βοῦν ὑπὸ ἄροτρα βάλω.

LXXI.

Σεῖο πολυκλήϊδα τύπον σφίσιν, Χερωνεῦ
Πλούταρχε, κραντερῶν ἡγεῖς Αὐσονίων.
Ὅτι παραπλοισι βίοις Ἑλλήνας ἀρίστους
Ῥώμης ὑπολείμμις ἥρμοσας συναίταις.
Ἀλλὰ τεοῦ βιότοιο παράπλοον βίον ἄλλον
Σὺ δὲ σὺγ' ἂν γράψαις· ἐ γὰ ὁμῆιον ἔχεις.

LXXII.

Ἡ πήρη κὴ χλαῖνα κὴ ὕδατι πληθεῖσα
Μᾶζα, κὴ ἡ ποθ' ποδῶν ῥάβδος ἐρειδομένη,
Καὶ δέπας ὃν κερόμβιον, σοφῷ Κυνὶ μίτρα βίοιο
Ἄρμια· κἠν τούτοις λῷ' ἦ πολιστότερον.
Κοίλαις γὰ πόμα χερσὶν ἰδὼν δρύοντα βοήτην
Εἶπε, τί κὴ σε μήτην ὄρακον ἠχθοφόρον;

LXXIII.

LXXIII.

Ἔλκος ἔχω τὴν ἕρπε, ῥίει δ᾽ μοι ἕλκεος ἰχώρ
Δυάκρυσον, ἀστιλῆς οὔποτε πρεσμένης.
Εἰμὶ δ᾽ ὀκ καπότατος ἀμήχανος, οὐδὲ Μαχάων
Ἤπιά μοι πάσσει φάρμακα δευομένῳ.
Τήλεφός εἰμι, Κόρη· σὺ δ᾽ γίνεο πιδὲ Ἀχιλλεύς·
Κἀκεῖ σαὶ παῦσαν σὺν πόθον, ὡς ἐβάλτες.

LXXIV.

Τὰν Νιόβαν κλαίουσαν ἐδὼν ποτε βωκόλος αἰνὲ
Θάμβεν᾽ ἐπὶ λείβειν δάκρυον οἶδε λίθος.
Αὐτὰρ ἐμὲ στενάχοντα τόσης κατὰ νυκτὸς ὁμίχλαν
Ἔμπορος Εὐίππη οὐκ ἐλέαιρε λίθος·
Λίπτος ἀμφοτέροισιν ἔρως ὀχετηδὸς ἀνίης,
Τᾷ Νιόβᾳ τεκέων· αὐτὰρ ἐμοὶ παθέων.

LXXV.

Ἡράσθης πλωτῶν, Σωσίκρατες· ἀλλὰ τίνος ὤν
Οὐκέτ᾽ ἐᾷς· λιμὸς φάρμακον οἷον ἔχει!
Ἢ δ᾽ πάρος σε κάλουσα μύρῳ καὶ τερπνὸν Ἄδωνιν,
Ζωοφίλα, νῦν τι θύνομά σω λιτεῖ.
Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν· ποδὶ θοι πόλις; ἢ μάλις ἔγνως
Τεῦτ᾽ ἔπος, ὡς οὐδεὶς οὐδὲν ἔχοντι φίλος.

LXXVI.

Πέμπω σοι Ῥοδόκλεια, τόδε στέφος ἄνθεσι πλέξας,
Αὔξῃς ὑφ᾽ ἡμετέρῃσι δρεψάμενον παλάμαις.
Ἔσπ κείνων, ῥοδέη τε κάλυξ, ποτερή τ᾽ ἀνεμώνη,
Καὶ Νάρκισσος ὑγρός, καὶ κυανωγὲς ἴον.
Ταῦτα στεψαμένη, λῆξον μεγάλαυχος ἐοῦσα,
Ἀνθεῖς καὶ λήθεις, καὶ σὺ καὶ ὁ στέφανος.

LXXVII.

Νεῦ μοι χαῖρε λίγεια ὅτε σε τὸ πρόσωπον ἀπῆλθε
Κεῖνο τὸ σὸν λύγδε, βάσανος, λειότερον.

Νεῦ

Νῦν μοι ϖροσπαίζεις, ὅτε τὰς πρίχας ἠφάνικάς ἐν
Τὰς ἐπὶ τοῖς σοβαρῆς αὐχέσι πλαζομένας.
Μηκέτι μοι, μετέωρε, ϖροσέρχεο μηδὲ συνάπτου·
Ἀντὶ ῥίδος γὰ ἐγὼ τὴν βάβδον ἃ δέχομαι.

LXXVIII.

Λαΐς ἀμφιλαθυνθεῖσα χρόνῳ ϖρεσβυτέρα μορφῷ,
Γηραλέην ϛυγέει μαρτυρίῳ ῥυτίδων.
Ἔνθεν πικρὸν ἐλεγχον ἀπειχθήρασα κατόπτρῳ,
Ἄνθεσι δεσποίνῃ τῇς πάρος ἀγλαΐης.
Ἀλλὰ σύ μοι, Κυθέρεια, δέχου νεότητος ἑταίρην
Δίσκον ἐπεὶ μορφὴ σὴ χρόνον ἃ ϖρομίει.

LXXIX.

Παῖδα ϖαιπὶ Ἄλκων ὁλοῷ σφιγχθέντα δράκοντι
Ἀθρήσας, δειλῇ τοξον ἔκαμψε χερί.
Θηρὸς σὶ ἐκ ἀφάμαρτε· λαὲ τόματος γὰρ ἀϊσσὸς
Ἤϊξεν, ϖυθῆ βαιὸν ὑπερθ βρέφεος.
Παυσίμβροτος ἦ φόνοιο ϖαρὰ δρυῖ τῇδε φυτεύθη
Σῆμα κὴ δύϖυχίης θῆκε κὴ δυσοχίης.

LXXX.

Νῆά σοι, ὦ ϖόντε βασιλεῦ κὴ ἡγέμονες γαίης,
Ἀνέθεμεν Κρονίδης μηκέτι ϖλαζομένῳ.
Νῆα ϖολυπλανέων ἀνέμων ϖλέρην· ἧς ἐϖὶ δειλὸς
Πολλάκις ἀϊσσόμενος εἰσαλάων ἀϊδίης.
Πάϊτα σὶ ἀϖειϖίμφους φόβον, ἐλϖίδα, ϖόντον, αἴλας,
Πιστὸν ὑϖὲρ χαίης ἴχνιον ἡδεσάμενος.

LXXXI.

Φεύγετ' Ἀρισταίχειοι ἐϖ' οὐρία νῶτα θαλάσσης
Ἑλλάδα, τῆς ξυθῆς δειλότερα κεμάδος·
Γωνιοβόμβυκες, μονοσύλλαβοι, οἷσι μίμηλε
Τὸ σφὶν κὴ σφοῖν· κὴ τὸ μὶν ἠδὲ τὸ νίν.
Τῇδ' ὑμῖν εἴη δυσϖέμφελον· Ἡρακλῆι
Ἑλλὰς ἀεὶ μίμνοι κὴ θεόϖαις Βαβυλών.

LXXXII.

LXXXII.

Ἄνθρωπον μοχθεῖτε τί χείρονα, καὶ μάλ' ἀρωγὸν
Ἄπλησεν νεικέων ἄρχετε καὶ πολέμων;
Τῆς φύσιος δ' ὁ πλοῦτος ὁρᾷν ὀλίγα βαιὸν ἐπιχρᾷ,
Αἱ δ' κεναὶ κρίσιες πλὼ ἀπέρωντον ὀδόν.
Τοῦτο Νεοκλῆος πινυτὸν τέκος ἢ παρὰ Μουσῶν
Ἔκλυεν, ἢ Πυθοῦς ἐξ ἱερῶν τρίποδων.

LXXXIII.

Εἰς βιβλιοθήκην.

Αἰῶνος πειρήμασ ἀφυσσάμενος ἀπ' ἐμεῖο
Παιδείης μύθους γνῶθι παλαιγλυφέας.
Μήδ' ἐς Ὁμηρείην σελίδ' ἔμβλεπε, μηδ' ἐλεγείην.
Μὴ τραγικοὺ μοῦσαν, μήδε μελογραφίην.
Μὴ κυκλίων ζήτει πολύβριν σίχον· εἰς ἐμὲ δ' ἀρῶν
Εὑρήσεις σὺν ἐμοὶ πάνθ' ὅσα κόσμος ἔχει.

LXXXIV.

Ἰχθύας ἀγκίστρῳ τις ἀπ' ἠόος ὀξυτίχι βάλλων
Εἵλκυσε ναυηγοῦ κρᾶτα λιποτριχέα.
Οἰκτείρας δ' νέκυν τ' ἀσώματον, ἐξ ἀσιδήρε
Χειρὸς ἐπισκάπτων λιτὸν ἔχωσε τάφον.
Εὗρε δ' κωδώνιον χρυσοῦ κλέαρ· ἢ ῥα δικαίοις
Ἀνδράσιν εὐσεβίης σὺν ἀπώλωλε χάρις.

LXXXV.

Σμίνθος ὁ παντοίης θαλίτος λιχνός, οὔτε μυάχρης
Δειλός, ὁ κἀκ θανάτου κέρδεα ληζόμενος,
Νωθρολάλον Φοίβε χορδὴν θρίσσας· ἢ δ' ἐπὶ πῆχυν
Ἑλκομένη θηρὸς λαιμὸν ἀπεθρίξατο.
Τόξων εὐσοχίην θαυμάζομεν· ὃς δ' κατ' ἐχθρῶν
Ἤδη κὴ κιθάρην εὔσοχον ὅπλον ἔχει.

LXXXVI.

Ἰητρὸς Κρατέας ἠδὲ Δάμων ὀνταφιασῆς
Κοινὼ ἀλλήλοις ἧντο συναμφοτέρω.
Καὶ ῥ' ὁ μὲν οὔς κλέπτεσκεν ἀπ' ὀνταφίων τελαμώνων
Εἰσεπιδυόμενον πέμπε φίλῳ Κρατέᾳ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενον Κρατέας ἐσεναφιάζεν
Πέμπεν ὅλους αὐτῷ τοὺς ἑρμαφροδυομένους.

LXXXVII.

Ἤλθεν μὲν Τρωὶη συγκάτθανεν, οὐδ' ἔτι χεῖρας
Ἀντῆρεν Δαναῶν παισὶν ἐπιρχομένοις.
Πέλλα δ' Ἀλιξάνδρῳ σωματώλετο· πατρίδες ἄρα
Ἀνδράσιν, ἃ πάτραις ἄνδρες ἀμαλλόμεθα.
Φῆμαι δ' ἀμφοτέρους ψευδὴς φάτις, εἴπερ ἀληθὴς
Φοῖβος· ἀνικήτων οὐ τετεύχασιν οὐδ' Ἀΐδης.

LXXXVIII.

Θεσσαλὸς Ἱπποφάτης, Κῷος γένος, ὀνθάδε κεῖται,
Φοίβου ἀπὸ ῥίζης ἀθανάτου γεγαώς.
Ὃς πολέσιν κρυεροῖσι μαραινομένους ὑπὸ νούσοις
Φωῒ βίος ἀπέρυψεν Περσεφόνας θαλάμων.
Πλεῖστα τεθνηκότα νόσων σήσας ὀπλοις ὑγιείης,
Δόξαν ἐλὼν πολλὴν ἠ τύχη ἀλλὰ τέχνη.

I·

I.

Ῥᾳδίη γραμματικῆς πενιχίσιχός ἐστι κατάρα,
Πρῶτος μὲν νίψιν ἴσχει, δεύτερος οὐλομένην.
Καὶ μὴν δ' οὐλομένην, Δαναοῖς πολλὰ ἄλγεα πολλὰ
Ὁ τειβατος ψυχὰς εἰς Ἄϊδος κατάγει.
Τοῦδε τὰ μὲν ζάλα ἐλάφεια καὶ κύνες ἀγροῖ,
Πέμπτα δ' οἰωνοὶ καὶ χόλος ἐστι Διός.
Πῶς οὖν γραμματικὸς δυώδεκα μὴ πέντε καθάρας,
Καὶ πέντε πλώσεις μὴ μέγα πένθος ἔχειν;

II.

Ἀχιλλέϊ πάρ Ζηνὸς ἰὼν φέρεν ἠεροδίνης
Αἰητός, οἰωνῶν μοῦνος σύνοφίνος,
Οὐκ ἔφθη τ' Κρῆτα· θοὴν δ' ἐπετείνατο νοτίην,
Πτηνὸν δ' ὁ πτερόεις ἰὸς ἐλήϊσατο.
Ζηνὸς δ' οὔτι δίκην ἔλαθεν νόμος, ἔμπεσε δ' ὄρνις
Ἀνδρί. τὰ δ' αὐτοχίης ἀνταπέτισε βέλη,
Αὐχένι δ' ἶον ἔπηξεν, ὃν ἥπατι κοίρισεν αὐτός.
Ἐν δ' ἄρα βέλος θοιοῖν αἶμ' ἔπιεν θηνάτων.

III.

Πένθημον ἠνίκα πατρὶ Πολυξείνης Ὑμήναιον
Ἤνυσεν ὀγκωτοῦ Πυρρίος ὑπερθε τάφου.
Ὣς δὲ πολυκλαύστοιο κόμας λακίσασα καρήνου
Κιοσσὶς πεπλοις κλαῶσε φόνον Ἐκάβη.
Πρόσθε μὲν ἀξονίοις φθιτὸν εἴρυσας Ἕκτορα δεσμοῖς,
Νεῶ δὴ Πολυξείνης αἷμα δέχῃ φθίμενος.
Αἰακίδη τί τοσοῦτον ἐμὸν ὠδύσαο νηδύν;
Παισὶν ἴφυς γὰρ ἐμοῖς ἦπος οὐδὲ νέκυς.

IV.

Τίπλι με τὸ φιλίρημον ἀναιδεῖ ποιμένος ἄγρῃ
Τίπλιγα δεσποσύνων εἵλετ' ἀπ' ἀκρεμόνων;

Τλὼ

Τῶν νυμφῶν παρθένιον ἀηδόνα, κουρήτιν μίσων
Οὔρεσι καὶ σκιερῆς ξυθὰ λαλοῦντα νάπαις,
Ἠνίδε καὶ κίχλων καὶ ἠοτυφον, ἠνίδε τόσσης
Ψάρας ἀγραύλης ἅρπαγας ὑπερίης.
Καρπῶν δηλητῆρας ἐλεῖν θέμις. ὄλλυτ' ἐκείνως
Φύλλων καὶ χλοερῆς τὶς φθονέει δρέπεσ;

V.

Βωλετόμοι μύρμηκες ὁ γῆς τρατός, ἠνίκ' ἐούλων
Γειομόρε μιλιχρίῳ Σμιλωρδόκε χάλπε,
Μιμίσας ὁ πρίσβυς ἐς ὕδατα κρωσσὸν ἔβαψε,
Ἐνθάδε τοὺς ἀπὸ γῆς ἀθρόεαν πελάσειν.
Οἱ δ' ἰάς κύφας ἀχυρωπίδας ἀντιφέροντες
Αὐτοκυβερνητῷ ὠθεῖ πάχος ἐτρόχασιν.
Ἦ ῥα φίλη ζαπὴς καὶ βαιοβάτης ἀνέπεισιν
Ἐκ χθονὸς εἰς νύμφας καινοπάτης ἐρίβας.

VI.

Τέσσαρες αἰωρεῦσι ζανεπλερύγων ἐπὶ νώτων
Νῆκα ἰσηρίθμους ἡμέας ἀθανάτων.
Ἃ μὲν Ἀθηναίων πολεμηδόκον· ἃ δ' Ἀφροδίταν,
Ἃ δ' τὸν Ἀλκείδαν, ἃ δ' ἀνίκητον Ἄρη,
Σεῖο κατοὐρανίου γραπτὸν σέλας, εἰς δ' νέον
Οὐρανόν, ὦ Ῥώμας Γαῖε πάτερ ἐρυμά.
Θεία ἀνίκατον μὲν ὁ βουφάγος, ἃ δὲ γε Κύπρις
Εὔγαμον, ὑμῆτιν Παλλάς, ἄτρεστον Ἄρης.

VII.

Γεωργὸς Ἄρχιππος, ὅτ' ὀκ νόσιο βαρείης
Ἄρτι λιποψυχέων ἤρσιεν εἰς αἰόλω,
Εἶπε τοῖς ἡμέας· ὦ φίλτατα τέκνα, μάκελλαν
Καὶ τὸν ἀρότρευτὸν στέρξατέ μοι βιοτόν.
Μὴ σφαλερὴς αἰνεῖτε πόνος τοιόσδε γαλαόσης,
Καὶ βαιῶν ἀπιθῆς· ναυτιλίης κάματον.

Ὅσσον

Ὅσσον μητρυιῆς γλυκιερωτέρη ἑστίδι μήτης,
Τόσσον ἀλὸς πολιῆς γαῖα πεθειοτέρη.

VIII.

Ἀχιλλίης ἤκουσεν ἀναΐξαντος Μελίπνη
Υἱέα σὺν φόρτῳ κύματι πρυμνοτόμου.
Ἠέρσαν σφ' ἐπικέλσαν ἁλίκλυστον δόμοις ἄλλο
Δύσμορον οἰκείης σύμβολον εἰδὲ τύχης.
Υἱέα σφ' ὡς ἔσειλε· Δίων σφ' ἐπὶ νηὸς ἀγραύλου
Ἤλυθεν ἰς γαίλῳ σῶον ἀπ' ἐμπορίης.
Μητέρις ὡς ἀνίσου μοίρης λάχον! ἡ μὲν ἄελπτον
Σῶον ἔχε κείνη σφ' ὄψεϊ οὔτε νίκαν.

IX.

Διάλογος.

Δίξαι, Φοῖβε, τὸ δεῖπνον ὅ σοι φίλον· Ἦ πη ἴωσιν
Δέξομαι. Εἶα φόβῃ κὴ σύγε λῆτε δόμων;
Οὐδένα τ' ἄλλον ἁλῶ Ἄρμιον. οὗτος ἔχει γὰρ
Ἄρπαγος ἱκτίνου χεῖρα κραταιοτέρω
Ἀκίστου βαμβαῖο γεωκόρου. ὦ τελίσιν δ'
Ἰὼν πομπὴν, ἄρσας ὤχεθ' ἅπαξ πάλιν.
Ἐν Διὸς ἀμβροσίῃ πολλὴ χάρις· εἰς γὰρ ἄν ὑμέων
Ἤμιλλον, εἰ λιμοῦ κὴ θεὸς ἠθάνεα.

X.

Τρεῖς λεπτοὶ πρώων ὠκὺ λεπτοσυόων ἐμάχοντο
Τὶς πρωκρεθεὶς εἴη λεπτεπιλεπτοτέρων.
Ὧν ὁ μὲν εἰς Ἕρμαν μεγάλων ἐνιδείξατο τεχνέων,
Καὶ διὰ μαφίδος τρῆμα λίνου κατέχων.
Δημᾶς δ' ἐκ τρώγλης βαίνων ἐς ἀφεγγίον ἔσω,
Ἡ δ' ἀφεγγὴς νηθὺς αὐτὸν ἀπεκρέμασε.
Σωσίπατρος δ' ἐβόησεν, Ἐμὲ στεφανώσατ'· ἐγὼ γάρ
Εἰ βλίπομ', ἤπλησα πνεῦμα γάρ εἰμι μόνον.

X.

XI.

Χοιρίδιον καὶ βοῦν ἀπολώλεκα καὶ μίαν αἶγα,
Ὧν χάριν εἴληφας μισθάρνιον Μενέκλεις.
Οὔτε δέ μοι κοινόν τι πρὸς Ὀφρυάδαν γεγένηται,
Οὔτ' ἀπάγω κλέπτων τὰς ἀπὸ Θερμοπυλῶν.
Ἀλλὰ πρὸς Εὐτυχίδη ἔχομαι κρίσιν· ὥστε τί ποιεῖ
Ἐνθάδε μοι Ξέρξης καὶ Λακεδαιμόνιοι;
Πλὴν κἀμὲ μνήσθητι, νόμιν χάριν· ἢ μέγα κράξω.
Ἄλλα λέγει Μενεκλῆς, ἄλλα τὸ χοιρίδιον.

XII.

Τὸν πυγμοφόρον Κυνίσκον βακτροφορήσαντα
Εἶδόμην ἐν δείπνῳ τὸν μεγάλων σοφίων.
Θέρμων μὲν γὰρ πρῶτον ἀπέχετο καὶ ῥαφανίδων,
Μὴ δεῖν δακλύειν γαστρὶ λέγων ἀρετήν.
Εἶτε σὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδεν χυνώδεα βολβόν
Στρυφνόν, ἃ πινυτὸν ἤδη ἔκλεπτε νόον.
Ἤτησεν παρὰ θεσπεσίαν καὶ ἔτρωξεν ἀληθῶς,
Κ' οὐδὲν ἴφη βολβὸν τὴν ἀρετὴν ἀδικεῖν.

XIII.

Μύγδων τέρμα βίοιο λαχὼν αὐτοσχόλος ἦλθεν
Εἰς αἰ᾽ὸλον, νεκύων πορθμίδος οὐ χατέων.
Ἦν γὰρ ἔχε ζάων βιοδώτορα, μάρτυρα μόχθων,
Ἄρρας εἰναλίας πολλάκι βελτομόλου,
Τῷδε καὶ ἐν θανάτῳ λάχε σωφρονῶν. οὔτε τελωτὴν
Εὗρεν, συλλήξας ὀλκάδι καινομόλῳ.
Θύτω πιστὸν ἄνακτι πέλε σκάφος, οἶκον ἄιξον
Μύγδωνι, καὶ σύμπλουν εἰς βίον εἰς θάνατον.

XIV.

Ἡ Βρόμιον τέξασα πολὺ φλύον ἠ τροφὸς Ἰνώ,
Ἡ λάλος ἀμπελίνη γρηῢς Ἀελσομάχη,
Ἠνίκα τὸν ἱερὸν ὑπὸ δρυὸς χθόνα· πᾶν δ' ἐμαραίνθη
Πνεῦμα, πάρος πυλίκων φλυσσὸν ἐπαυρόμενον,

Εἶπε παδὶ Μίναϊ· πάλαι φέρε κάλπιν ἑλαφρὴν·
Οἵσω κυάνεον τὲξ Ἀχερωΐδος ὕδωρ.
Κ' αὐτὴ παρθενίην γὰρ ἀπώλεσα τῆδε δ' ἑλέξευ
Ψεύδεϊ, ἵν' αὐγάζῃ καὶν φθιμένοισι πόθον.

XV.

Οὐδὲ νέκυς ναυηγὸς ἐπὶ χθόνα Θῆρις ἐλαθεὶς
Κύμασιν, ἀχρύπνων λησόμενος νηΐδων
Ἦ γὰρ ἀλιῤῥήκτοις ποτὶ χειράσιν ἀγκόθι πόντου
Δυσμενέος, ξείνων χερσὶν ἔκυρσα τάφον.
Αἰεὶ δ' Ἐρμείονα κὴ σὺν νεκύεσσι θαλάσσης
Ὁ τλήμων ἀΐσσω δεῦπον ἐπερχόμενον.
Μόχθων δ' οὐκ ἀΐδης με κατεύνασεν, ἰώκα μενοινῶν
Οὐδὲ θανὼν λείψω κέλιμμα ἡσυχίῃ.

XVI.

Ἄδης μὲν σύλησεν ἐμῆς νεότητος ὀπώρην,
Κρύψει δ' παπποφόνῳ μνήματι τήνδε λίθος.
Οὔνομα Ῥωμαίοις μὲν ἐμοὶ, πάϊς Αἰτέλιοις,
Μητρὸς δ' ἐξ ἀγαθῆς. ἀλλὰ μάτην μὲν ἐμοὶ
Ἐς γὰρ ἄκραν μούσης τε καὶ ἤθεος ἄνδρες ἐλάσσας
Φοῦ, στυφὸς εἰς ἀΐδην, καὶ νέον εἰς ἔρεβος.
Κώκυε καὶ σὺ λέπων τάδε γράμματα μακρὸν, Ὀδῖτα,
Εἶπέ ποτε ζώων ἧς πάϊς εἴτε πατρός.

XVII.

Οὐκέτι θελγομένας Ὀρφῆος δρυὰς, οὐκέτι πέτρας
Ἄξεις, οὐ θηρῶν αὐτονόμους ἀγέλας,
Οὐκέτι κοιμήσεις ἀνέμων βρόμον, ἠχὶ χάλαζαν,
Οὐ νιφετῶν συρμούς, οὐ παταγοῦσαν ἅλα.
Ὤλεσε γὰρ σὲ ἡ πολλὰ κατωδύρασθε θυγατρες
Μνημοσύνας, μάτηρ δ' ἔξοχα Καλλιόπη.
Τί φθιμένοις σοφίαν χεῦμεν ἐφ' ἡμέτερον, ἀνίκ' ἀλάλκειν
Τῶν παίδων ἀΐδην οὐδὲ θεοῖς δύναμις.

XVIII.

XVIII.

Ἴδυκε λιγυρή σε καπέκλωνον ἔκποτε μήτις
Βάντες ἐρημαίῳ ἄσιδον ἠϊόνα
Πόλλ' ἐπιδωσάμενον χαράνιον νίφος, αἴ τι ἴκηται
Μάρτυρες, ἄλγιστον ὀλυμβρῶ θάνατον.
Οὐδὲ μάτην ἰάχησας. ἐπεὶ ποινή τις Ἐλεινύς
Τῶνδε λιγὺ κλαγγὴν πάσατο Ζηνὸς φόνον
Σισυφίδαι καπὶ γαῖαν. Ἰὼ φιλοκερδέα φῦλα
Ληϊστέων, τί θεῶν οὐ πεφόβησθε χόλον;

XIX.

Παρθενικὴς Ἑλένης καὶ πολύμυθος ἀοιδαῖς.
Ἀλλ' ἔλαχεν μούσας τῆτε τὸ βαιὸν ἔπος.
Τοιγάρ τοι μνήμης σὺν ἠμβρότην οὐδὲ μελαίνης
Νυκτὸς ὑπὸ σκιερῇ κωλύεται πλέξαι.
Αἱ δ' ἀναειδόμεθα νεαρῶν σὺν ἡδὺν ἀοιδῶν
Μυριάδες λήθῃ (ξεῖνε) μαραινόμεθα.
Λαΐτεος κύκνοι μικρὸς ῥόος ἢ κολοιῶν
Κραυγμός, ἢ ἐλαφηναῖς κιδνάμενος νεφέλαις.

XX.

Ἔρως δίσημος.

Κλαῖε δυσεφύκτως σφιγχθεὶς χέρας, ἄκλαυτε δαίμων,
Κλαῖε μάλα, στάζων ψυχοπακῆ δάκρυα.
Σαφρονοσύας ὑβριστά, φρενοκλόπε, λιστὲ λογισμῶν,
Πταιὸν ψυχᾶς πῦρ, πραυμὲ ἀόρατον Ἔρως.
Θνατοῖς μὲν λύσις ἐσσι γόων ὁ σὸς (ἄκλαυτε) δισμός,
Ὧ σφιγχθεὶς καφοῖς πέμπε λιβὰς ἀνέμοις.
Ὃν δ' βροθῆς ἀφύλακτος ἐνέφλεξας ἐν φρεσὶ πυρσόν,
Ἄφρει νιφὶ ὑπὸ σῶν σοβεννύμενον δακρύων.

XXI.

Ψιττακὸς ὁ βροτόγηρυς ἀφεὶς λυγροδυχέα κύρτον
Ἦλυθεν ἐς θνητοὺς ἀνθρωπεῖ πτέρυγι.

Αἰεὶ δ' ἐμμελίτων ἀσπάσμασι Καίσαρα κλεινὸν
Οὐδὲ ἀν' ὄρη λήθω ἤχθο οὐρόματος.
Ἔθρεψε δ' ὠκυδίδακτος ἅπας οἰωνός, ἐείζων
Τίς φθόνος ἀθανάτῳ δώρα δαίμονι χαίρε νέπειν·
Ὀρφεὺς θῆρας ἔπεισεν· ἐν οὔρεσιν; ἐς ὃ σε, Καῖσαρ,
Νεῶ ἐπίλοιπος ἅπας ὄρνις ἀνακρέκει.

XXII.

Οἱ μὲν σὸν Κολοφῶνα πθλωήτειραν, Ὄμηρε,
Οἱ δ' καλὰν Σμύρναν, οἱ δ' ἐνέπουσι Χίον.
Οἱ δ' Ἴον, οἱ δ' βόασαν ἐύκλαρον Σαλαμῖνα,
Οἱ δὲ νυ τ' Λαπίθῳ μητέρα Θεσσαλίην.
Ἄλλοι δ' ἄλλων γαῖαν ἀνίαχον· εἰ δ' μὲ Φοίβε
Χρὴ λέξαι πινυτᾶς ἄνδιχα μανθανύσας,
Πάτερα σοι τελέθει μέγας οὐρανός· ὦν δ' πκούσης
Οὐ θνατᾶς, ματρὸς δ' ἔπλεο Καλλιόπας.

XXIII.

Χρυσᾶς εἰρύσασα μίαν τρίχα Δωρὶς ἑθείρης
Οἷα δρυκτήτας δῆσεν ἐμοὶς παλάμας
Αὐθὲρ ἐγὼ τὸ πρὶν μὴ σκάγχασα, δεσμὰ πνάξας
Δωρίδος ἱμερτῆς σύμαρὲς εἰόμην.
Ὡς δ' ἀφρῆξα φέρων σὺν ἔχον, ἔγνων ἤδη,
Οἷά τε χαλκείη σφιγκτὸς ἀλυκτοπέδη.
Καὶ νῦν ὁ τρισάποτμος ἀπὸ τρίχὸς ἤρτημαι,
Ἑ εαυτοῦ ἔνδ' ἐρύση πυκνὰ μεμιλημένος.

XXIV.

Κεκρύφαλοι σφίγγουσι τελῶ τρίχα; τίκτομαι εἶτα
Ῥείης πυργοφόρε δείκελον εἰσορόων.
Ἀσκεπὲς ἐστι κάρηνον; ἐγὼ ξανθίσμασι χαίτης
Ἔκρυβον· σὺν στέρεαν ἐξισόθηκε νόον.
Ἀργυναῦν ὀθόνῃσι κατήορα βέσπυχα κρύβεις;
Οὐδὲν ἐλαφρότερη φλοὸς κατέχει κραδίη.

Μορφὴν

Μορφὴν τειχηδὸν χαλκείων τρίαις ἀμφιπολοῦσι.
Πᾶσα δὲ μοι μορφὴ πῦρ ἴδιον ἀστράπτει.

XXV.

Αὐτῷ σοι τεῦξε ὄλυμπον ἐμακρώνατο Κολοσσόν
Τόνδε Ῥόδε ναίεται Δαεῖδος, Ἀέλιε,
Χάλκεον ἀνίκα κῦμα κατευνάσαντες Ἐνυοῦς
Ἔσβεσαν πάτραν δυσμενέων ἀνάρσις.
Οὐ γὰρ ὑπὲρ πελάγευς μόνον ἄνθησαν, ἀλλὰ καὶ ἐν γαίῃ
Ἀβρὴν ἀδουλώτῳ φέγγος ἐλαυθερίης
Τοῖς γὰρ ἀφ' Ἡρακλῆος ἀειζηθέσι μενέθλης
Πάτελος ἐν πόντῳ κὴν χθονὶ κηριόνιη.

XXVI.

Τοῖος ἦλω Μίλων ὅτ' ἀπὸ χθονὸς ἤρατο βεῖθρος
Τετρωμετῆ δάμαλιν ἐν Διὸς εἰλαπίνοις,
Ὤμοις ἧ κλίνας τὸ πελώριον, ὡς νέον ἄρνα,
Ἤνεγκεν δι' ὅλης ῥίμφα παναγύρεως.
Καὶ θαύμαζε μὲ' ἀπαὶς δὲ πολὺν λίνυσε θαῦμα,
Πρόσθεν Πισαίη, ξεῖνε, δυηπολίη.
Οὐ γὰρ ἐπόμπευσεν βοῦν ἄζυγον, εἰς ῥέα τόνδε
Κόψας, πάντα μιᾷ μάχῃ ἐδμήσε βοείῃ.

XXVII.

Ἑπτὰ σοφῶν ἱερὸν κατ' ἔπος, πόλιν, ἄνομα φωνεῖ.
ΜΕΤΡΟΝ μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ΑΡΙΣΤΟΝ.
Χίλων δ' ὁ Λακεδαίμονι, ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ.
Ὃς δὲ Κόρινθον ἔναιε ΧΟΛΟΥ ΚΡΑΤΕΙΝ, Περίανδρος.
Πιττακός, ΟΥΔΕΝ ΑΓΑΝ, ὃς ἔβλω γλῶσσαν Μιτυλήνης.
ΤΕΡΜΑ δ' ΟΡΑΝ ΒΙΟΤΟΙΟ, Σόλων ἱερὸς σὰν Ἀθήναις.
ΤΟΥΣ ΠΛΕΟΝΑΣ ΚΑΚΙΟΥΣ ὁ Βίας ἀπέφηνε Πριηνεύς.
ΕΓΓΥΗΝ ΦΕΥΓΕΙΝ ὁ Θαλῆς Μιλήσιος ὕδωρ.

XXVIII.

Αἱ τελευταί ποτε παῖδες ἐν ἀλλήλησιν ἔπαιζον
Κλήρῳ, τίς ταχύτερη βήσεται εἰς Ἀΐδην.
Καὶ τρεῖς μὲν χείρων ἔβαλον κύβον· ἦλθε δὲ παυσέων
Εἰς ῥίαν, αἱ δ' ἐμέλαν κληρον ὀφειλόμενον.
Ἐκ τέμενος δ' ἄρ' ἄελπτον ἀπωλίσθησε πέσημα
Δύσμορος εἰς ἀΐδαν δ' ἦλυθον ὡς ἔλαχον.
Ἀψοφόης ὁ κλῆρος ἔτυ κακίην ἐς ὃ τὸ λαῶν
Οὔτ' οὖχαὶ θυμὸς σῶσαι, οὔτε χέρες.

XXIX.

Ἡ ῥὶς Κάσωνος ἐστιν ὄζων σκάπλη τι, δίκελλα·
Σάλπιγξ δ' ἂν ῥίγχη. τῇ δὲ τεύχη ὀρύσσειν.
Ἐν πολίοις ἄγκυρα· καθαπτείρυπε δ' ἄρτεον.
Ἄγκιστρον ναύταις· ὑψοφάγοις κρεάγρα.
Ναυσπηγῖς κένδυλα· γεωργῖς δὲ τραχύσκορδον.
Τέκτοσιν ἀξίνη· τοῖς δὲ πυλῶσι κόραξ.
Οὕτως οὐχρὴν σκεύης Κάσωνος τετύχηκε,
Ῥῖνα φέρειν πάσης ἄρθμον ἐργασίης.

XXX.

Ποίῳ τις βιότῳ ζώοι τέλεον; εἰν ἀγορῇ μὲν
Νείκεα καὶ χαλεπὴ πρήξις· ἐν δὲ δόμοις
Φροντίδες· ἐν δ' ἀγροῖς καμάτων ἄλις· ἐν δὲ θαλάσσῃ
Τάρβος· ἐπὶ ξείνης δ' ἐμὲ ἔχης τι, δίζος.
Ἢν δ' ἀπερῇς, ἀνιαρόν· ἔχῃς γάμον; οὐκ ἀμείνων
Ἔοσεαι· οὐ γαμέεις; ζῇς ἔτι ἐρημότερον.
Τέκνα πόνοι· πένεσις ἄπασι βίος· αἱ νεότητες
Ἄφρονες· ἐν πολιῇ δ' ἔμπαλιν ἀδρανίες.
Ἢν ἄρα τοῖσδε δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις· ἢ τὸ γηρᾶσ
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα βλητόμενον.

XXXI.

XXXI.

Παντοίῳ βιότοιο τύμβις τέλεον εἰν ἀγορῇ μὴ
Κηδεα καὶ πιυτῇ πρήξιες. σὺ δ' δύκοις
Ἄμπαυε· σὺ δ' ἀγρῇσι φύσιν χαλεί· σὺ δ' θαλάσσῃ
Κέρδος. ἐπὶ ξείνης ἰὼν μὴ ἔχῃς δ, κλέος.
Ἢν δ' ἀπορῇς, μύνον οἶδας ἔχῃς γάμον; οἶκον ἄρεσσε·
Ἔστιν. οὐ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐλαφρότερον.
Τέκνα πόθον. ἄφρονες ἄπαις βίον. αἱ νεότητες
Ῥωμαλέαι· πολιαὶ δ' ἔμπαλιν σύσσεῖες.
Οὐκ ἄρα τ' ἀιστῶν ἐνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ ψεύδος
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν. πάντα γὰ ἰσθλὰ βίᾳ.

XXXII.

Ὁ πρὶν ἀελλοπόδων λάμψας τὸν Αἰητὸς ἵππων,
Ὁ πρὶν ὑπαὶ μίτραις κῶλα κυανώμενος,
Οὗ Φοίβε χρησμῳδὸς ἄϊθλιον ἔσεφε Πυθὼ
Ὀρνύμενον πτανοῖς ὠκυπέταις ἴκελον.
Καὶ Νεμέη βλοσυρῷο πυθωκτέρνα λέοντος,
Πῖσά τε καὶ δολιὰς ἠόνας ἰοβόλῳ ἔχων.
Νῦν κλοιῷ δειρὴν πεπεδημένος οἷα χαλινῷ
Καρπὸν ἐλᾷ Δηοῦς ὀχρυόεντι λίθῳ.
Ἴσην μοῖραν ἔχων Ἡρακλεῖ· καὶ γὰ σὺ εἶνος
Τόσσ' ἀνύσας δάλλῳ ζωὸν ἐφημόσω.

XXXIII.

Ἀητὸς Καπίτων Χρύσιλλ συνέχρισεν ὀρῶντα
Ὀκτὼ μὲ μακρὸν πύργον ἀπὸ σταδίων,
Ἄνδρα δ' ἀπὸ σταδίων, μικὰ δώδεκα δ' ὄρτυγα πηχῶν,
Φθιῆρα δ' ἀπὸ σπιθαμῶν καὶ δύο δερκόμενον.
Νῦν δ' ἀπὸ μὲ σταδίων πόλιν οὐ βλέπῃ, οὐκ ἂ διπλέθρου
Καιόμενον κυπδεῖν τ' φάρυγ οὐ δυάται.
Ἵππον ἀπὸ σπιθαμῆς ἢ μόλις βλέπῃ. ἀντὶ δ' τοῦ πρὶν
Ὄρτυγος, οὐδὲ μέγαν σκῆνα ἰδεῖν δυάται.

Ἀ'ν ἢ πρωϊσιγχρίσας αὐτὸν φθάσῃ ὀδ' ἐλέφαντι
Οὐκ ἴδ' μὴ ποτ' ἴδῃ πωλησίον ἑσπόμενον.

XXXIV.

Ἰητήρ ὡς ἐμοὶ τ' ἐὸν φίλον ἠδ' ἐπεμψε,
Ὥστε μαθεῖν παρ' ἐμοὶ ταῦτα τὰ γραμματικά.
Ὡς ἢ τὸ μῆνιν ἄειδε, καὶ ἄλγεα μυρί' ἔθηκε
Ἕλλησι, καὶ τὸ τρίτον τοῖσδ' ἀκόλουθον ἔπος.
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν.
Οὐκέτι μιν πέμπει πρὸς με μαθησόμενον.
Ἀλλά μ' ἰδὼν ὁ πατὴρ, σοὶ μᾶλ' χάρις (εἶπεν) ἑταῖρε.
Αὐξήσει ὁ παῖς παρ' ἐμοὶ ταῦτα μαθεῖν δυνατῇ.
Καὶ γὰρ ἐγὼ πολλὰς ψυχὰς Ἄϊδι προΐαπλω,
Καὶ πρὸς τοῦτ' ἐδὲν γραμματικῆ δέομαι.

XXXV.

Ταυταλὶς ἀδὲ πρόχ' ἄδε· δὶς ἑφθ' ἃ τέκνα τεκοῦσα
Γαστρὶ μιῇ, Φοίβῳ θῦμα καὶ Ἀρτέμιδι.
Κούρῳ μὲν προθύπεμψε κήρυκος φόνον, ἄρσεσι δ' ἄρτιν,
Δισσοὶ γὰρ δισσὰς ἔκτανον ἑβδομάδας.
Ἃ δ' τόσας ἀγέλας μάτηρ πάρα, ἃ πάρα δ' οὖπις
Οὐδ' ἐφ' ἑνὶ τλάμων λείπετο ζηρηκόμῳ.
Μάτηρ δ' οὐχ ὑπὸ ποσὶν (ὅπερ θέμις) ἀλλ' ὑπὸ μαζόν·
Παῖδες ἐς ἀλγεινοὺς πάντες ἄγοντο τάφους.
Τάνταλε καὶ δέ σε γλῶσσα διώλεσε καὶ σέο κούρων
Καὶ μὲν ἔπεσχ' ὄθη. σοὶ δ' ἔπι δεῖμα λίθος.

XXXVI.

Λάζεο τιμήεσσα Κυθηρείας ὑμνοπόλοιο
Αἶψα τάδε κλειτοῦ δῶρα Λεωτίδεω.
Πηγαίδα τῆς ταφυλῆς σύραγγα, καὶ μελιηδὲς
Πρωΐον σὺ φύλλων σῦκον ἀπ' ἀκρεμόνων,
Καὶ τουτῶν ἀπέπλον ἀλινυηκτιεραν ἐλαίῳ,
Καὶ ψαιστῶν ἁλίζων ζεῦμα πενιχραλέων,

Καὶ

Καὶ σπείσαντα σπονδὴν ἀεὶ θυέεσσιν ὀπηδόν.
Τῆς κύλικος, βωμοῦ πυθμένι καθημένῳ.
Εἰ δ' ὡς μὴ βαρύγνιν ἀπώσεαι νοῦσον, ἐλαστὴς
Καὶ πενίῃ, δώσω παλέον χόμενον.

XXXVII.

Οὔπω ἀλοιητῆρας ἰδεῖν τέτληκεν ὀδοίζους
Ὑμετέρης, ἵνα σοῖς ἐν μεγάρῃς πελάσῃ.
Εἰ γὰρ ἀεὶ Βούβρασιν ἔχεις Ἐρυσιχθονα αὖξῃ,
Καὶ τάχα διεδάψεις τὸν φίλον ὃν καλέεις.
Ἀλλ' οὐ σεῖο μέλαθρά με δέξεται, οὐ γὰρ ἔγωγε
Βήσομ' ὑφ' ὑμετέρῃ χαρὶ λαφυξόμενος.
Εἰ δ' ἤ ποτ' ἐς τὸν οἶκον ἐλεύσομαι, οὐ μέγ' ὄνυσται
Λαρπάδης Σκύλλης χάσμασιν ἁρπάσας.
Ἀλλ' ἔσομαι πολύτλας πὶς ἐγὼ πλέον· εἴ σε περήσω
Κύκλωπος κρυερὸν μηδὲν ἐλαφρότερον.

XXXVIII.

Τάσδε θεσπεσίας Ἑλικὼν ἔθρεψε γυναῖκας
Ὕμνοις, ᾗ Μακεδὼν Πιερίας σκόπελος.
Περήξιμαν, Μυρῶ, Ἀνύτης σοφὰ ῥήματα Ὀ''μηρον,
Λεσβιάδαν Σαπφὼ κόσμον ἰοπλοκάμων.
Ἠ''ελιναν, Θελξίπταν ἀγακλέα, καὶ σε Κόριννα,
Θοῦρι Ἀθαναίης ἀπτίδα μελψαμένη.
Νοσσίδα θηλύγλωσσον, ἰδὲ γλυκυαχέα Μύρτιν,
Πάσας ἀενάων ἐργαλίδας πελίδνων
Ἐννέα μὲν μούσας μέγας Οὐρανὸς ἐννέα δ' αὐτὰς
Γαῖα τέκε θνατοῖς ἄφθιτον εὐφροσύναν.

XXXIX.

Ἀνδροφόνῳ σιδρὸν παρὰ τειχίον ἐστηῶτα
Νυκτὸς ἐπισχεῖν φασὶ Σάραπιν ὄναρ.
Καὶ χρησμῳδήσαι, καπακείμενος οὕτως ἀνίσω,
Καὶ κοιμῶ μεθαλὰς (ὢ θείας) ἀλλαχόθι.

Ο''ς

Ὃς ἦ δυσπιθὴς μετέβη. τὸ ἦ σαθρὸν ὀκεῖτο
Τειχίον ἐξαίφνης λυτὸν ἔκειθ' χαμαί.
Σῶστρα δ' ἔαθεν ἔθνε θεοῖς χαίρων ὁ καπηλεργὸς,
Ἡδεῶς νομίσας τὸ θεὸν ἀνδροφόνους.
Ἀλλ' ὁ Σάραπις ἔλεγεν πάλιν ἀμφὶ νυκτὸς ἐπιστάς,
Κήδεταί με δακεῖς (ἄφλιε) τῶ ἀδίκως;
Εἰ μὴ νῶν σε μιθῆκα θανεῖν, θανάτῳ μ' ἄλυπον
Νῶν ἔφυγες· σαυρῷ δ' ἴσθι φολαπόμβῳ.

XL.

Μυρία τι (Πτολεμαῖε πατὴς· ἐπὶ μυρία μῆτις
Τειρομβρία θαλερθὺς ἠκίσατο πλοκάμους.
Πολλὰ πθλωτὴρ ὀλοφύρατ', χερσὶν ἀμήσας
Ἀνθρομαχοις δυοφερὸν κρατὸς ὕπερθε κόνιν.
Ἃ μεγάλα δ' Αἴγυπτ' ἐκνὰ δάψατ' χαίζαν,
Καὶ πλατὺς Εὐρώπας ἰσονάχνσε δόμος.
Καὶ δ' αὐτῶ ἀμφὶ πέπλῳ ἀμαυρωθεῖσα σελάνα
Ἄστρα κὰκ εὐφρονίας ἀπεκαπιτοὺς ἔλιπε.
Ὥλιο γὰ ἀμφὶ λοιμὸν ὅλας θοινήτερα χέρσε,
Πελὶν πατέρων ναρᾶς σκᾶπτρον ἐλεῖν παλάμᾳ.
Οὐδέ σε νυξ ἐκ νεκτὸς ἰδέχετο. δὴ γὰρ ἄνακτος
Τοίνς ἐκ Ἀΐδης· Ζεὺς δ' ἐς Ὄλυμπον ἄγᾳ.

XLI.

Δάλογος.

Τίς, πόθεν ὁ πλάστης; Σικυώνιος ὄνομα δὴ τίς;
Λύσιππος· σὺ ἦ τίς; Καιρὸς ὁ παυδαμάτωρ.
Τίπτε δ' ἐπ' ἄκρᾳ βέβηκας; ἀεὶ τροχάω· τί ἦ ταρσύς;
Ποσσὶν ἔχῃς δίφυεις; ἵπταμ' ὑπαὶ πτερύγων.
Χειρὶ ἦ δεξιτερῇ τι φέρεις ξυρόν; ἀνδράσι δεῖγμα
Ὡς ἀκμῆς πάσης ὀξύτερος τελέθω.
Ἡ ἦ κόμη τί κατ' ὄψιν; ὑπαντιάσαντά λαβέσθαι
Νὴ Δία· πάξόπιθεν ὡς τί φαλακρὸν πέλᾳ;

Τὸν

Τὸν γὰρ ἅπαξ πτωχοῖσι παροιξάσθαι μετόπιν
Οὔτις ἔδ' ἰμείρων δεῖξεται ἐξόπιθεν.
Τοῖον ὁ πτωχίτης με διέπλασεν εἵνεκεν ὑμέων,
Ξεῖνε, καὶ ἐν σωθύρῃσι ἧκι διδασκαλίῃ.

XLII.

Τὸν πατρικὸν τλῆτον νίον ὧν Θήρων ὁ Μυίσκε
Αἰσχρῶς εἰς ἀκρατεῖς ἐξέχεεν δαπάνας.
Ἀλλά μιν Εὐκτήμων πατρικὸς φίλος ὡς ἐνόησεν
Ἤδη καρφαλέῃ τειρόμενον πενίῃ,
Καὶ μιν δακρυόεσσαν ἀνελάμβανε, καὶ πόσιν αὖθις
Θῆκε θυγατρὸς ἑῆς πόλλ' ἐπιμειλιόων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Θήρωνι παρ' ἐλπίδας ἤλυθε πλοῦτος,
Αὐτίκα παῖς αὐτοῦ ἐτρέφετ' ἐν δαπάναις.
Οὕτω μὲν Θήρωνα τὸ δεύτερον ἀμφεκάλυψεν
Οὐλομένης πενίης κῦμα παλιρρόθιον
Εὐκτήμων δ' ἐδάκρυε τὸ δεύτερον, οὐκ ἐπὶ κεῖνον,
Ἀλλὰ θυγατρὸς ἑῆς σωφροσύνῃ τε καὶ ἀρετῇ.
Ἔγνω δ' ὡς οὐκ ἔστι κακῶς κεχρημένον ἄνδρα
Τοῖς ἰδίοις, εἶναι πρὶν ἐν ἀλλοτρίοις.

XLIII.

Καλλιγόνης ἀγρικὸς, ὅτε πρῶτον ἔμβαλε χαίτην,
Οἶκον Ἀεισοφάνης ἦλθεν ἐς ἀστρολόγον.
Ἥτεε δ' ἐξερεεινὼν εἰ θεσπέσιον αὐτῷ
Ἔσται, καὶ ταχύων ὄφθιος οὐρανίη·
Ὃς ἑ λαβὼν ψηφῖδας, ὑπὲρ πίνακός τε πυκάζων,
Δακτυλά τε γραμμῶν, φθέγξατο Καλλιγόνῃ·
Εἴ ποτε ἐπομβρηθῇ τὸ ἀργύριον ὅσσον ἀπόχρῃ·
Μηδὲ πι' ὑλαίλῳ πέζεται ἀϊδοσιλίῳ.
Μηδὲ πάγος ῥήξῃ τιν' αὔλακα, μηδὲ χαλάζῃ
Ἄκρον ἀποξυφθῇ δεξιμαλὸς ὄρυμμα.

Μηδὲ

Μηδὲ νεθρεὶ κώρωσι ζὰ λπῖα, μηδὲ πι ἄλλω
Ἥιρος ἢ γαίης ὄψιν ἀμπλακίλω.
Ἐσθλόν σοι τὸ ἦρος μαντεύομαι· οὐ δ' ἀπικήψας
Τὺς τώχας, μυίνας δείδιθι ζὰς ἀκείδας.

XLIV.

Ῥήθρα ποθὲς Διόδωρον ἀνὴρ δίλαιος ἀπλῶν
Ἤρετο μιν τοίης ἀμφὶ δικαιπολίης.
Ἡμετέρη θεράπαινα φύγεν ποτε· τὴν δέ πις οὐρῶν
Ἀμοτείλω τ' εἶναι λάτριν ἐπισάμενος
Ξοῦξεν ἐὴ θεράπων· τέκεν δ' ὑπὸ παῖδας ἐκείνῳ.
Καὶ τίνι δικαιότεροι εἰσὶ δικαιότεροι;
Ὃς δ' ὅτε μερμήριξε, κὴ ἴδρακε βιότοιο ἐκάστω,
Εἶπεν, ἐπισρίψας γνοθὸν ἐπισκιόιον,
Ἢ σοι, ἢ τῷ ἐλόνθ τὴν θεράπαιναν ἀνάγκη
Δικαίειν κείνης, ὧν χάριν ἐξερέεις.
Δίξεο δ' ὀμφαίονζα δικαιπόλον· αἶψα δ' ἀπίσω
Ψῆφον ἀρειοτέρω, εἶπε δίκαια λέγοις.

XLV.

Ξεῖνος Ἀπαρνίτης τις ἀνείρετο Πιτθακὸν οὕτω,
Τὸν Μιτυλλωναῖον, παῖδα τὸν Ὑρράδιν.
Ἄπα γέρον, δοιός με καλεῖ γάμος· ἢ μίαν μὴ δὴ
Νύμφην κὴ πλούτῳ κὴ γενεῇ κατ' ἐμέ.
Ἡ δ' ἐπέρη σοφοίβυκε· τί λώιον; εἰδ' ἄγε μοι σύ
Βούλευσον, ποτέρω εἰς ὑμφάσιον ἄγω.
Εἶπεν· ὁ δ' σκίπωνα, γερονπικὸν ὄπλον, ἀείρας,
Ἠνίδε· κεῖναί σοι πᾶν ἐρέουσιν ἔπος.
Οἱ δ' ἀΐξ ὑπὸ πληγῆσι θοὰς βεμβικας ἔχοντες
Ἔτρεφον οὐρείη παῖδες ἐνὶ τριόδῳ.
Κεῖναν ἔρχεο, φησί, μετ' ἴχνια· κω μὴ ἐπίσῃ
Πλησίον· εἰ δ' ἔλεγεν, τὴν κακὴν σεωθεν ἔλα.

Ταῦτ'

Ταῦτ' ἀΐων ὁ ξεῖνος ἐφείσατο μείζονος ὄικου
Δρῴξαας, παίδων κληδόνι σωφρέμμων.
Τὼ δ' ὀλίγῳ, ὡς κεῖνος, ἐς οἶκον ἀπήγαγε νύμφην
Οὕτω καὶ σὺ ἰὼν τὼ κῦ σαωτὸν ἕλε.

XLVI.

Τίς τόδε σέλμα πέλαρον ἐπὶ χθονὸς εἴσατο; ποῖος
Κοίρανος ἀκαμαίοις πείσμασιν ἠγάγετο;
Πῶς ἢ κῦ δρυόχων ἐπάγη σανίς; ἢ τίνι γόμφοι
Τμηθέντες πελίκει ζωῦτ' ἔκαμον τὸ κύτος;
Ἦ νηρυφαῖς Ἄιτνας παρισούμενον, ἢ τινι νάσων
Ἀ΄s Αἰγαίων ὕδωρ Κυκλάδας ἀμφιέχῃ.
Τοίχοις ἀμφοτέρωθεν ἰσοπλατὲς· ἦ ῥα γίγαντες
Τοῦτο θεὸς εἰναλίας ἔξεσαν ἀτραπιτούς.
Ἄ΄ρσεν τοι ψαύει καρχήσια, καὶ τριπλίκτης
Θώρακας μεγάλων ἐντὸς ἔχει νεφέων.
Πείσμασιν ἀγκύρας ἀπερείδῃ, οἷσιν Ἀβύδε
Ξέρξης καὶ Σηστοῦ δισσὸν ἔδησε πόρον.
Μανύει σιβαρᾶς κατ' ἐπωμίδος ἀρπαλέαγκτον
Γράμμα, τίς ἐν χέρσῳ τίνδ' ἐκυλίσατο τρόπιν.
Σικελίας σκαπτοῦχος ὁ Δωριεὺς· ἀλλὰ Πόσειδον
Σῶζε κῦ γλαυκὴν σέλμα τοδὶ ῥοθίων.

XLVII.

Κεῖτο μὲν Ἀλκιμένης κεκαμὼν ἐν πυρετοῖο,
Καὶ θερὶ λιθοκανίλῳ βεβαγχὼ λαρυγγίδιον.
Νυσσόμενός τε τὸ πλοῦτον, ἅτε ξιφέεσσιν ἀμυχθέν,
Καὶ θαμὰ δυσκελάδοις ἄσθμασι πνοιόων.
Ἦλθε δ' Καλλίγνατος ὁ Κῴος, ὁ πλατυλίχνης,
Τῆς παιήονίδος πληθόμενος σοφίης.
Πᾶσιν ἔχων θεήγησιν ἐν ἄλγεσιν, οὔτε θέειον
Ἄλλο θεραπεύων ἢ τὸ γλυκερόμμον,

Ἀλκι-

Ἀλκιμήδης δ' ἐδόκευεν ἀνάκλισιν, ἔχ τε σθενώπευ
Φρόζιδ' καὶ παλάμης ψαῦεν ἐπισταμένως.
Καὶ τὸ σθὲν κερσίπλων φαέων ἐλογίζετ' ζράμμα,
Πάνθ' ἁναμπεπάζων οὐχ ἑκὼς Ἱπποκράτης.
Καὶ τότε τὼ σθέγνωσιν ἐς Ἀλκιμήδην ἀνεφώνει,
Σιμνοσθενώπους καὶ σβαρδυσάμενον.
Εἶμι φάρυγξ βομβεῦσα καὶ ἄγελα τίμματα πλουτῶ
Καὶ πυρετῷ λήξει πνεῦμα δασυνόμενον,
Οὐκέτι τεθνήξη πλουτείπδι· τοῦτο γὰρ ἡμῖν
Σύμβολον ἐστομάχης ἐστιν ἀπημοσύνης.
Θάρσει· τὸ νομικὸν ᾗ καλῷ, καὶ χρήματα σωζοῦ
Ἐν Ἀθηναίοις, βιότου λῆξε μεμελετέκνου.
Καὶ μετὸ Ἰητρὸν σθερρήσιον εἴνεκεν ἰσθλῆς
Ἐν τελευτάτῃ μοίρῃ καὶ λίπε κληρονόμον.

XLVIII.

ΣΑΠΦΟΥΣ.

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφρόδιτε,
Παῖ Διὸς δολοπλόκε· λίσσομαί σε
Μή μ' ἄτασιν μηδ' ὀνίασι δάμνα,
Πότνια, θυμόν.
Ἀλλὰ τῆδ' ἔλθ', αἴποτε κατ' ἔρωτα
Τὰς ἐμᾶς αὐδᾶς αἴοισ, ἄς πολλάκ'
Ἔκλυες, πατρὸς δ' δόμον λιποῖσα
Χρύσεον ἦλθες
Ἅρμ' ὑπαζεύξασα· καλοὶ δ' σ' ἆγον
Ὠκέες στροθοί, πτέρυγας μελαίνας
Πυκνὰ δινεύοντες ἀπ' ὠράνω, αἰθέ-
-ρος διὰ μέσσω.
Αἶψα δ' ἐξίκοντο· τὺ δ' ὦ μάκαιρα
Μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ
Ἤρε', ὅττι δ' ἔμω τὸ πέπονθα, κ' ὅττι
Δηῦρο καλοῖμι.

Χ' ὅπῃ γ' ἐμοὶ μάλιστ' ἐθέλω θέειν
Μαινόλῃ θυμῷ· πίνα δ' αὖτε πειθὼ
Καὶ σαγλωσσᾶσαν φιλότητα· τίς σ' ὦ
Σαπφοῖ ἀδικεῖ;
Καὶ γὰρ αὖ φεύγει, ταχέως διώξει.
Αἰ δ' δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει·
Αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει,
Χ' ὄτι κ' ἐθέλῃς.
Ἔλθέ μοι, καὶ νῦν χαλεπᾶν με λῦσον
Ἐκ μερίμνᾶν· ὅσσα δὲ μοι τελέσσαι
Θυμὸς ἱμείρει, τέλεσσον· σὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο.

XLIX.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἐπὶ μυρσίναις τε ἐείναις,
Ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
Σθρέσσας θέλω ποθπίνειν.
Τερθρὸς ἁρμάτῳ γὰρ οἷα
Βίοτῳ τᾷδε κυλιόθεις·
Ὀλίγη δὲ κεισόμεθα
Κόνις, ὀστέων λυθέντων.
Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν;
Τί δὲ γῇ χέειν μάταια;
Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ
Μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
Πύκασον, καλιὼ τ' ἐθείρᾳ.
Σκιεδάσω θέλω μιγέντας.

L.

Ὑακινθίνῃ με ῥάβδῳ
Χαλεπὸς Ἔρως βαδίζει
Ἐκέλευσε σωτροχάζειν·

Διὰ δ' ὀξέαν μ' ἀναύρων
Ξυλόχων τε καὶ φαραγγίων
Τροχάοντα πεῖσιν ὕδρω.
Κραδίη δ' ἠνὸς ἄλγις
Ἀνίβαινε· καὶ ἀπισθίω
Ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
Ἀπαλοῖς πλεκτοῖσιν, εἶπεν,
Σὺ γὰρ οὐ δυνῇ φιλῆσαι.

LI.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει.
Πίνει δ' ἐνδρεῖ αὐτλῶ,
Πίνει θάλασσα δ' αὔρας,
Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
Τὸν δ' ἔλιον σελήνη.
Τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
Κ' αὐτὸς θέλοντι πίνειν;

LII.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
Χαλεπὸν δ' ἠμὶ φιλῆσαι,
Χαλεπώτερον δ' πάντων,
Ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
Γένος οὐδὲν εἰς ἔρωτα
Σοφίη, τρόπος πατεῖται
Μόνον ἄεργον βλέπουσιν.
Ἀπόλοιτο ἀργὸς αὐτὸς
Ὁ τὸν ἄεργον φιλήσας.
Διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφός,
Διὰ τοῦτον οὐ τυχῆς·
Πόλεμοι, φόνοι δὲ αὐτόν.
Τὸ δ' χεῖρον, ὀλυμεθα
Διὰ τοῦτον οἱ φιλεῦντες.

MOY-

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

ΤΑ ΚΑΘ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

ΕΙΠΕ, θεά, κυφίων ἐπιμάρτυρε λύχνον ἐρώτων,
Καὶ νύχιον πλωτῆρα θαλασσοπόρων ὑμεναίων,
Καὶ γάμον ἀχλυόεντα, τὸν οὐκ ἔδεν ἄφθιτος ἠώς,
Καὶ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον, ὅπῃ γάμος ἔννυχος Ἡροῦς.
Νηχύμδρόν τε Λέανδρον ὁμῶς καὶ λύχνον ἀκοίτην,
Λύχνον ἀπαγγέλοντα Δημοτείλιον Ἀφροδίτης,
Ἡρῴς νυκτιγάμβιον γαμετόλον ἀγελιώτιν.
Λύχνον ἔρωτος ἄγαλμα, τὸν ὤφελεν αἰθέρος Ζεὺς
Ἐννύχιον μετ' ἄεθλον ἄγειν ἐς ὁμήγυιν ἄστρων,
Καὶ μιν ἐπικλήσω νυμφοστόλον ἄστρον ἐρώτων,
Ὅππι πέλε ξυνέοντος ἐραμενίων ὀδυνάων,
Ἀγγελίην τ' ἐφύλαξεν ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
Πρὸς χαλεπὸν πνοιῇσιν ἀήμενον ἐχθρὸν ἀήτην.
Ἀλλ' ἄγε μοι μέλποντι μίαν ξυνάκεσον πλοτῆρι
Λύχνα σφεννυμβίοιο καὶ ὁλκυμβίοιο Λεάνδρου.

ΣΗΣΤΟΣ ἴδε καὶ Ἄβυδος ἑναντίον, ἐγγύθι πόντου
Γείτονες εἰσὶ πόληες· Ἔρως δ' ἀνὰ τόξα πετάσσας
Ἀμφοτέρης πολίεσσιν ἕνα ξυνέηκεν οἰστόν,
Ἡίθεον φλίεντα καὶ παρθένον· οὔνομα δ' αὐτῶν
Ἱμερόεις τε Λέανδρος ἴδε, καὶ παρθένος Ἡρώ.
Ἡ μὲν Σηστὸν ἔναιεν, ὁ δ' ἐπτολίεθρον Ἄβυδε,
Ἀμφοτέρων πολίων ὑπερκομόωσι μέθοικοι,
Εἴκελοι ἀλλήλοισι. σὺ δ' εἴποτε κεῖθι περήσῃς,
Δίζησό μοι πυκὰ πύργον, ὅπῃ ποτὲ Σηστιὰς Ἡρὼ
Ἵστατο λύχνον ἔχουσα, καὶ ἠμαμόωσε Λεάνδρῳ·
Δίζησο δ' ὀχθαίης ἁλιηχέα πορθμὸν Ἀβύδου

Εἰσεπιτὼ κλαίουσα μόρον καὶ ἔρωτα Λεάνδρου.
Ἀλλὰ πόθεν Λείανδρος Ἀβυδηθι δόμησε νέεσθαι
Ἡρωὶ ἐς πόντον ἦλθε, πόθῳ δὲ ἐνέδησε καὶ αὐτῷ;
Ἠὼ μὲν χαρίεσσα διοτρεφὲς αἶμα λαχοῦσα,
Κυπρίδος ὦ ἱερεια γαμων δὲ ἀδίδυμος ἔσσο
Πύργον ἀπο σκοπιῆς παρὰ γείτονι ναίε θαλάσσῃ,
Ἀλλὰ Κύπρις ἄνωγε σαοφροσύνῃ ὃ καὶ αἰδοῖ
Οὐδὲ ποθ' ἁρπαθῆσι μεθημοσύνῃσε γυναιξίν,
Οὐδὲ μορον χαρίεντα φερέπλουτον ἅλικος ἥβης,
Μῶμον ἀλυσκομένη ζηλήμονα ἠλυθερίων
(Καὶ γὰρ ἐπ' Ἀγλαΐῃ ζηλήμονες εἰσι γυναῖκες)
Ἀλλ' αἰεὶ Κυθέρειαν ἱλασκομένη Ἀφροδίτην,
Πολλάκι καὶ τ' Ἔρωτα παρηγορέουσα θυέλλῃς,
Μητρὶ ἑῷ οὐρανίῃ, φλογερῷ τερμένισα φαρέτρῳ.
Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀλέεινε τυραννοεόντας ἰοὺς.
Δὴ γὰρ Κυπρογένεια πανδήμιος ἦλθεν ἑορτή,
Τὴν ἀνὰ Σηστὸν ἄγουσιν Ἀδώνιδι καὶ Κυθερείῃ·
Πανσυδίῃ δ' ἔπεσεν ἐς ἱερὸν ἦμαρ ἰόντας
Ὅσσοι ναιετάασκον ἁλιφρεφέων σφυρὰ νήσων,
Οἱ μὲν ἀφ' Αἰμονίης, οἱ δ' εἰναλίης ἀπὸ Κύπρου.
Οὐδὲ γυνὴ τις ἔμιμνε σὺν πολίεσσι Κυθήρων,
Οὐ Λιβάνῳ θυόεντι σὺν πλερύγεσσι χορεύων·
Οὐδὲ τις ἐκ πόντου νεμεσητὸν ἦμαρ ἑορτῆς,
Οὐ Φρυγίης ναίτης, οὐ γείτων ἀστὸς Ἐνδε.
Οὐδὲ τις ἠϊθέων φιλοπαρθένων. ἦ γὰρ ἁπεῖνοι
Αἰὲν ὁμαρτήσαντες ἐπὶ φάτις ἦεν ἑορτῆς,
Οὐ τόσον ἀθανάτων ἀγέμεν πανδήμιον ὄχλον,
Ὅσσον ἀγεσθαμένην καλὸν κάλλος παρθενικάων.
Ἡ δ' ἧος ἀνὰ νηὸν ἐπ' ὄχθῃ παρθένος Ἠρώ,
Μαρμαρυγὴν χαρίεσσαν ἀπαστράπτουσα προσώπου,
Οἷά τε λευκοπάρῃος ἐπαντέλλουσα σελήνη.
Ἦκα δ' ὑπὸ ζείδωρον φοιτίσσετο κύκλα παρειῶν,

Ὡς

Ὡς ῥόδον ἐκ ἠκόλυκον ὀδυμήχεον. ἢ τὸν ἔρευθος
Ἠοῦς ἐν μελίεσσι ῥόδων λειμῶνι φανέντα,
Χρειὼ γὰρ μελίων ἐρυθαίνεθ' ὑποδμηθεῖσα·
Καὶ ῥόδα λευκοχίτωνα ὑπὸ σφυρὰ λάμπεται αὐγῆς.
Πολλαὶ δ' ἐκ μελίων Χάριτες ῥέον. αἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς Χάριτες ψεύσαντο πεφυκέναι. εἷς δέ τις Ἠρῶς
Ὄφθαλμὸς μελέων ἑκάθεν Χαρίτεσσι τέθηλεν.
Ἀτρεκέως ἱέρειαν ἐπαξίαν φύσατο Κύπρις.
Ὡς ἡ μὲν περὶ πολλὸν ἀελιτεύτασε γυναικῶν
Κύπριδος ἀρήτειρα, νέη δ' ἐφαίνετο Κύπρις.
Δύσατο δ' ἠίθεον ἀπαλὰς φρένας· οὐδέ τις ἀνδρῶν.
Ἦεν ὃς ἐ μνήσασθαι ἔχειν ὁμοδέμνιον Ἠρῶ.
Ἡ δ' ἄρα καλλιέθειλον ὅπῃ κατὰ νηὸν ἀλᾶτο,
Ἐσσόμενον νόον εἶχε κἀμμάτα κἠφρένας ἀνδρῶν.
Καὶ τις ἐν ἠίθεσσιν ἐθαύμασε, κἠφάτο μῦθον.

ΚΑΙ Σπάρτης ἐπέβαν· Λακεδαίμονος ἔδρακον ἄστυ,
Ἦ ῥα μάθον κἠάεθλον ἀκηδόμεν ἀγλαΐαων·
Τοίων δ' οὔπω ὄπωπα νέων κεδνὸν δ' ἀπαλόν τι.
Καὶ τύχα Κύπρις ἔῃσι Χαρίτεσσι μίαν ὁπλοτεράων.
Παλλάδιον ἐμόγησα, κόρον δ' οὐκ ἔβρον ὀπωπῆς.
Οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' Ὄλυμπον ἐφιμείρεω θεὸς εἶναι,
Ἡμετέρῃ παράκοιτιν ἔχων ἐνὶ δώμασιν Ἠρῶ.
Εἰ δέ μοι ὧδε ἐπέοικε τελεῖν ἱερῆιον ἀφάσσειν,
Τοίῃ μοι, Κυθέρεια, νέῃ παράκοιτιν ὀπάσσαις.

Τοῖα μὲν ἠίθεον ἷς ἐφώνεεν· ἄλλοθεν ἄλλος
Ἕλκος ὑπολείπων ἐπεμήνατο κώμῳ κούρης.
Αἰνοπαθὲς Λείανδρε, σὺ δ' ὡς ἴδες ὄμματα κούρης,
Οὐκ ἔθελες χρυσέοισι καταιτύξαι φρένα κέντροις·
Ἀλλά πυρὶ πνοιῇσι δαμεὶς ἀδάκητον ὀΐσθης,
Οὐκ ἔθελες ζώειν ἀδινωδέι· ἄμμορε Ἠρούς·
Σεῦ βλεφάρων δ' ἀκῆσιν αἰζήεσσι πυρσοὶ ἐρώτων,
Καὶ καρδίῃ πάφλαζεν ἀνιήτῳ πυρὶ θυμῷ.

ΚΑΛΛΟΣ γὰρ τοῖόν γε μεμιμήτο γυναικὸς
Ὀξύτερον μερόπεσσι πέλει περὶ πλειόνων ὀίστοῦ.
Ὀφθαλμὸς μὲν ὀδὲς ἐστιν· ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
Ἕλκῳ ὀλιθαίνει, καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὀδόντει.
Εἶλε δέ μιν τότε θαῦμα, ἀναιδείη, τρόμος, αἰδώς,
Ἔτρεμε μὲν κραδίη, αἰδὼς δέ μιν ἔσχεν ἀνώγειν.
Θάμβεε μὲν εἶδος, ἔρως δὲ ἄρεσσεν, ἔρως δὲ ἀπενόσφισεν αἰδῶ.
Θαρσαλέως δὲ ὑπ' ἔρωτος ἀναιδείῃ ἀγαπάζει,
Ἠέρι πουτὶ ἔβαινε, καὶ ἀντίον ἵστατο κούρης·
Λοξὰ δὲ ὀπιπεύων δολερὰς ἐλέλιξεν ὀπωπάς,
Νύμφαις ἀφθόγγοισι παραπλάζων φρένας κούρης.
Αὐτὴ δὲ ὡς ξυνῆκε πόθον δολόεντα Λεάνδρου,
Χαῖρεν ἐπ' ἀγλαΐῃσιν· ἐν ἡσυχίῃ δὲ καὶ αὐτὴ
Πολλάκις ἱμερόεσσαν εἴλῳ ἀπεκρύπτεν ὀπωπήν,
Νύμφαις λαθριδίοισιν ὑποβλέπουσα Λεάνδρῳ,
Καὶ πάλιν ἀντέκλινεν· ὁ δὲ ἐνδοθι θυμὸν ἰάνθη,
Ὅτι ποθὸν ξυνῆκε, καὶ οὐκ ἀπεστέρητο κούρη.
Ὄφρα μὲν οὖν Λεάνδρῳ ἐδίζετο λάθριον ὥρην,
Φθέγγῳ ἀνασείλασα κατὰ ἓν ἐς δύσιν ἠώς·
Ἐκ πετάλου δὲ ἀνέφαινε βαθύσκιον ἑσπερὸς ἀστήρ.
Αὐτὰρ ὁ θαρσαλέως μετεκίαθεν ἐχθύϊ κούρης,
Ὡς ἴδε κυανόπτολον ἐπιθρώσκουσαν ὁμίχλῃ·
Ἠέρι μὲν θλίβων ῥοδεοδέα δακτύλα κούρης,
Βυσσόθεν ἰσοτάχιζεν ἀθέσφατον. ἡ δὲ σιωπῇ
Οἷά τε χιονόφρυν ῥοδέην ἐξέπασε χέρα.
Ὡς δὲ ἐρασσῆς εὐόπτε καλύφρονα νύμφατε κούρης,
Θαρσαλέως παλάμῃ πολυδαιδάλου ἕλκε χιτῶνα,
Ἑλκάτην τμήξαντος ἄγων ἐπὶ κεύθεα νηοῦ.
Ὀκναλίῃς δὲ πόδεσσιν ἐφίσσετο παρθένος Ἠρώ,
Οἷά περ οὐκ ἐθέλουσα· πίλνα δ' ἀνενείκατο φωνὴν,
Θηλυτέρῃς ἐπέεσσιν ἀπάλαιτον Λεάνδρον.

ΞΕΙΝΕ, τί μαργαίνεις; τί μοι δύσμορε παρθένον ἕλκεις;

Ἀλλ

Ἄλλο δευρο κέλευθον· ἐμὴν δ' ἀπόλειπε χιτῶνα·
Μίσιν ἐμῶν ἀπείπε πολυκτεάνων ἡνιοχήων.
Κύπριδος οὔ σοι ἔοικε θεῆς ἱέρεια φάεσθαι.
Τοῖα μὲ ἠπείλησεν ἐοικότα παρθενικῆσιν.
Θηλείης ἢ Λιάνδρου ἐπεὶ κλύεν οἶστρον ἀπλῆς,
Ἔγνω πάθεμάων σημήϊα παρθενικάων.
(Καὶ γὰρ ὅτ' ἠΐθεοισιν ἀπείλεισι γυναῖκες,
Πλαζομένης κραδίης αὐτοκέλευθοί εἰσιν ἀπειλαί.)
Παρθενικῆς ἢ φίλης ἀπατηλὸν χέρα χερὶ πίεζον,
Τοῖον μῦθον ἔειπε, πόθῳ βεβολημένος οἴστρῳ.
ΚΥΠΡΙ φίλη μὴ Κύπριν, Ἀθηναίην μετ' Ἀθήνην,
(Οὐ γὰρ ἐπιχθονίησιν ἴσην καλέω σε γυναιξίν,
Ἀλλά σε θυγατέρεσσι Διὸς Κρονίωνος εἰσκω)
Ὀλβίζω ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη ἣ τέκε μήτηρ.
Γαστὴρ, ἥ σ' ἐλόχευσε, μακαρτάτη· ἀλλὰ λιτάων
Ἠμετέρων ἐπάκουε, πόθῳ δ' εἰκέλευσον ἀνάγκην.
Κύπριδος ὡς ἱέρεια, φυλάσσεο Κύπριδος ὀργήν.
Δοῦρ' ἴθι, μυχοπλόε ναμήλια θεσμὸν θεαίνης.
Παρθένον οὐκ ἐπέοικεν ὑποδρήσσειν Ἀφροδίτῃ.
Παρθενικαῖς ἀκύπτερος ἀήτης, αἳ δ' Ὑμέναιον
Δαΐζουσι· σὺ δ' εἰ φιλέεις Κυθέρειαν,
Σόν, δ' ἰκέτην με κόμιζε, καὶ, ἢν ἐθέλῃς, παρακοίτην.
Τόν σοι Ἔρως ἤγειρεν ἑοῖς βελέεσσι κιχήσας·
Ὡς φασὶν Ἡρακλῆα ποθὸς χρυσόῤῥαπις Ἑρμῆς
Θητεύειν ἐκόμιζεν Ἰαρδανίδῃ ποτὶ νύμφῃ
Σοὶ δέ με Κύπρις ἔπεμπε, καὶ οὐ σοφὸς ἤγαγε Ἑρμῆς,
Παρθένε· οὔ σε λέληθεν ἀπ' Ἀρκαδίης Ἀπαλάτης
Ἦ ποτε Μηλανίωνος ἐρασσαμένη φύγεν ὄγκους
Παρθενίης ἀλίγυσα· χολωσαμένης δ' Ἀφροδίτης,
Τὸν πάρος οὐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κραδίῃ θέτο πόθον.
Πείθετο καὶ σὺ φίλη, μὴ Κύπριδι μῆνιν ἐγείρῃς.
Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀγασσαμένης φρένας κούρης,

Θυμὸν ἐρωτοτόκοισι παραπλάγξας ὀνείροις.
Παρθενικὴ δ' ἄφθογγος ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπήν,
Αἰδοῖ ἐρυθιόωσαν ὑποκλείπτουσα παρειήν,
Καὶ χθονὸς ἔξεεν ἄκρην ἐπ' ἴχνεσιν· αἰδομένη δὲ
Πολλάκις ἀμφ' ὤμοισιν ἑὸν ξανθότερα χιτῶνα.
Πειθοῦς γὰρ τάδε πάντα θεοπάγελα· παρθενικῆς δὲ
Πειθομένης ἀναφανδὸν ὑποφρίσσει ἔτι σιωπή.
Ἤδη καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον Ἐρώτων,
Θέρμιδι δὲ κραδίην γλυκερῇ πυρὶ πορφύρει Ἠρώ,
Καλλεῖ δ' ἱμερόεντι ἀπιπλοίνῃ Λεάνδρῳ.
Ὄφρα μὲν οὔπω ποτὶ γαῖαν ἔχεν νεύουσαν ὀπωπήν,
Τόφρα δὲ καὶ Λείανδρος ἐρωμανέεσσι θεοπόποις
Οὐ κάμεν εἰσορόων ἀπαλόχροον αὐχένα κούρης.
Ὡς δὲ Λειάνδρῳ γλυκερὴν ἀνενείκατο φωνήν,
Αἰδὼς ὑγρὴν ἐρύθης ἀπεστάζατε θεσπεσίην.
ΞΕΙΝΕ, ποῖς ἐπέεσι πίχ' ἂν κέ σε πέτσαν ὀείναις.
Τίς σε πολυπλανίαν ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθους:
Οἵ μοι, πῶς σ' ἐπόμισεν ἐμὴν ἐς παρθένα γαῖαν;
Τῶν δὲ πάντα μάτην ἐφθέγξατο· πῶς γὰρ ἀλήτης
Ξεῖνος ἐὼν καὶ ἄπιστος ἐμὴν φιλότητα διώκοις:
Ἀμφαδὸν οὐ δυνάμεσθα γάμοις ὁσίοισι πελάσσαι·
Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπύθεο· λῶ δ' ἐτελήσης
Ὡς ξεῖνος πολύφοιτος ἐμὴν ἐς παρθένα μίμνειν,
Οὐ δυνάσαι σκοτίην ὑποκλέπτειν φλογὸς ὁρμήν.
ΓΑΩΣΣΑ γὰρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομος· ἐν δὲ σιωπῇ
Ἔρρει ὅπερ πέλεται, ὃς ἐνὶ πρώτοισιν ἀκούει.
Εἰπὲ δὲ (μὴ κρύψῃς) τὸν ὄνομα, κέ σε πάντῃ,
Οὐ γὰρ ἐμόν σε λέληθεν. ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν, Ἠρώ.
Πύργος δ' ἀμφιβόητος, ἐμὸς δόμος εὐρυανακτος,
Ὧι ἔνι ναιετάουσα παρὰ ἀμφιπόλῳ πὶ μονῇ,
Σηκάδος ἐγγὺς πόλης ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχθας,
Ἔνθα τοι πόντον ἔχω, ἐυμαρέῃσι βελέῃσι βεβλήκων.

Οὐδὲ

Οὐδέ μοι ἐγγὺς ἔασιν ὁμήλικες, οὐδὲ χορεῖαι
Ἠϊθέων παρέασιν· ἀεὶ δ' ἀνὰ νύκτα καὶ ἠῶ
Ἐξ ἀλὸς ἰωχμῆτο ἐπιβρέμῃ οὔασιν ἠχή.
Ὡς φαμένη ῥοδέῃ ὑπὸ φάρεϊ κρύπτε παρειήν,
Ἐμπαλιν αἰδομένη, σφετέρης δ' ἐπιμέμφετο μύθοις.
Λείανδρον δ' ὀδύρε βεβολημένον ὀξέϊ κέντρῳ,
Φράζεο πῶς κεν Ἔρωτος ἀελθόυσιεν ἀγῶνα.
ΑΝΔΡΑ γὰρ αἰολόμητις Ἔρως βελέεσι δαμάζει,
Καὶ πάλιν ἀνέρος ἕλκος ἀκέσσεται· οἷσι δ' ἀνάσσῃ,
Αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ βληφόρος ἐστὶ βροτοῖσιν.
Αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χραίσμησε Λεάνδρῳ.
Ὄψὲ δ' ἀλασήσας πολυμήχανον ἔπεπε μῦθον.
ΠΑΡΘΕΝΕ, σὸν δ' ἔρατα καὶ ἄγγελον οἶδμα πρήσσω;
Εἰ πυρὶ πεφλάζοιο, καὶ ἄσβολον ἔστεπε ὕδωρ,
Οὐ τρομέω βαρὺ χεῦμα τεὸν μεγαθύμῳ οἴκῳ,
Οὐ βρόμον ἠχήεντα βαρυγδούπου θαλάσσης·
Ἀλλ' αἰεὶ καθὲ νύκτα φορεύμενον ὑγρὸς ἀκοίτης
Νήξομαι Ἑλλήσποντον ἀγαίρομαι· οὐχ ἑκὰς γὰρ
Ἀντία Σηστὸ πόληος ἔχω πτολίεθρον Ἀβύδου.
Μειῶσον ἐμοὶ ἔνα, λύχνον ἀπ' ἠλιβάτου Σηστοῦ πύργου
Ἐκ περάτης ἀνάφαινε καθὲ κυέφας· ὄφρα νοήσας
Ἔσομαι ὁλκὸς Ἔρωτος, ἔχων σέθεν ἀστέρα λύχνον,
Καί μιν ὀπιπεύων, σὸν ὄψομαι δαΐφρα βαείην,
Οὐ θρασυτὼ ἀελίωνα, καὶ ἄβροχον ὁλκὸν ἀμοίξας,
Πατρίδος ἀντιπόρθιον ποτὶ γλυκερὸν ὄρμον ἰκοίμην.
Ἀλλὰ φίλη πεφύλαξο βαρυπειρόοιο θαλάσσης.
Μή μιν ὑποσβέσωσι, καὶ αὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω,
Λύχνον ἐμῷ βιότοιο φαεσφόρον ἡγεμονῆα.
Εἰ ἐπὸν δ' ἐθέλεις ἐμὸν οὔνομα καὶ σὺ δαΐζειν,
Οὔνομά μοι Λείανδρος, ἐϋσσεφάνῳ πόσις Ἡοῦς.
Ὡς οἱ μὲν κρυφίοισι γάμοις συνέθεντο πλάσσαι·
Καὶ νυχίῳ φιλότητι καὶ ἀμφιλίῳ ὑμεναίῳ

Λύχνῳ μαρτυρίῃσιν ἐπισάσσατο φυλάξειν·
Ἡ μὲν φάος παύειν, ὁ δὲ κύματα μακρὰ τεμεῖσθαι.
Ἀλκήλων δ' ἀίκοντες ἐνεσφίδησαν ἀνάγκῃ·
Ἡ μὲν ἐὸν πόσιν ἤρυγεν, ὁ δ' ὀρφναίῃ ἀνὰ νύκτα,
Μή τι παραπλάζοιτο, βαλὼν σημήια πύργου,
Πλῶεν βαθυκρήπιδος ἐς οὐρία δῆμον Ἀβύδου.
Ἤδη κυκλοτερὴς ἀνέδραμε νύκτος ὁμίχλη,
Ἀνθεσίην ὕπνον ἄγουσα, καὶ οὐ ποθέοντι Λεάνδρῳ·
Ἀλλὰ πολυφλοίσβοιο παρ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης
Ἀγχιάλῳ ἀνέμιμνε φαεινομόων ὑμεναίων,
Μαρτυρίῃ λύχνοιο πολυκλαύστοιο δικοῦσαν,
Ναυτιλίης χαλεπῆς τηλεσκόπον ἀγχιάλωτιν.
Ὡς δ' ἴδε κυανέης λιπτοφεγγέα νυκτὸς ὁμίχλην,
Ἠρὼ λύχνον ἔφαυσε· ἀναπτομένοιο δὲ λύχνου,
Ὁρμὴν Ἔρως ἔφλεξεν ἐπιχθομένοιο Λεάνδρου·
Λύχνῳ καιομένῳ σωτηκαίτερ· πῦρ δὲ θαλάσσῃ
Μαινομένων ῥοδίων πολυηχέα βόμβον ἀκηδίων,
Ἔστερεμε μὲν θωρηκτον, ἔπτηξε δὲ θαρσοῦν ἀείρας,
Τοίοισι φρενοτήλεκτα παιζηβολέων φρένα μύδοις.
ΔΕΙΝΟΣ Ἔρως κῆτος ἀμειλιχον· ἀλλὰ θαλάσσης
Ἔστιν ὕδωρ, ᾧ σὲ Ἔρωτος ἐμὲ φλέγει ἐνδόμυχον πῦρ.
Λάζεο πῦρ κραδίῃ, μὴ δείδιθι νήχυτον ὕδωρ,
Δοῦρά μοι εἰς φιλότητα· τί δὴ ῥοδίων ἀλεγίζεις;
Ἀγνώσεις οὐ Κύπρις ἀπ' ἀφρογενὴς ἐσι θαλάσσης,
Καὶ πρατέει πόντιος, καὶ ἡμετέρων ὀδυνάων;
Ὣς εἰπὼν μιλίαν ἐρατῷ ἀπεδύσατο πέπλον
Ἀμφοτέρῃς παλάμῃσιν, ἐὺ σὶ ἔσφιγξε καρήνῳ,
Μίσον σὶ ἐξώσατο, δέμας σὶ ἐρέμψε θαλάσσῃ,
Λαμπομένῳ σὶ ἔπασσεν ἀεὶ κατενάντια λύχνῳ,
Λύτρα ἰοῦ ἐρέτης, αὐτόστολος, αὐτόμολος νηῦς.
Ἠμὲν ἀλιπλανέος φαεσφόρος ὑψόθι πύργος,
Δουρὶ λιμῆρι κύρησε· θόλῳ πνοιὴν ἀήτης,

Φάεϊ

Φάρει πολλάκι λύχνον ἐπίσκεπτον, εἰσάκι Σηστῷ
Πολλὰ καμὼν Λείανδρος ἔβη πεπὶ ναύλοχον ἀκτήν,
Καὶ μιν ἰὸν ποτὶ χεῖρα ἀνήγαγεν· αὐτὴ δ' ὑπερθεν
Νυμφίον ἀθμαίνοντα φιλοπλύτοισι σιωπῇ,
Ἀφρηκόμις ῥαδαμιγγας ἐλὶ σαίζουσα θαλάσσης,
Ἤγαγε νυμφοκόμοιο μυχὸς ἐπὶ παρθενεῶνος,
Καὶ χρόα πάντα κάθηρε, δέμας δ' ἔχρισεν ἐλαίῳ
Εὐόδμῳ, ῥοδέῳ, καὶ ἀλίπνοον ἔσβεσεν ὀδμήν.
Εἰσὶ δ' ἀθμαίνοντι φιλαύρας ἴαχε μύθους.

ΝΥΜΦΙΕ, πολλὰ μόγησας, ἃ μή ποτε νυμφίος ἄλλος
Νυμφίε, πολλὰ μόγησας· ἅλις νύ τοι ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Ὀδμή τ' ἰχθυόεσσα βαρυγδούπιος θαλάσσης·
Δοῦρε, τεὸν χαμιτύπον μὲ ἐπιδέχνυσο καὶ παράκοιτιν.
Ὣς ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν. ὁ δ' ἄσμενος ἦγαγε κούρην.
Ἦν γάμος, ἀλλ' ἀχόρευτος· ἔλιχε, ἀλλ' ἄτερ ὕμνων·
Οὐ ζυγίῳ ἱερῷ πις ἐπεύφημησεν ἀοιδός,
Οὐ δαΐδων ἥραπτε στέλας θαλαμηπολον αὐλὸν,
Οὐδὲ πολυσκάρθμῳ τις ἐπεσκίρτησε χορείῃ,
Οὐχ ὑμέναιον ἄεισε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
Ἀλλὰ λίχος τερείσασα τελεσιγάμβοισιν ἐν ὥραις
Σιγὴ πασιν ἔπηξεν, ἐνυμφοκόμησε δ' ὁμίχλη,
Καὶ γάμος ὧδ' ἀπάνευθεν ἀειδομένων ὑμεναίων·
Νὺξ μὲν ἔλιχε κείνοισι γαμηστόλος. Ἔνθα Λέανδρος
Νήχετ' ἀνὴρ πορθμὸν πάλιν ποτὶ δῆμον Ἀβύδου.
Ἠρὼ δ' ἐλκεσίπεπλος ἐοὺς λήθουσα τοκῆας,
Παρθένος ὡς διέμιμνεν ἀπάρθενος· ἀμφότεροι δὲ
Πολλάκις ἠρήσαντο κατελθέμεν εἰς δύσιν ἠοῦς·
Ὣς οἱ μὲν φιλότητος ὑποκλέπτοντες ἀνάγκας,
Παυσίλυπον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, οὐδ' ἐπὶ δηρὸν
Κρυπτόμενοι δέπαντο πολυπλάγκτων ὑμεναίων.
Δὴ γὰρ παχνήεντος ἐπήλυθε χείματος ὥρη
Φερσεφόνης δινεῦσα πολυτροφάλιγγας ἄεθλους,

Βίηθεα δ' ἀφίεσκε κὴν ὑγρὰ θέμιθλα θαλάσσης
Χειμέριοι πνείοντες ἀεὶ συρέλιζον ἀήται,
Λαίλαπι μαιζόντες ὅλῳ ἅλα· τυπτομένης δ',
Ἤδη νῆα μέλαιναν ἀπέκλασε δίχθα δὲ χέρσῳ
Χειμερίῳ κὴν ἄπιστον ἀλυσκάζων ἅλα νωτης.
Ἀλλ' οὐ χειμερίης σε φόβος κατέρυκε θαλάσσης,
Καρτερόθυμε Λέανδρε· θαμὰ δὲ σε πύργε
Ἠιθέην σημαίνουσα φαεσφορέοιο μολπαίαν,
Μαινομένης ὤτειλεν ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
Νηλειὴς κὴν ἄπιστος. ὄφελε δ' δύσμορος Ἠρώ,
Χείμιος ἰσαμόσιος, μύθων ἀπανώλυτε Λεάνδρε,
Μηκέτ' ἀναπλώμην μινυώριον ἀστέρα λέκτρων.
Ἀλλὰ πόθος κὴν μοῖρα βιήσατο θελγομένη δ'
Μοιράων ἀπάφησι κὴν εἰσέτι δαλὸν Ἔρωτων.
Νὺξ ἦν, δὴ τότε μάλιστα βαρυπνείοντες ἀῆται,
Χειμερίης πνοιῇσιν ἀγωνίζοντες ἀήτῃ
Ἄθρόον ἐμπίπλησιν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Δὴ τότε Λείανδρος ὡς ἐθέλοντος ἐλπὶς νύμφης
Δυσελάεσσι πεφόρητο θαλασσαίων ἐπὶ νώτων.
Ἤδη κύμασι κῦμα κυλίνδετο, συγχέετο δ' ὕδωρ,
Αἰθέρι μίσγετο πόντος· ἀνέρρεπε παντόθεν ἠχή
Μαιναμένων ἀνέμων· ζεφύρῳ δ' ἀντέπνεεν εὖρος,
Καὶ νότος ἐς βορέην μεγάλας ἀφέηκεν ἀπειλάς,
Καὶ κτύπος ἰὼν ἀλίαστος ἐλελιζομένης θαλάσσης.
Αἰνοπαθὴς δ' Λείανδρος ἀκηλήτοις ὑπὸ δίναις
Πολλάκι μὲν λιτάνευσε θαλασσαίην Ἀφροδίτην,
Πολλάκι δ' αὐτὸν ἄνακτα Ποσειδάωνα θαλάσσης·
Ἀτρέμας οὐ βορέην ἀμενήνονα κάλεσε νύμφης.
Ἀλλ' οἱ οὔπω ἄρηγε· Ἔρως δ' ὁσσάκις ἤρκεσε Μοίρης.
Παντόθι δ' ἀγρομένοις δυσπειτέι κύματος ὁρμῇ
Τειρόμενος πεφόρητο· ποδῶν δέ οἱ ἄκλασεν ὁρμή,
Καὶ δὴ λοιπὸν ἀθύμητον παλάμῃσιν

Πολλ

Πολλὴ σὶ αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔρρεε λαιμῷ,
Καὶ πόθεν ἀχρήϊσον ἀμαιμακέτῳ πίεν ἄλμης·
Καὶ δὴ λύχνον ἄπιστον ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης,
Καὶ ψυχλὼ καὶ ἔρωτα πολυτλήτοιο Λεάνδρου.
Ἡ σὶ ἕλη δηθυόντος ἐπ' ἀγχιπόροισιν ὀπωπαῖς
Ἵστατο, κυμαίνουσα πολυκλαύστοισι μερίμναις.
Ἦλυθε σὶ ἠελίοιο, καὶ οὐκ ἴδε νυμφίον Ἡρώ,
Παντύδι σὶ ὄμμα πίτνεν ἐπ' ἀμφίαλα νῶτα θαλάσσης,
Εἴπῃ ἐσαθρήσειεν ἀλώμενον ὃν παρακλίτην
Λύχνος σβεννυμένοιο. Παρὸ κεκλῖδι ϗ πύργου
Θρυπτόμενον ἐπλάγχθη, ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκοίτην,
Δαιδαλέον ῥῆξαι θελ γήθεσι χιτῶνα,
Ῥοιζηδὸν ἀπὸ κλιβάνου ἀπὸ πύργου.
Καδδ' Ἡρὼ πέδηκε σὺν ὀλοφύρῳ παρακοίτῃ·
Ἀλλήλων σὶ ἐπάνω καὶ ἐν πνοιάτῳ μ ὀλέθρῳ.

ΠΥΘΑ.

ΠΤΩΧΑΓΩΡΟΥ

ΧΡΥΣΑΝΘΙΟΥ.

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὃς διάκειται,
τίμα· ἔπειτα σέβου ὅρκον· ἔπειθ' ἥρωας ἁγαυούς,
τοῖς τε χθονίοις σέβε δαίμοσιν, ἔννομα ῥέζων
τοῖς τε γονεῦσι φίλοις τε, τοῖς ἄγχιστ' ἐπιχωρίοις.
τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ σπεῦδε φίλους ἑσθλοὺς ἑλέσθαι.
Μηδὲ κακοῖσιν φίλον σὸν ἀμαρτάνου· αἶσχος μιχθῇς,
ὄφρα ζώῃς· ἀνόσμυρις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι κεῖται.
Τοιοῦτος μὲν ὕπνος ἐδὺς κρατέει ἠϊθέου παιδὸς,
ὃς τοῦ μὲν σώφρων ἐστὶ, καὶ ὕβριν, λαγνείας τε,
καὶ θυμὸν, πεφύκῃς δ' αἰσχρὸν· ποτὲ μήτε μετ' ἄλλων,
μήτε ἰδίῃ πάντων δὲ μᾶλις αἰσχύνεο σαυτόν.
μεσσόθι δ' ἄσκει, ἔργῳ τε λόγῳ τε.
ἀνὴρ σαυτὸν ἔχειν· ὧδε μηδὲν ἐθίζε·
μὲν ἐς ἄνιαν πίπτοντα ἅπασι·
ἄλλοτε μὲν κτεάνῃ φιλέει, ἄλλοτ' ὀλίεσθαι
ἀνθρώπους τύχαις βροτῶν ἄλγε' ἔχουσι.
ἔχεο, σεύεσθαι φέρε, μηδ' ἀγανάκτει.
πρήσσων ἄνιη· ὧδε δὲ φρονέων,
ἀνὴρ πάντων πολὺ μείων δίδυσι.
λάγνος διαλείπει δὲ ἰόντος
ἐπιπλήσσει, μετ' ἄρ' ἐσθὴς
λέγηται, Γέρων

Πρᾶος ἴθι· ὁ δέ τοι ἐρίτιμος ἔπεσσι πλεόνεσσιν
Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρέστω μήτε τι ἔργῳ,
Πρηΰζων μηδ' εἰπεῖν ὅ, τι μὴ βλητερὸν ἔῃ.
Βυλοῦ δ' ὡδὲ ἕκαστα, ὅπως μὴ μοῖραν πλήσσῃς
Δειλῶν τοι πτώσσουσί τε λίχνοι τ' ἀνόητοί τε ἄνδρες.
Ἀλλὰ πάντ' ἀπελείν ἄ σε μὴ μετέπῃ ἀνιήσῃ,
Πρήσσειν δ' μηδὲν τῶν μὴ πρέπουσαν, ἀλλὰ δίδασκε
Ὅσσα χρεώ σε καὶ περιόλβιον βίον ἄνδρα θέμεν.
Οὐδ' ὑμείων τ' ἀμελεῖν ἐᾶν ἐπὶ σῷμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή·
Ἀλλὰ ποῦ τε μέτρον καὶ σίτου γυμνασίων τε
Ποιεῖσθ'· μέτρον δ' λέγω τόδ' ὃ μὴ σ' ἀνιήσῃ.
Εἰθίζειν δ' ὀλίγα τε ἔχειν καθαρείως ἄβυσσόν.
Καὶ φυλάσσεσθαί γε τῶνδε ἅπερ φθόνον ἔχει·
Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρὸν, ὁποῖα κακῶν ἀφορμή·
Μηδ' ἀνελεύθερον ἴδμεν· μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον
Πρήσσειν δ' ταῦτ' ἅ σε μὴ βλάψῃ· λογίσασθαι δ' πρὶν ἔρδειν,
Μήδ' ὕπνῳ μαλακοῖσιν ἐπ' ὀμμάτων ἐπιπέσθαι,
Πρὶν τὰ ἡμερινῶν ἔργων ἕκαστα ἐκμολεῖν·
Πῇ παρίσθω· τί δ' ἐρέξα; τί μοι δέον οὐκ ἐπελήλυθε;
Ἀρξάμενον δ' ἀπὸ τοῦδε ἐπίζυγα καὶ μετέπειτα,
Δειλὰ μὲν σκηπήξας, ἐπιθωλάσσειε. χρηστὰ δ', πρᾶτα.
Ταῦτα πάντ', ταῦτ' σκοπεῖν τύπτειν χρὴ ἑᾷ σε.
Ταῦτά σε τὰ θείης δρητῆς εἰς ἐχέμυθα φρένας.
Καὶ μὰ τὰν ἀμετέραν ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν
Παγὰν ἀενάου φύσεως. ἀλλ' ἴθι πρὶν ἔργον,
Θεοῖσιν ἐποξάμενον πλεῖστα. τούτων δ' κρατήσας,
Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων
Σύστασιν, ᾗ τε ἕκαστα διέρχεται, ἢ τι κρατύνει.
Γνώσῃ δ', ἣ θέμις ἐστὶ, φύσιν [illegible]
Ὥστ' σε μήτε ἄελπτ' ἰλαίζειν, [illegible]
Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους [illegible]
Τλήμονας, οἵτ' [illegible]

Οὔτε κλύσει. λύσιν δ' κακῶν παῦρόι σωίσεις.
Τείφ. μοῖρα βροτῶν βλάπτ' φρένας· οἱ δ' κυλίνδροις
Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πήματ' ἔχοντες.
Αὐγὴ γὰρ σκυοπαδὸς ἕρις βλάπτουσα λέληθεν
Σύμφυτος, ὣ οὐ δεῖ σωσάγεν, εἰκοντα δ' φεύγειν.
Ζεῦ πάτερ, ἢ πολλῶν γε κακῶν λύσειας ἄπαιζις,
Ἠ πᾶσιν δείξας οἷον τῷ δαίμονι χρῶνται.
Ἀλλὰ σὺ μάρσε, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐσὶ βροτοῖσιν,
Οἷς ἱερὰ σωφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκασα.
Ὧν εἴ σοί τι μέτεσι, κρατήσας ὧν σε κελεύω,
Ἐξακέσας, ψυχὴν δ' πόνων ἄπο τῶνδε σαώσεις.
Ἀλλ' εἴργε βρωτῶν ὧν εἴπομεν, ἔν τε καθαρμοῖς,
Ἔν τε λύσει ψυχῆς κρίνων· κὴ φρονίζου ἕκασα,
Ἡνίοχον γνώμην σήσας καθυπερθεν ἀείρων.
Ἢν δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθης,
Ἔσσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

ΜΟΣΧΟΥ
ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ.

Ἀκύπρις τ' Ἔρωτα τ' ἠΐα μακρὴν ἐβάρψ,
Εἴτις σὺν περιόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
Δραπέτιδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἕξει.
Μισθός τοι, τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος, ἢν ἀγάγῃς νιν.
Ἔστι δ' ὁ παῖς περίσημος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μέθοισι νιν.
Χἠ μὲν οὐ λοιπός, πυρὶ δ' εἰκέλος· ὄμματα δ' αὖ
Δριμύλα κἠ φλογόεντα· ΚΑΚΑΙ φρένες, ἀδὺ λάλημα.
Οὐ γὰρ ἴσον νοέει κἠ φθέγγεται. ὡς μέλι, φωνά·
Ἢν δ' χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος. ἠπερ πυρίτας,
Οὐδὲν ἀλαθεύων· δόλιον βρίθει, ἄγελα παίσδει.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρηνον, ἔχει δ' ἀμαὶ τὸ πρόσωπον.
ΜΙΚΚΥΛΑ μὲν τἄμα τὰ χερύδρια, μακρὰ δ' βάλλει·
Βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα κἠς ἀΐδεω βασιλῆα.
ΓΥΜΝΟΣ μὲν τὸ γε σῶμα, νόος δέ οἱ ἀμπεπύκασται·
Καὶ πτερύγες ὅσσον ὄρτις ἐφίπτανται ἄμοτ' ἐπ' ἄμμες
Ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σταλάγχνοις δ' κάθηται.
ΤΟΞΟΝ ἔχει μάλα βαιόν, ὑπὲρ τόξω δ' βέλεμνον·
ΤΥΤΘΟΝ ἐοῖ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.
ΚΑΙ ΧΡΥΣΕΟΝ πτερὶ νῶτα φαρέτριον, ἔνδοθι δ' ἐντὶ
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἠμὲ διῆκαν.
Πάντα μὲν ἄγελα, πάντα· πολὺ πλεῖον δέ οἱ αὐτῷ
ΒΑΙΑ λαμπὰς ἐοῖσα τ' ἄλιον αὐτὸν ἀναίθει.
Ἢν τύ γ' ἐλπὶς τήνον, δάσαις ἄμμε, μηδ' ἐλεήσῃς.
ΚΗΝ ΠΟΤ' ἴδῃς κλαίοντα, φαλάσσεο μή σε πλανήσῃ
Κλαῦ γελάσᾳ, τύ νιν ἔλκε κἠΝ ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, ζᾶ χείλια φάρμακον αὐτῷ.
ΗΝ ΔΕ λίγῃ, λάβε ταῦτα, χαιρόμεν ὅσσά μοι ὄπλα,
Μήτ' θίγῃς· πλάτα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

ΒΙΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ.

Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι, Κύπρι, κάθευδε.
Ἔγρεο δειλαίη κυανοστόλε, κὴμὶ πλατύζωσον
Στέρνα, κὴμὶ λέγε πᾶσιν, Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὤρεσι, μηρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπεὶς, κὴμὶ Κύπριν ἀνιᾷ
Λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δὲ οἱ μέλαν εἵσεται αἷμα
Χιονέας κατὰ σαρκὸς ὑπὸ ὀφρύσι δ' ὄμματα νᾶσκει,
Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶν χειλέων· ἀμφὶ δὲ τήνῳ
Θνάσκει κὴμὶ τὸ φίλαμα· τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.
Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα κὴμὶ οὐ ζώοντος ἀρέσκει.
Ἀλλὰ σὺν εἴδεν Ἄδωνις ὁ μὶν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἄγγελοι ἄγγελον ἕλκον· ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις.
Μεῖζον δ' ἀ Κυθέρεια φίλει πόθον ἕλκος·
Πάντες μὲν τὸν παῖδα φίλοι κατὰ ὠρύοντο,
Καὶ νύμφαι κλαίουσιν ὀρειάδες· ἀ δ' Ἀφροδίτα,
Πλανωμένα πολυκομῖδας ἀνὰ θρύμνας ἀλάλητα
Βαΐζουσα, νηπλήκτῳ, ἀσπιδαλῷ· αἱ δὲ βάτοι νιν
Ἐρχόμενον τείρουσι, καὶ ἱερὸν αἷμα θρέπουσι.
Κωκύσας δ' ἄγκεα μακρὰ φοιτᾷ τινα,
Βοῶσα πόθῳ, καὶ παῖδα καλοῦσα.

Ἀμφὶ

Ἀμφὶ δ᾽ μιν μέλαν αἷμα παρ᾽ ὀφθαλμὸν ἁπαξῶ.
Σβέσθεα δ᾽ ὐκ μηρῶν φοινίσσετ᾽· οἱ δ᾽ ὑπομαζοὶ
Χίονεοι τοπάρος θεν Ἀδώνιδι πορφύρεντο.

Αἰ᾽ αἰ τὰν Κυθέρειαν, ἐπασάξασιν Ἔρωτες,
Ὤλεσε τ᾽ καλὸν ἄνδρα, σιωπώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
Κύπελδι μὰν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Ἄδωνις.
Κάτθανε δ᾽ ἀ μορφὰ σπὸ Ἀδώνιδι Κύπελδος, αἰ αἰ.
Ὤρεα πάντα λέγοντι καὶ αἰ δρύες, αἰ τ᾽ Ἄδωνιν·
Καὶ ποταμοὶ κλαίοισι τὸ πένθεα τᾶς Ἀφροδίτας,
Καὶ παγαὶ τ᾽ Ἄδωνιν ἐν ἄρεσι δακρύοντι,
Ἄνθεα δ᾽ ἐξ ὀδύνας ἐρυθραίνεται· ἀ δ᾽ Κυθήρη
Πάντα κνάμως καὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκτρὸν ἀείδει.

Αἰ᾽ αἰ τὰν Κυθέρειαν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ἀχὲ δ᾽ ἀντεβόασεν, Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἄν; Αἰ᾽ αἰ.
Ὡς εἶδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄκρον ἔλκος,
Ὡς εἶδε φοίνιον αἷμα μαρμαιομβρύω σὺν μηρῷ,
Πάχεας ἀμπιτάσασα χιὼρεῖτο, Μεῖνον Ἄδωνι·
Δύσμενε μεῖνον Ἄδωνι, πανύστατόν σε προσεῖπον,
Ὡς σε περιπλύξω, καὶ χείλεα χείλεσι μίξω.
Ἔγρεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ᾽ ὦν πύματόν με φίλησον·
Τοσσοῦτόν με φίλασον ὅσον τ᾽ ζώει τὸ φίλημα·
Ἄκρις ἀπὸ ψυχᾶς ἐς ἐμὸν στόμα κεῖς ἐμὸν ἅπαξ
Πνεῦμα τὸν ῥοῦσις, φίλαμα δ᾽ ἔσσετο φυλάξω
Ὡς καὶ σοῦ τ᾽ Ἄδωνιν· ἐπεὶ σύ με δύσμορα φεύγεις,
Φεύγεις μακρὰν Ἄδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα,
Καὶ τυραννεῖς βασιλῆος καὶ ἄγριον· ἀ δ᾽ πάλαιστα
Ζάω, καὶ θεὸς ἐμμί, καὶ οὐ δυνάμαι σε διώκειν.
Λάμβανε Περσεφόνα τ᾽ ἐμὸν πόσιν· ἰσχὺ γὰρ ἀνὴρ
Πολλὸν ἐμεῦ κρείσσων· τὸ δ᾽ πᾶν καλὸν ἐς σὲ κυλίνδει.
Εἰμὶ δ᾽ ἐγὼ παναώλιος, ἔχω δ᾽ ἀκήρατον ἄνθος,

Κεὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὁ μοι θάνε, κὴ σε φοβοῦμαι
Κοιμώμενον, ὦ τερπόμενε· πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτη.
Ἔμπα σὺ μὲν ἀ Κυθέρεια· κενοὶ σὺ δὲ ἀνὰ δώματ' Ἔρωτες.
Τοί δ' ἅμα πεξὸς ὄλωλε· τί γὰρ τολμηρὲ χιωάγης;
Καλὸς ἰὼν τοσσοῦτον ἐμήνας θηρσὶ παλαίειν;
Ὣδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.

Αἰ αἰ τὸν Κυθέρειαν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Δάκρυον ἀ Παφίη τόσον ἐκχέει, ὅσσον Ἄδωνις
Αἵματος χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίνεται ἄνθη·
Αἷμα ῥόδον λίκτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.

Αἰάζω σὸν Ἄδωνιν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Μηκέτ' ἐνὶ θρυμοῖσι σὸν ἄνθεα μύρεο, Κύπρι·
Ἐς ἁλατὰ σιδάς, ἔσσι Ἀδωνίδι φυλὰς ἐοῖσα.
Αἴκτρον ἔχω, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἄδωνις,
Καὶ νέκυς ὢν καλός ἐσσι, καλὸς νέκυς ὅια καθεύδων.
Κάτθεο κὴ μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν οἷς ἐνέαυεν,
Χρυσέᾳ ἐν κλιντῆρι· πόθει κὴ σὺν δὲ Ἄδωνιν.
Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι κὴ ἄνθεσι· πάντα σὺν αὐτῷ,
Ὡς τῆνος, τέθνακε, κὴ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Ῥαῖνε δὲ μὲν μύρτοισιν, ἀλείφατι, ῥαῖνε μύρτοις·
Ὤμυσθω μύρτα πάντα, τὸ σὸν μύρτον ὤλετ' Ἄδωνις.
Κίκλητα κύνες Ἄδωνιν ἐν ἐίμασι πενθιμέοισιν·
Ἀμφὶ δὲ μιν κλαίοντες ὀιμωκτάζουσιν Ἔρωτες,
Κερσάμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· καὶ μὰν ὀϊστούς,
Οὓς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὃς δ' ἐνέπτερον ἅρμα φαρέτρᾳ·
Καὶ μὰν ἔλυσε πέδιλον Ἀδωνίδος, ὃς δὲ λέβητι
Χρυσείοις φορέηται ὕδωρ, ὁ δὲ μηρία λούει·
Ὃς δ' ἔπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν Ἄδωνιν.

Αὐτὰν τὸν Κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες·
Ἔρρετε λαμπάδες πᾶσαι ἐπὶ φλιαῖς Ὑμεναίου,
Ἔρρετε φορμίγγων ἐπίπαστε γαμήλιον· οὐκέτι δ' Ὑμὴν
Ἐς θάλαμον ἐπόρθριος μολεῖται, ἄδιτον αἰὲν.

Αἰ αὖ κὴ τ' Ἄδωνιν ἔτι πλέον, αὖ Σμύρναι.
Αἰ χάλκεαι κλαίοντι τ' ὑμὲ τῶ Κινύραο,
Ὤλιθε καλὸς Ἄδωνις, ὸν ἀμμήλησι λίγεσιν·
Λύται δ' ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὸ Δ ιώνας.
Καὶ Μίγρα τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν,
Καὶ μιν ἐπαιείδουσιν· ὁ δ' οὐ σφισιν οὐκ ἐπακούει,
Οὐ μάν οὐκ ἐθέλει, κώρᾳ δ' μιν οὐκ ἀπολύει.
Λῆμα γὰρ, Κυθέρεια, τοσήμερον ἴαχεο κώμαν·
Δεῦ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

Εἰδύλλιον β'.

Ἰξευτὰς ἔβα κῶρος, ἐν ἄλσεϊ δενδρέοντι
Ὄρνεα θηρεύων, τὸν ἀπίτροπον εἶδεν Ἔρωτα
Ἐσδύμενον πύξιο ποτὶ κλάδον· ὡς δ' ἐνόησε,
Χαίρων, ὠνῆκε δὴ μέγα φαίνετο ὄρνιον αὐτῷ,
Τὼς καλάμως ἅμα πάντως ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων,
Τᾷ κὴ τᾷ τὸν Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφιδόκευεν.
Χὠ παῖς ἀχαλάων, ἔνεχ' οἷ πέλος ἰδὲν ἀπάντη,
Τὼς καλάμως μίψας ποτ' ἀρετρέα πτέσεμεν ἴκοντι,
Ὅς νιν ζώνδε τέχναν ἐδιδάξατο, κὴ λέγε αὐτῷ,
Καὶ οἱ δεῖξεν Ἔρωτα καθήμενον· αὐτὰρ ὁ πτέσσος
Μειδιάαν κίνησε κάρη, κὴ ἀμείβετο παῖδα,
Φείδιλε τᾶς θήρας, μηδ' ἐς τόδε τᾶρνέον ἔρχου.
ΦΕΥΓΕ μακρὰν· κακὸν ἐντὶ τὸ θηρίον· ὄλβιος ἔσσῃ
Εἰσόκα μὴ μιν ἕλῃς· λὼ δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς,
Οὗτος ὁ νεῦ φεύγων κὴ ἐπάλμενος, αὐτὸς ἀφ' αὑτῷ
Ἐλθὼν ἐξαπίνας κιφαλὰν ἔπι ζεῖο καθίξει.

ΤΕΛΟΣ.